

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YANAN ALTI GÜL

NYAXIA'NIN TAÇLARI SERİSİ
CARISSA BROADBENT

ALTI GÜL. ALTI ŞİŞE KAN. BİR VAMPIRE YAPILAN ALTI ZİYARET.

Bu ziyaretler Lilith'in kurtuluşu ya da felaketi olacaktı.

Lilith doğduğu günden beri ölümün kıyısında ve onun nefesini ensesinde hissetmeye uzun zaman önce alışmıştı. Ancak sevdiği herkesin öleceğini düşünmek tamamen farklı bir konuydu. Kasabası, tanrıların laneti sonucunda ortaya çıkan gizemli bir hastalığın pençesinde yavaş yavaş kan kaybediyordu ve Lilith meseleyi kendi başına çözmeye karar vermişti.

Fakat tedavi bulmak için çaresiz kaldığında, bir vampir olan Vale'le pazarlık yaptı. Kasabasının kurtuluşu için tek umut olan altı şişe vampir kanı karşılığında ona altı gül vermeyi teklif etmişti.

Basit bir alışveriş olarak başlayan şey giderek daha karmaşık bir hal alınca korkunç gerçeğe karşı karşıya kaldı. Bir vampirin pençesine düşmek tehlikeliydi... Tanrılardan birinin gazabına uğramış bir yerde yaşayan vampire âşık olmak ise ölümcüldü.

ISBN: 978-625-366-154-0

NYAVIA NIN TAQTARI SERISI
CARISSA BROADBENT

YANAN ALTI GÜL

BİRİNCİ KISIM

BİRİNCİ GÜL

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölümle henüz ilk nefeslerimi alırken tanışmıştım, aslında alamadığım ilk nefesler demek daha doğrudu. Çok ufak, hastalıklı ve fazlasıyla sessiz doğmuştum. Babam doğduğum andaki gibi bir sessizliğe daha önce hiç şahit olmadığını söylerdi. Kimsenin tek kelime etmediği korkunç dakikaların ardından nihayet ağlamaya başladığımda, bir çığlık duyduğu için hiç o kadar sevinmediğini anlatırdı.

Oysa ölüm beni hiç terk etmemişti. Kimse kabullenmek istemese de bu durum çok geçmeden netlik kazanmıştı.

Sekiz yıl sonra, kız kardeşimin doğduğu gün ölümle ikinci kez karşılaşmıştım ve gerçekler ortaya çıkmıştı. Benim aksime kız kardeşim dünyaya geldiği an çığlık atmıştı. Fakat annem sonuza dek sessizliğe gömülmüştü.

Babam haklıydı, böyle bir sükûnet kadar kötüsü yoktu.

O korkunç sessizlikte, öksürüklerimi ve gözyaşlarımı elimin tersiyle bastırdığım sırada şifacı bana tuhaf bir bakış atmıştı. Bir süre sonra, annemin cenazesi bittiğinde ise yanıma gelip beni kenara çekmişti.

“Nefeslerin ne zamandır böyle?”

Görüleceği üzere, ölüm hep peşimdeydi.

Ömrümün uzun olmayacağı çok geçmeden anlaşılmıştı. Başta bunu benden saklamaya çalışmışlardı ancak bir şeyleri öğrenme-

yi hep severdim. İnsanları anlamakta kötü olmama rağmen bilimi anlamakta iyiydim. Daha adı konulmamışken bile ölümü tanıyordum.

Ancak ölümle üçüncü kez karşılaştığımda beni almaya gelmemişti.

Adcova şehrine ipek bir battaniye misali serilerek, bizzat tanılardan biri göndermiş gibi hayatlarımıza yavaşça yerleşmişti.

Bereket Tanrısı'na dair bilinmesi gerekenlerden biri de şuydu, bereketin birçok yüzü vardı. Bolluğun tanrısı, aynı zamanda çürümenin tanrısıydı. Ölüm olmadan yaşam, kıtlık olmadan da ziyafet olmazdı.

Vitarus, diğer tüm tanrılar gibi dengesiz ve duygusaldı. Bollukla yokluk arasındaki fark, onun anlık isteklerine bağlıydı. Düşüncesizce elini sallayarak bir sürü canı, koca bir kasabayı var ya da yok edebilirdi.

Vitarus uzunca bir süre Adcova'yı desteklemişti. Verimli topraklara yerleşmiş, refah içindeki bir tarım kasabasıydık. Ak Panteon'un tüm tanrılarına tapıyorduk ama Vitarus çiftçilerin tanrısı olduğundan en sevdiğimiz tanrıydı. Uzun bir süre bize iyi davranmıştı.

Değişim ilk başta yavaş gerçekleşti. Önce bir, sonra iki mahsul çürüdü. Hiç verim alamadığımız haftalar, zaman içinde aylara dönüştü. Ardından bir gün her şey aniden değişiverdi.

Bir tanrı yakınlardayken varlığı hissedilebilirdi. Ben de o gün hissetmiştim. Gözlerimi açıp tavanı izlerken cenaze ateşlerinden yükselen dumanın kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Dışarı adım attığımda hava soğuktu, nefesim ağzımdan buhar şeklinde çıkıyordu. On beş yaşındaydım ama daha küçük görünüyordum. Bedenim titriyordu, ne kadar yersem yiyeyim çok sıksıydım. Ölüm zaten her lokmanızı çalardı, son zamanlardaysa her zamankinden daha açtı.

O kapıya neden gittiğimden bugün bile emin değildim. Başta neye baktığımı anlamayacak kadar şaşırıyordum. Babamın tarlada çalıştığını sanıyordum, iki büklüm olup toprağa diz çökmüştü. Ancak etrafında yemyeşil bir deniz yerine üstü ölümcül donla örtülmüş, nemli ve solmuş görünen kahverengi ekinler vardı.

YANAN ALTI GÜL

İnsanların dillendirmedikleri şeyleri görmekte hiçbir zaman başarılı olmamışım. Ancak çocuk halimle bile babamın mahvolduğunu biliyordum. Elleri kuruyan ekinlerle doluydu. bitkiler sanki yitip giden bir umutmuş gibi üstlerine eğilmişti.

“Baba?” diye seslendim.

Omzunun üstünden bana baktı. Şalıma iyice sarınırken alnımdaki ter damlalarına rağmen ürpermiştim. Titrememi durduramıyordum.

Babam bana da o kuru ekinlere baktığı gibi bakıyordu. Sanki bir rüyanın cesediydim, kurtaramadığı her şeyin içine gömülmüştüm.

“İçeri dön,” dedi.

Az kalsın dönmüyordum.

Yıllar boyunca dönmemiş olmayı dileyecektim.

Ancak babamın, bizi lanetleyecek bir tanrıya lanet okuyacağını nereden bilebilirdim?

Veba işte o zaman başladı. İlk ölen kişi babamdı, kalanlar daha yavaş can vermişti. Yıllar geçtikçe Adcova, babamın hepimizi mahvettiği sabah tarlada olan ekinler gibi kuruyup gitti.

Etrafımdaki dünyanın solmasını izlemek çok tuhaftı. Bir şeyleri öğrenmek benim için hep kıymetli olmuştu. Bir tanrının gücü, adaletsiz zalim kaderin eylemleri gibi bilinmezliklerin bile belirli bir sınırı ve çözebileceğim bir düzeni vardı.

Hastalığa dair her şeyi öğrendim. Ciğerlerdeki nefesle damarlardaki kanı nasıl çaldığını, geriye sadece çürüyen kaslar kalıncaya kadar deriyi nasıl toz katmanlarından ibaret kıldığını öğrendim. Ancak hep daha fazlası, asla gerçekten anlayamadığını bir şey vardı.

Bildiklerimle bilmediklerim arasındaki o boşlukta yaşayan çok şey vardı. O boşlukta ölen de çok olmuştu. Ne kadar ilaç hazırlarsam hazırlayayım, denediğim tedaviler hiç fayda etmiyordu.

O boşluğun, denizin karşı kıyısındaki vampirler gibi dişleri vardı. Hepimizi çiğ çiğ yiyecek kadar keskin dişlerdi.

Beş yıl, on yıl, hatta on beş yıl geçti. Daha fazla insan hastalandı.

Nihayetinde hastalık hepimizin üstüne çöktü.

İKİNCİ BÖLÜM

Çalışma alanımı hep temiz tutardım ama o akşam düzenli olması için ayrıca özen göstermiştim. Günbatımının solan ışığı, masama kan pembesi bir ışık saçarken notlarımla aletlerimi dikkatle düzenledim. İşim bittiğinde her şey yerindeydi, bir yabancı bile masama oturup işimi devam ettirebilirdi. Bunun geri dönme ihtimalime karşı pratik olduğunu düşünüyordum. Ben gözden çıkarılabilirdim ancak çalışmalarım kıymetliydi.

Eserimi eleştirel bir gözle inceledikten sonra seraya çıktım. Çok hoş bir yer değildi, renkli çiçekler yerine cam kavanozlara tıktırılmış dikenli yapraklar ve sarmaşıklar vardı. Bugünlerde burada yetişmek isteyen çok fazla bitki yoktu. Tarlalara açılan kapının ardında tek bir parça güzellik parlıyordu. Eskiden, ben küçükken bu tarlalar ekinlerle doluydu. Şimdiye yalnızca tek bir toprak parçasında bitki yetişiyordu; zümrüt yaprakların üzerinde yükselen, her taçyaprağı kızıl renkle çevrelenmiş siyah çiçeklerin büyüdüğü gül çalıları vardı.

Dikkatle tek bir çiçeğin sapını kestim, fazladan özen göstererek çiçeği çantama koyup bahçeye ilerledim.

Mina güneşin altında oturuyordu. Hava sıcak olsa da dizlerine battaniye örtmüştü. Bana doğru dönerken batan gün ışığına karşı gözlerini kısıp çantama baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"İşlerim var," dedim.

Somurttu. Yalan söyledigimi anlamıştı.

Yanında bir anlığına duraksayarak narin tırnaklarının altında ki koyu rengi, zorlukla aldığı nefesleri gözlemledim. En çok da sandalyenin ve battaniyesinin üzerinde biriken ten rengi, ince toz tabakasını inceledim. Ölümü yaklaştıkça derisi onu terk ediyordu.

Bir an için elimi kız kardeşimin omzuna koyup onu sevdiğimi söylemeyi düşündüm.

Tabii ki bunu yapmadım.

Söyleseydim nereye gittiğimi anlayacağı için beni durdurmayacağıydı. Ayrıca yapmak üzere olduğum şeyle kıyaslanınca kelimeler anlamsızdı. Sevgimi tıp, matematik ve bilimle gösterebilirdim. Ancak Mina'ya sarılarak gösteremezdim, zaten ne yararı olurdu ki?

Üstelik ona sarılırsam bir daha bırakamayabilirdim.

"Lilith..." diye söze girdi.

"Çok geçmeden dönerim," dedim.

Kapılara geldiğimde nefes nefeseydim ve terliyordum. Eşikte duraksayarak kendime toparlanmak için zaman tanıdım. Beni karşılayacak olan her neyse, sefil bir köpek gibi görünmek istemiyordum. Omzumun üstünden arkaya dönüp az önce tırmandığım onlarca mermer basamağa ve ardında uzanan ormana baktım. Buradan kasabam görünmüyordu, çok ama çok uzun bir yürüyüş olmuştu.

Bir dahaki sefer atla gelecektim.

Başımı arkaya eğerek önümdeki eve baktım. Uçan payandaları, kemerli pencereleri ve mermer sütunlarıyla mimari unsurların tuhaf bir karışımından oluşuyordu. Hepsinin birleştirilmesiyle malikânenin oldukça saçma görünmesi gerekirdi ancak bunun yerine tehditkâr, sert bir soğuklukla dimdik duruyordu.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim.

Ardından kapıyı çalarak bekledim.

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Birkaç dakika sonra kapıyı daha sertçe tekrar çaldım.

Bekledim.

Yine hiçbir şey olmadı.

Üçüncü, dördüncü kez çaldım. *Bu yapıp yapabileceğim en aptalca şey:* diye içimden geçirsem bile en nihayetinde kapıyı açmaya çalıştım.

Şansım ya da şanssızlığım sayesinde kapı kilitli değildi. Menteşeler kapının çok uzun zamandır açılmadığını gösterircesine gıcırdayordu. Maun ağacından ahşabı kıpırdatabilmek için kapıya yaslanmak zorunda kaldım.

Malikânenin içi sessiz ve oldukça tozluymuştu. Evin iç tasarımı da dış kısmı gibi tarz açısından tuhaf bir uyumsuzluğa sahipti ancak gözlerimin bunları görebilecek kadar ortama alışması birkaç dakika sürmüştü. Tamamen karanlıktı, tek aydınlatma arkamdan süzülen ay ışığıydı. Heykeller, tablolar ve sanat eserleri dahil sayısız eşyanın silüeti gümüş ışıkla çerçeveleniyordu. O kadar çok şey vardı ki, algılamak bile zordu. Tanrılar aşkına, büyüleyiciydi.

“Merhaba?” diye seslendim.

Hiç ses yoktu. Güve yenikleriyle dolu tül perdelerin hafif kıpırtısı haricinde hareket yoktu.

Belki de ölmüştü. Onlarca yıldır onu gören olmamıştı. Tüm bu yolu, çürüyen bir ceset bulmak için geldiysem hayal kırıklığına uğrayacaktım. Sahi onun türü *çürüyor* muydu? Yoksa sadece...

“Öyle görünüyor ki,” dedi derin bir ses. “Küçük bir fare, evime girmenin bir yolunu bulmuş.”

Düzenleme

Ny.Ozlem

Korkacak bir şey yok, dedim kendime ancak ensemdeki tüylerin ürpermesine engel olamamıştım.

Sese doğru döndüm.

Bunu beklediğim halde onun gölgelere bürünmüş şekilde merdivenin başında dikildiğini görmek beni irkiltmişti. Ayağımın dibindeki çalıda sürünen bir yılan varmış gibi yerimden sıçradım.

Gözlerimin merdivenin üst kısmındaki karanlığa alışması biraz zaman aldı. Vampir basamakların tepesinde durmuş, bir şahinin belli belirsiz merakıyla bana bakıyordu. Koyu kahve saçları uzun ve hafif dalgalıydı, biçimli bir sakalı vardı. Beyaz bir gömlekle siyah pantolon giymişti, biraz eski moda olmasına rağmen sade görünüyordu. İriyandı ama dev bir canavar gibi değildi. Karanlığa gözlerimi kısarak ne kadar dikkatli bakarsam bakayım boynuz ya da kanat göremedim.

Bu kadar... *normal* görünmesi beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yine de hareketleri insan olmadığını belli ediyordu, aslında hareketsizliği demek daha doğrudu. Bir taş kadar kıpırtısız dururken kaslarında en ufak seğirme olmadığı gibi, omuzları bile inip kalkmamıştı. Beni süzerken bakışları titrememiş, gözlerini kırpmamıştı. İnsanlardaki bu hareketlerin sürekli fark edildiği

ancak yokluğıyla karşılaşınca ve tüm içgüdülerimiz çığlıklar atmaya başlayınca anlaşılıyordu. *Yanlış bir şeyler var!*

Merdivenden inerken ay ışığı parlak kehribar rengi gözlerini ve tembel gülümsemesini ortaya seriyordu. Üstelik o tebessüm, iki keskin köpek dişini ortaya çıkarmıştı.

Kısacık bir an rpersem de bir merak dalgasına kapıldım.

Sivri dişleri vardı, tıpkı öykülerde bahsedildiği gibi gerçekten sivriydi. Tam olarak nasıl işlediklerini merak etmiştim. Tkrğnde kanın pıhtılaşmasını önleyen bir şey mi vardı, yoksa...

"Evimde ne aradığından bahsetmek ister misin?"

Aksanlı konuşuyordu. *T* harfiyle *d*'leri keskin bir vurguyla belirtiyor, uzun hecelerdeki baskın *a*'larla *o*'ları melodik bir tınyıyla söylüyordu.

Çok ilginçti, daha önce Obitraes aksanını hiç duymamıştım. Zaten insan topraklarında yaşayanların çoğu Obitraes'ten gelenlerle hiç karşılaşmazdı çünkü vampirler nadiren vatanlarından ayrılmıştı. Geldiklerinde de onlardan uzak durmak daha iyi olurdu.

"Sizi anyordum," dedim.

"Bu yüzden evime davetsizce gelmeye mi karar verdin?"

"Kapıyı asanız daha kolay olurdu."

Merdivenin en alt basamağında duraksadı. Yine o vampir haline bürünmüştü, vücudundaki tek hareket yavaşça gözünü kırpmasıydı.

"Nerede olduğunun farkında mısın?" diye sordu.

Aptalca bir soruydu.

Belki de karşısında korkudan sinilmesine alışmıştı fakat ben bunu yapmamıştım. Neden korkacaktım ki? lmle üç kez burun buruna gelmiştim. Dördüncüsü şu ana kadar biraz hayal kırıklığı sayılırdı.

"Size bir hediye getirdim," dedim.

Kaşlarını hafifçe çattı. "Hediye," diye tekrarladı.

"Evet, bir hediye."

Başını yana eğerken dudakları yavaşça yukarı doğru kıvrıldı. "Hediye sen misin?"

Bir kez daha sırtım ürperdi, bu sefer rahatlatmak için hafifçe kıpırdandım. Fark etmediğini umuyordum.

“Hayır.” dedim.

“Bu seferlik değil.” diye düzelttiğinde ona nasıl yanıt vereceğimi bilemedim.

“Hediyem çok özel. Eşsiz. Belli ki siz eşsiz şeyleri takdir eden birisiniz.” Duvarlar boyunca uzanan ve sergilenen sanat eserlerini işaret ettim. “Karşılığında sizden bir iyilik istiyorum.”

“Öyleyse bu bir hediye değil,” diye belirtti. “Ödeme yapmış oluyorsun ancak ben satılık bir hizmet sunmuyorum.”

“Önemsiz bir fark,” dedim. “Teklifimi dinleyin. Tek istediğim bu.”

Kaşlarını çatarak sessiz kaldı. Yüz ifadelerini çözmekte benden daha iyi olan birinin, onun ne düşündüğünü çözüp çözemeyeceğini merak ettim. Benim çözemediğim kesindi.

Uzun bir sürenin ardından huzursuzca boğazımı temizledim.

“Oturabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordum.

“Oturmak mı?”

“Evet. Burada bir sürü sandalyeniz vardır. Gece gündüz bu malikânede tek başına olduğunuza göre oturmaktan başka şey yapmıyorsunuzdur.”

“Otmaktan başka şey yapmıyormuş gibi mi görünüyorum?”

Bir adım daha yaklaştığında istemsizce onu baştan aşağı süzdüm.

Hayır, çok hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen ağır şeyler kaldırdığı da oluyordu.

Abartılı bir tavırla iç çektim. “Pekâlâ. Öyle istiyorsanız burada, kapı eşiğinde konuşalım.”

Bunu değerlendiriyormuş gibi duraksadıktan sonra boyun eğdi. “Gel.”

Beni girişten daha çok eşyayla doldurulmuş bir oturma odasına götürdü. Neyse ki, bu odayı tuhaf mavi alevlerin yandığı aplikler loş bir şekilde aydınlatıyordu. Duvarları tablolar, kalkanlar, kılıçlar ve parşömen tomarları kaplamıştı. Her köşeye, pencere-lerin önüne bile tıka basa dolu kitaplıklar yerleştirilmişti. Odanın

merkezi birbirine uymayan şık mobilyalarla doluydu, heykeller ise tavana kadar uzanıyordu. Yeşim taşından bir kedi odanın bir ucunda bize tepeden bakarken, diğer taraftaki siyah mermerden yapılmış ateşli ve çıplak kadın bizi temkinle izliyordu. Perdeler gök mavisi ipektendi. Karşı duvara asılan uyumlu kumaşlar, oldukça geniş başka bir tablo alanını ortaya serecek şekilde kenara çekilmişti.

İçeriye tam bir karmaşa hâkimdi ancak şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici, en güzel yeri.

İki saniye içinde dünyanın uzak köşelerindeki dört farklı ülkeden gelen sanat eserlerini seçebildim. Bu odadaki bilgi derinliğini hayal bile edemiyordum.

Gözlerim irileşmiş olmalıydı, vampir hafif bir gülüşü andıran derin bir ses çıkarmıştı.

“Evimin dekoru hoşuna gitmedi mi?”

Hoşuma gitmemek mi?

Burası gördüğüm en muhteşem yer, demeyi düşündüm ama şimdi egosunu okşamanın zamanı olmadığına karar verdim.

“Hangi hanedensiniz?” diye sormayı tercih ettim.

Tekrar gözlerini kırpı. “Affedersin?” Sorarken beni yanlış duyduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu..

“Hangi hane? Obitraes’ten yani.” Duvarı işaret ettim. “Gölge Hanesi’nden olamayacak kadar canlı renkler bunlar. Siz de Kan Hanesi’nden olamayacak kadar akli başında görünüyorsunuz. Bu durumda sizin, Gece Hanesi’nden geldiğinizi mi anlamalıyım?”

Tekrar çatığı kaşları neredeyse kehribar gözlerinin üstüne kadar inmişti. Gözleri artık gölgelerle dolu çukurlardan bakan iki küçük mücevhere benziyordu.

Kafasının karıştığını anında anladım, üstelik bu iyi bir şeydi. Belki de herhangi bir insanın, Obitraes’teki üç vampir krallığına dair bilgi edinmekle ilgilenmesi onu şaşırtmıştı. Ancak bir şeyleri öğrenmek benim hoşuma gidiyordu. İyi olduğum tek konu buydu, ayrıca dünyada fazla zamanı olmadığını bilenler ömrünü olabildiğince çok bilgiyle doldurmak istiyordu.

“Seni yeme ihtimalimden korkmuyor musun?”

Biraz, diye fısıldadı zihnimin gerisindeki bir ses.

“Hayır,” diye yanıtladım. “Bunu yapacak olsanız şimdiye kadar yapardınız.”

“Belki öncesinde yapmak istediğim başka şeyler vardır.” Bu yorumun normalde daha fazla tepki yarattığını ses tonundan anlayabiliyordum.

Yorgunlukla iç çektim.

“Konuşabilir miyiz? Çok vaktimiz yok.”

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de oturma odasını işaret etti. Kırmızı kadife kaplamalı, tozlu bir sandalyeye ilerleyip sırtımı dimdik tutarak ucuna oturdum. O da karşımdaki deri koltuğa tembel bir tavırla yayıldı.

“Adcova’yı biliyor musunuz?” diye sordum.

“Yeterince biliyorum.”

“Şehrin üstünde bir hastalık var.”

Dudağı hafifçe kıvrıldı. “Dengesiz tanrılarınızdan birinin o kasabaya kızdığını duymuştum. Çok yazık.”

Sanki vampirlerin sürgün tanrıçası Nyaxia, bizimkilerden daha nazik bir tanrıymış gibi konuşuyordu. Ak Panteon’un on iki tanrısı soğuk ve dengesiz davranabiliyordu ancak Nyaxia... İki bin yıl önce Panteon’dan ayrılarak kendi vampir uygarlıklarını yaratan kâfir tanrıça da en az onlar kadar acımasızdı.

“Hastalık gittikçe kötüleşiyor,” dedim. “Yakındaki bölgelere yayılmaya başladı. Binlerce can kaybı oldu, daha da artacak.”

Gözlerimi kırıştırdığımda hastanelerin zemininden, sokaklardan ve yatak odalarından süpürülen o ekşi kokulu tozu gördüm. Her bir cenazenin ardından kiliselerin zemini günde beş veya altı kez süpürülüyordu.

Mina’nın yatak odasının zemininden süpürdüğüm, her geçen gün kalınlaşan toz katmanını gördüm. İkimiz de yokmuş gibi davranıyorduk.

Boğazımı temizledim. “Adcova ve Baszia’nın en iyi bilim insanlarıyla doktorları bir tedavi bulmak için çalışıyor.”

Tabii ki rahipler, büyücüler ve efsuncuların hepsi çabalıyordu ama onların bizi kurtarabileceğine dair umudumu yitirmiştim. Nihayetinde bizi mahveden şey onların tanrılarıydı.

"Bence siz, Lord..." Adını hiç sormadığımı ilk kez fark edince duraksadım.

"Vale," dedi pürüzsüz bir sesle.

"Lord Vale." Ellerimi önümde kavuşturdum. "Bence çözümü anahtar sizde olabilir."

Bana sırtıttı. "Ülkenin 'en iyi bilim insanlarıyla doktorlarından' biri misin?"

Çenemi sıktım. İnsanları anlamakta berbat olmama rağmen benimle alay ettiğinin farkındaydım. "Evet, öyleyim."

Kaşlarının arasındaki hafif kırıksıklık yeniden belirdi.

"Ne oldu?" diye çıkıştım. "Bu konuda mütevazı davranmamı mı isterdiniz? Başarılarınız söz konusuysen siz mütevazı oluyormusunuz?"

Vale hiçbir konuda alçakgönüllü davranacak birine benzemiyordu.

"Adın neydi?" diye sordu. "Yeterliliğini teyit etmem gerekebilir."

"Lilith."

"Lilith ne?"

"Sadece Lilith. Bana bir isim verdiniz, ben de size bir isim veriyorum."

Buna karşı çıkamazmış gibi hafifçe omuz silkti.

"Pekâlâ, Lilith. Dünyayı nasıl kurtarmayı planlıyorsun?"

Zehir gibi tatlı alay katmanını yine karşımdaydı, o kadar yoğun-du ki benim bile fark etmemem imkânsızdı.

"Kanınıza ihtiyacım var," diye yanıtladım.

Uzun bir sessizlik oldu.

Ardından güldü.

Sesi derin ve kontrollüydü ancak tehlikeyle dolup taşıdığı su götürmezdi. Kaç kişinin dünyaya veda ederken bu gülüşü duyduğunu merak ettim.

"Yani *sen* buraya *benim* kanımı istemeye geldin."

Pekâlâ, tamam. İroniyi görebiliyordum.

"Evet," dedim. "Çok fazla gerekmeyecek. Azıcık alsam yeter."

Bana duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı.

“Canınız acmayacak, söz veriyorum.”

“Acıyacağımı düşünmedim.” Doğrulup bacak bacak üstüne attı.

“Her seferinde dört küçük şişe kan yeterli. Ek testler için belki biraz daha fazlasına ihtiyacım olabilir. Ayda bir kez gelmem gerekir.”

“Hayır,” dedi hiç tereddüt etmeden.

İçimden sessizce küfrettim.

“Neden?”

“Çünkü yaklaşık iki asır önce, istemediğim bir şeyi asla yapmamaya karar verdim. Bunu yapmak istemiyorum. Yani hayır, fare. Cevabım bu.”

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum. Benimle oynamak onu çok eğlendiriyormuş gibi görüldüğü için doğrudan reddedeceğini düşünmemiştim. En azından bu kadar umursamaz olacağı aklıma gelmemişti.

Yüzü şimdi bir maskeden ibaretti. Kaşlarını çatmıyor, hâlîçe gülümsemiyordu. Konuşurken, hoşlanmadığı birinden gelen yemek davetini reddedermiş gibi saf bir ilgisizlik halindeydi.

Eklemlerimin bembeyaz kesildiğini saklamak için parmaklarımı kıvrıp ellerimi eteğime sakladım.

Elbette yaşanan hiçbir şey umurunda değildi. Yaşamı, ölümü ya da ıstırapı anlamayan onun gibi bir yaratık ilgisizlik dışında ne hissedebilirdi ki?

Mina’nın takınacağı tavra bürünmek için kendimi zorladım. O tatlılıkla gülümseyerek karşısındakini etkilerdi. Oysa ben etkileyici olmayı hiç beceremezdim, üstelik çoğu zaman bunu anlamsız bulurdum ama denemeye değerdi. Bu yüzden gülümsedim, tabii daha çok dişlerimi gösteriyormuşum gibi hissediyordum.

“Teklifimi bitirmeme izin vermediniz, Lord Vale. Kanınız karşılığında her ziyaretimde size bir hediye getireceğim.”

Çantama uzanıp özenle paketlediğim gülü çıkardım. Vale’ce uzatmadan önce çiçeği bir süre izledim. Sanki bu odada var ol-

ması gerekiyormuş gibi burada çok daha güzel göründüğünü hayal mi ediyordum?

Taş kadar duygusuz bir ifadeyle güle baktı.

“Bir çiçek. Güzelmiş.”

Hiç etkilenmediğini saklamaya bile uğraşmamıştı.

“Sizi temin ederim ki, güzelliği en ilginç yanlarından biri bile değil.”

“Öyle mi? Neden peki?”

“Teklifimi kabul etmediğiniz sürece bilemezsiniz.”

Gözlerini kısarak bana baktı.

“Kaç tane?” diye sordu.

“Kaç ziyaret mi?”

“Güllerden bahsediyorum.”

“Sizi altı kez ziyaret edeceğim ve her seferinde bir gül getireceğim.”

Bir kez daha ilgisiz bir tavırla reddetmesini bekliyordum. Bunun yerine gülü inceleyip parmaklarının arasında hafifçe çevirdi. Buz gibi soğuk, sert bir bakışı vardı. İfadesi oldukça tanıdık geliyordu, başta nedenini çözemesem de bunun bir bilim insanının bakışı olduğunu fark ettim. Bir şeyleri incelemeye ve didik didik etmeye alışkın birinin tavrıydı.

Bu farkındalık biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı çünkü en azından bunu anlayabiliyordum. Onunla birbirimizden tamamen farklıydık. İnsanla vampir, lord ve köylü, neredeyse ölümsüz bir varlıkla acınası bir ölümlü olarak her yönden ayırdık. Ancak bu bakış, Vale'le aramızda birlikte büyüdüğüm insanların çoğundan daha fazla ortak nokta olduğunu gösteriyordu.

“Tamam,” dedi sonunda. “Teklifini kabul ediyorum. Aletlerini getirdin mi? Halledelim şu işi.”

Tabii ki aletlerimi getirmiştim. İğnelerimle küçük şişelerim hazırды. Vale gömleğini yukarı sıyrıp kolunu bana doğru uzattığında kanını aldım.

Yakından yasemin gibi kokuyordu. Aynı anda hem yaşlı hem de gençti, yabancı olduğu kadar tanıdıktı. Esmer teni pürüzsüzdü. Kolunun pozisyonunu ayarlamak için bileğine dokunduğumda sıcaklık hissetmediğim için irkilsem de beklediğim kadar soğuk değildi. İnsanlar, vampirlerden yürüyen cesetlermiş gibi bahsederdi ama çok sayıda ceset görmüştüm, Vale hiçbirine benzemiyordu.

Yine de iç kolunun pürüzsüz tenini iğnemle delerken ne beklediğimden emin değildim. Bir insana kıyasla iğneyi çok daha sert itmeme gerekmişti, nihayet başardığımda belli belirsiz bir ses ve ani bir kuvvetle deldi. Şişeye akan kan, insan kanıyla hemen hemen aynı yoğunlukta idi ama rengi çok daha koyu ve neredeyse siyahtı.

Hayranlıkla izledim. İkinci şişeyi doldururken bakışlarımı odanın kalanında dolaştırarak duvarlardaki halıları, raflardaki kitapları inceledim. Tanrılar aşkına, o ciltlerden bazıları yüzlerce asırlık gibi duruyordu ve tozlu köşelere özensizce tıkıştırılmıştı.

Vale'in kaç yaşında olduğunu merak ettim. Efsanelere göre neredeyse iki yüz yıldır burada, Adcova kıyılarının dışındaydı. Bundan önce kaç yıl, kaç asır yaşamıştı?

Ne kadar çok şey deneyimlemişti?

"Etrafı izlemek hoşuna gitti mi?"

Vale'in sesi beni irkilttiğinde bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Şimdi bana da o güle baktığı gibi bakıyor, yapraklarımı tek tek açarak beni didik didik ediyordu.

Peki ya senin? demek istedim.

"Öldüğünüzde eşyalarınıza ne olacak?" diye sormayı seçtim.

"Ben ölümsüzüm."

Homurdandım. "Ölümsüz değilsiniz. Sadece çok uzun süre yaşıyorsunuz. Bu önemli bir ayrım."

"Bu ayrım önemli hale geldiği zaman umursamayacağımдан eminim."

Yaşadığı yerin durumuna bakılırsa, Vale şimdiden hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu ama bunu da dile getirmedim.

Midem kıskançlıkla buruldu. Her konuda baştan savma bir

umursamazlıkla konuşuyordu, yaşamı için de geçerliydi. Bu aç-gözlülük midemi bulandırmıştı. Onca bilgiyi buraya istiflemişti ve hiç önemli olmadığını düşünüyordu. Bencilceydi.

“O kadar zaman sonra değerli olan tek şey bu olmalı,” dedim. Son şişe dolmak üzereydi. Camda biriken kan kabarcıklarını izledim, iğneyi çıkarmaya hazırdım. “Bilgi.”

“Bilgi ucuz ve sıkıcıdır,” dedi fazlasıyla rahat bir tavırla. Ne-redeyse dehşet içinde nefesim kesilecekti.

“Bunun doğru olduğunu hayal bile edemiyorum. Dünyaya dair öğrenecek o kadar çok şey var ki.”

Küçümser bir tavırla hafifçe güldü, sendeleyeen bir yavru ke-diye gülüyormuş gibiydi. Son şişenin de ağzını kapatıp iğneyi kolundan çektim. İğne ucunun battığı noktada teninin çoktan iyileştiğini görünce biraz şaşırmışım. İğneyi kolundan zorla sökmek zorunda kalmama rağmen Vale tepki vermedi.

“Bir süre sonra bir şeyleri bilmenin çok önemli olmadığını fark ediyorsun. Bağlamsız bilginin anlamı yoktur. Gerçek hazine bu değildir.”

“Öyle mi?” Aletlerimi yerine koyup ayağa kalktım. “Peki nedir?”

Vale de ayağa kalktı. Oldukça uzun boyluydu, üstelik bana tepeden bakarken neşesi bir kurdu andırıyordu. Gülümseyerek o ölümcül dişlerini ortaya serdi. Pencereden süzülen ay ışığı, kehribar rengi gözlerinde parladı.

Daha önce canavara benzemediğini düşündüğüm için aptal gibi hissettim. O anda, Vale’in dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte efsanelerde adı geçen adamı görmüştüm. Fısıltılarla anılan canavarı görmüştüm.

“Merak,” diye cevap verdi.

in
animi

WISSE LONTI

Vale'in kanı çok güzeldi. Başka şekilde tasvir edemezdim, bir çiçek tarlası gibi göze hitap ettiği inkâr edilemezdi.

O gece eve döndüğümde neredeyse şafak söküyordu. Ancak yorgun değildim, hatta yorgunluktan çok uzaktım. Heyecandan titriyordum. zihnim o ziyaretin her anını tekrar tekrar oynatarak hafızama kaydediyordu. Yürüyüşün büyük kısmı boyunca çantamı dünyadan korumak ister gibi göğsüme bastırmışım. Sonuçta kaçakçılık yapıyor sayılırdım.

Eve vardığımda doğruca ofisi me girip kapıyı arkamdan sür-güledim. Hem benim hem de onun iyiliği için Mina'nın ne yap-tığını öğrenmemesi gerekiyordu. Onu bu günah sayılacak entri-kamdan ne kadar uzak tutarsam o kadar iyi olacaktı.

Ancak evde henüz ayak sesi duyulmuyordu. Mina hâlâ derin uykundaydı. Aletlerimi çıkararak evden ayrılmadan önce özenle düzenlediğim her şeyi dağıttım. Bir sehpayı odanın tam ortası-na sürükleyip göz merceğini üstüne yerleştirdim. Mercek üst üste konulmuş çok sayıda piring halkadan oluşuyordu, en üstteki camla kaplıydı ve dikey konuma getirebilmemi sağlayan men-teşeleri vardı. Her metal halkasına rünler ve tılsımlar işlenmişti, dokunduğumda aletten yayılan büyüü hissedebiliyordum. Par-mağımı mürekkebe batırdıktan sonra aletin en dıştaki halkasının etrafına bir dizi işaret çizdim.

Elbette kanımda bir damla bile büyü yoktu, zaten olmasını istemezdim. Büyünün sonunun yıkıma varabileceğini çok kez görmüştüm. Ancak büyüyle üretilen aletlerin faydalı olduğu kesindi. Göz merceğimi yapan kişi Görüş ve İrfan Tanrıçası Srana'nın rahibelerinden biriydi. Bir şeyleri görmek hoşuma gidiyordu, Srana'ya en azından bunun için minnettardım.

Rünleri çizmeyi bitirdiğimde kanla dolu şişeyi aletin merkezine koyup mumları üfleyerek söndürdüm. En üstteki bakır halka, sabit bir ısıyla parladı ve menteşeyi ayarladığımda duvara ışıktan bir halka yansıdı.

O halkanın içinde Vale'in kanı vardı. İçindeki minicik yaşam zerreleriyle en temel seviyesindeydi. Duvar sıvasının üstünde kıvrılmalı siyah çiçek yapraklarından bir tarlayı andırıyor, gökyüzündeki yıldızlar misali takımyıldızlar halinde ağır ağır hareket ediyordu.

İnsanlar bazen vampirlerden yaşayan ölülmüş gibi bahseder, onları canlanmış cesetlerden ibaret görürlerdi. Vale'e attığım tek bir bakışla bunun doğru olmadığını anlamıştım. Yine de vampirlerin ölümle sahip olduğu bağın, insanların ilişkisinden çok daha yakın olduğunu biliyordum. Bu yüzden Vale'in bedeninin özünde bu bağı görmeyi beklemiş olabilirdim.

Hayır, burada ölüme dair hiçbir şey yoktu. Güzellik, hayat ve inanılmaz bir mucize vardı. Vale yüzlerce yaşında olmasına rağmen kanı sağlıklı, bir o kadar kuvvetliydi. Hızla geliyordu, kusursuzdu. İnsan kanından çok farklı görünüyordu ve her teste farklı tepki vereceğinden emindim. Ancak çok tanıdık bir yanı daha vardı, sanki biz yaratıldığımız gibi kalmıştık ve Vale gelişmiş bir versiyonu.

Belki de vampirlerin kâfir tanrıçasının bildiği bir şeyler vardı.

Uzunca bir süre büyülenmiş gibi bakakaldım.

Aletlerim, Ak Panteon tanrıçalarından biri olan Srana'nın büyüyle yapılmıştı. Ak Panteon, vampirlerin annesi Nyaxia'dan nefret ettiği için bu kanı incelerken kullandığım aletler konusunda çok dikkatli olmalıydım.

Bu kanın elimde olması bile... Üstelik burada, Vitarus'a tapan bir kasabada...

Gözlerimi kırptığımda babamın ölüm tarlasında diz çöktüğü anı hatırladım. Avuçlarının içinde sıkıca tuttuğu kaderini saran parmaklarının ölümle titrediğini ve onu seve seve lanetleyecek bir tanrıyı öfkeliendirmek üzere olduğunu gördüm.

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırıp aleti çabucak parçalarını ayırdım. Vale'in kanını bir çekmeceye sakladım.

Yine de kendimi tutamamış, kana kısacık bir an bakabilmek için birkaç saatte bir onu çekmecedan çıkarmıştım. Kendime bunun çalışmalarım için olduğunu söylüyordum. Çoğunlukla doğrudu çünkü sonraki birkaç gün boyunca on dakikalık molalar haricinde çalışmayı bırakmadım. Oysa gerçek şuydu ki... kan beni büyülemişti. Siyah lekeler duvarımı her aydınlattığında hayranlıkla iç çekiyordum.

"O ne?"

Hızla arkamı döndüm, Mina kapının eşiğindeydi. Vale'in kanının zarif canlılığıyla kıyaslandığında Mina'nın solan ölümlülüğü beni bir an için şok etmişti. Gözlerinin etrafı moranıyor, tozlanma çöken yanaklarını iyice ortaya çıkarıyordu. Eskiden güzelliği göz alıcıydı. Hâlâ güzeldi ama şimdi insanı ürperten bir hali vardı, mezarlıklardaki taştan tanrıça heykellerinin suretini andırıyordu. Bakışlarımı yere çevirdim. Mina ne zamandır orada dikiliyordu? Hangi yanıtın daha kötü olduğundan emin değildim. Uzun süredir buradaysa yaptıklarına dair çok şey görmüş olabilirdi. Ancak kısa süredir buradaysa çoktan ayaklarının dibini örten tozlaşmış deri katmanı için endişelenecektim.

"O ne?" diye sorusunu tekrarladi.

"Hiçbir şey değil," dedim. Oysa kız kardeşim beni, hiçbir şeyin ne zaman her şey anlamına geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Şişelerle merceği çantama tıktım ve düğmesini ilikleyip ayağa kalktım.

"Gitmem lazım," dedim. "Farrow'u ziyaret edeceğim. Akşam yemeğin için Rosa gelecek, ayrıca..."

Yanından geçerken Mina olduğu yerden neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Ona değdiğimde ince tozun yere süzüldüğünü fark

etmemiş gibi yapmaya çalıştım. Geçen saniyeler misali düzenli bir hızla üstünden dökülüyordu.

"Lilith, bekle..."

Durdum ama arkamı dönmedim.

"Ne oldu?"

Sesim istediğimden soğuk çıkmıştı. Mina gibi sıcacık biri olmak isterdim, ebeveynlerimiz de öyleydi. Sıcak bir ailede tuhaf, soğuk olan bendim. Ders kitaplarıyla denklemleri anlayabildiğim halde, bir ismi sevgi dolu kılan ses tonunu ve bir dokunuşu okşamaya çeviren hissi çözemeyen biriydim.

"Bugün benimle kal," dedi Mina. "Yürüyüşe çıkarız."

"Keşke kalabilsem ama yapacak çok işim var."

"Neden?" Sesindeki hayal kırıklığını ben bile anlayabiliyordum.

Neyi kastettiğini biliyordum. *Daha önemli ne olabilir?*

Büyürken insanlar bana hep, *Niye bu kadar sıkı çalışıyorsun?* diye sorarlardı. Her seferinde aynı kafası karışmış ve acıyan ses tonuyla konuşurlardı. Bu ses, bana kelimelerle ifade ettiklerinden çok daha farklı bir soru sorduklarını anlatırdı. O ses tonunda ima ettikleri her şeyi duyabilirdim. Hayatımı boşa harcadığımı söylemek isterlerdi. Ömrüm zaten kısacıktı, neden onu çalışıp çabalayarak harcıyordum ki?

Bu imayı şimdi kız kardeşimin sesinde duyuyordum. Aynı yargıya sahipti, onlar gibi kafası karışmıştı. Oysa şimdi zamanı tükenen oydu, kalan zamanının bir kısmını benimle geçirmek için yalvanyordu.

En sonunda, bu durum bizi cevaba götürüyordu.

Neden mi bu kadar sıkı çalışıyordum? Çalışıyordum çünkü yaptıklarım asla yetmeyecekti. Verebileceğim bir şey kalmayana kadar devam edip zihnimin durmaksızın çalışan makinesini sonuna dek zorlayacaktım.

Mina'nın bir gün bana veda etmesini zorlaştırmak için vakit harcamaktansa bunu yapmak daha iyiydi. Sevgim, kız kardeşime hiçbir şey vermemişti. Ancak çalışmalarım ona bir şans tanıyabilirdi.

“Gitmeliyim.” diye tekrarladım. Mina’yı koridorda arkamdan izler halde bırakmışım.

Ona açıklamaya çalışsam da anlamazdı, ölümü benim kadar iyi tanımıyordu. Sonuçta o hiçbir zaman ölmesi gereken kardeş olmamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kasabanın kıyı kesimlerine yürüdüm. Burada Baszia'ya giden bir tekne bulabilirdim. Sokaklarda ilerlerken Vitarus'un müritlerinden oluşan bir cemaatin diz çökerek yanan yaprak yığınlarının üzerinde dua ettiğini gördüm. Adcova'nın başrahibi ve Vitarus'un sadık müridi Thomassen en öndeydi. Ellili yaşlarının ortasındaki nazik bakışlı adamın boyu uzundu, ince bir yapısı vardı. Ebeveynlerimle aynı yaşıydı ama son birkaç yıldır çok daha yaşlı görünüyordu. Bu kadar zaman boyunca tanrının neden onlara sırt çevirdiğini anlamaya çalışmak zor olmalıydı.

Yanından geçerken bana hafifçe gülümsedi, ben de başımı eğerek karşılık verdim.

Eskiden babamla yakın dost olduklarından bana ve kardeşime hep kibar davranırdı. Belki de bize acıyordu. Bu komikti çünkü benim ona acıdığımı kesindi. Tanrısını doyurmak için küllerin arasında diz çöküyordu, tanrısı ise karşılığında daha fazla kül bahşediyordu.

Kasabanın dışına doğru ilerleyip kanalı geçerek şehre giden bir gemi buldum. Yolculuk saatler sürmüş, gemi seyahatine alışkın olmadığım için deniz tutmuştu ama limana adımımı attığımda her şeye değiştiğini düşündüm.

Şehrin havasını derin bir nefesle içime çektim. Kitap, heyecan ve bilgi gibi kokuyordu... belki biraz da sidik kokusu karışmış-

tı. Burada okuduğum için altı yılımı üniversiteler ve kütüphanelerde ders çalışarak geçirmiştım. Şehri ne kadar özlediğimi beni derinden sarsan ani bir kuvvetle şimdi fark ediyordum. Çoğu bin yıl önce inşa edilmiş olan yüksek, ihtişamlı binaları bile tarihi yansıtıyordu.

Tam olarak tahmin ettiğim gibi Farrow her zamanki yerinde, üniversite arşivlerinin arka tarafına sıkıştırılmış küçük çalışma odasındaydı. Yine tahmin ettiğim üzere beni gördüğüne sevinmişti. Başını kaldırıp bana bakarken sırtışı o kadar parlaklı ki, göğsümde küçük bir vicdan azabı kıvılcımı belirmişti.

Bunu yapmamalıydım. Onu tehlikeye atmamalıydım.

Ancak o tanıdığım en zeki insanlardan biriydi ve yardıma ihtiyacım vardı.

Farrow bir fidan gibi ince ve uzun yapılıydı. Küllü sarı saçlarını sürekli gözlerinden uzaklaştırması gerekirdi, gümüş gözlüğü ise hep biraz kırık dökük olurdu. Üzerinde çalıştığı şey her neyse, bedenini onunla ilgilenecek şekilde eğip bükerdi. Merceğimi odanın ortasına yerleştirdiğim sırada sandalyesinin ucunda iki büklüm halde oturmuş, tam olarak bunu yapıyordu. Ben de tebeşir lekeli duvara o kanın oluşturduğu güzel çiçek yapraklarını yansıtmakla meşguldüm.

Farrow'un gözleri irileşirken daha yakından izlemek için sandalyesinden hafifçe kalkmıştı. Nefes bile almıyor sayılırdı.

Etrafindaki dünyaya hiç utanmadan hayranlık duymasını hep takdir ederdim. Genç bir öğrenciyken onunla ilk tanıştıgımda, ifade etmek isteyip başaramadığım şeyin vücut bulmuş hali olmasına bayılmışım. Üst tabaka ailelerden gelen erkekler, zanaatlarından ne kadar keyif aldıklarını apaçık gösterebilirdi. Bu onları ilginç, tuhaf ve kararlı oldukları kadar da tutkulu yapıyordu. Aynı şeyi kadınlar yaptığında sıkıcı olduğumuz düşünülürdü.

Farrow'u daha önce çok kez hayranlıkla doluyken görmüş-tüm ama hiç şu anda olduğu kadar büyülenmemişti. Ayağa kalkıp odada dolaftı, gözlerini kısarak kana baktı ve nihayet sandalyesine çökuverdi. Eğik gözlüklerinin ardından bana bakarken ellerini saçlarından geçirdi.

“Yüce Tannlar aşkına, Lilith. Ne bu? Neye bakıyorum?”

Sorusuyla yutkundum, o kelimeyi yüksek sesle söylemek istemiyordum. Buraya gelerek zaten Farrow’u tehlikeye atmıştım, kelimeyi dile getirirsem daha çok tehlikeye girecekti. Ondan lanetli kasabamızı ziyaret etmesini istemek yerine, kanı buraya getirmemin bir sebebi vardı.

Bencil davranıyordum. Üstelik bunun farkındaydım.

“Bunu damıtmak istersem nasıl yapabilirim?”

“Muhtemelen büyü gerekir.”

“Peki ya büyü kullanmak mümkün değilse?”

Farrow somurttu. “Neden mümkün olmasın ki?”

Merçeğime bir bakış attım. Projeksiyonu evdeki örneklerle bakmak için kendime tanıdığımdan çok daha uzun süredir yansıtıyordum. Büyünün incelediği şeyin doğasını her an tanıyabileceğinden korkmuştum. Büyü, tıpkı tannlar gibi dengesiz ve kaprisliydi.

“Büyü kullanmadan yapmanın bir yolu olabilir mi?” diye sordum. “Büyülü değil de bilimsel yollarla?”

Haklı olarak Farrow’un kafası karışmış gibiydi. Bilimle büyü çoğu zaman bir bütünün iki yarısıydı, birbirlerini tamamlarlardı ve yöntemleri sıklıkla iç içe geçerci.

“Bu... çok zor olur. Mümkün olmayabilir. Srana’nın tapınaklarından birine götür. Rahibelerin ne diyeceğine bir bak.”

“Yapamam.”

Kaşlarını hafifçe çattığında hayranlığı kaybolmuştu. “Neden, Lilith?”

Dişlerimi sıktım. Mercekten belli belirsiz duman kokusu gelmeye başladığında masadaki rünleri ani bir hareketle sildim. Projeksiyon kapanırken oda karanlığa gömüldü. Karanlıkta bile Farrow’un sertleşen keskin bakışlarını hissedebiliyordum. Çocuksu şaşkınlığı kaybolmuştu, şimdi yalnızca endişeli görünüyordu.

Elbette endişeliydi, Farrow tanıdığım en zeki insanlardan biri olduğu için buraya gelmişim. Gözünün önündekinin ne olduğunu anlamaması mümkün müydü?

“Teşekkür ederim, Farrow,” dedim. “Fikirlerini takdir...”

Kapıya doğru döndüğüm anda kolumu yakalayıp sıkıca tuttu. Bileğimi saran uzun parmaklarına baktıktan sonra gözlerimi yüzüne çevirdim. Dakikalar önce neşesi nasıl yüzünden okunuyorsa, şimdi de endişesi açıkça belli oluyordu.

Karşımdaki Farrow'du. Her şeyi hisseder, her şeyi belli ederdi.

"O şeyin ne olduğunu söyle," dedi.

Başımı iki yana salladım, bu onun için yeterli bir cevaptı.

"Onlardan birine ait, değil mi? Aynı anda hem canlı hem de ölü. Başta öyle düşündüm ama sonra... senin böyle bir şey..." Yutkunurken tutuşu sıkılaştı. "Yanıldığımı söyle."

Söyleyemezdim. Hep kötü bir yalancı olmuştum.

Gerçeği anladığında yüzü çöktü, teni solgunlaştı. "Ne yapıyorsun, Lilith?"

Kolumu çekip kurtardım, beni yargılaması karnıma saplanan bir bıçak gibi hissettiriyordu. "Yapmam gerekeni yapıyorum."

Ancak söz konusu Farrow olduğunda başlayan soruların sonu gelmezdi. "Bunu nasıl elde ettin? Nasıl..." Yeni bir farkındalık dalgasıyla sarsıldı. "*Onunla* görüştün mü? *Onu* görmeye mi gittin? *Tek başına* mıydın?"

"Yapmam gerekeni yaptım," diye tıslayarak tekrarladım. Sınirlendiğimi saklamaya çabalıyordum.

Yaptığımın aptallık olduğunu bilmediğimi mi sanıyordu? Tehlikenin farkında olmadığımı mı düşünüyordu?

"İnsanlara *vampir kanı enjekte etmeyi* mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Hızla ona döndüm. "Şşşt."

Çenesini çabucak kapattı. Gözlerimiz tavana, ardındaki gökyüzüne döndü. Sonuçta tanrılar her zaman kulak kabartırdı.

Derin bir nefes alıp verdim.

"İşim bittiğinde artık vampir kanı olmayacak," dedim sessizce. "Farklı bir şeye dönüştüreceğim. İlaç olacak."

Farrow kederle başını iki yana salladı.

"Bu çok tehlikeli."

"Hastalara zarar vermeyeceğinden emin olacağım."

“Hastalara mı? Peki ya *sana*?”

Hayal kırıklığımı bastıramıyordum. “Ne olmuş yani?” diye çıktım. “Dua ettik. Ak Panteon’un sanatlarını kullandık. Kahrolası on yıl boyunca Vitarus’a her türden adak adadık. Âlimleri, rahipleri, müritleri ve büyücülerini dinledik. Bizi lanetleyen de dahil olmak üzere tüm tanrıların büyüsünü denedik. Başka ne yapabiliriz ki?”

“Senin için endişeleniyorum, Lilith,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Başta ona gülmek istedim çünkü koca bir şehrin kaderiyle kıyaslandığında, benim için ve kalan birkaç aylık acınası hayatım için endişelenmenin ne faydası vardı?

Biraz daha yaklaştığında artık teninin sıcaklığını hissedebiliyordum, yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı.

“Senin için endişeleniyorum.” Daha yumuşak, daha nazik bir sesle konuşuyordu. “Burada kal. Birlikte başka bir yol buluruz.”

Burada kal. Bunu daha önce de istemişti, ilk söylediğinde nefesi dudaklarımı ısıtacak kadar yakındı. *Kal.*

Tıpkı son söylediğinde olduğu gibi aklımı çeliyordu. Farrow’un beni rahatlatan bir yanı vardı. Ondandır hoşlanıyor, ona güveniyordum. Nasıl öpüştüğünü, nasıl dokunduğunu ve içimdeyken nasıl hissettirdiğini biliyordum. Kendimi dünyaya uygun şekilde nasıl ifade edeceğimi çözmek için hem bedenimdeki tüm kasları hem de yüzümü düşünerek çok zaman geçirmiştım. Bunca çabaya rağmen çoğu kişi hâlâ benden hoşlanmazdı ama Farrow hep hoşlanmıştı. *Birlikte başka bir yol buluruz*, dediğinde ona inanmasam bile inanmak istememi sağlamıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Ancak Farrow’un beni dilediğince sevmesine izin vermek ya da sunabileceğim kırık parçalarla onu sevmek hiç adil olmazdı. Ona verebileceğimden ve vermek istediğimden fazlasını istiyordu. Nihayetinde, çok geçmeden ölecek bir şeyi sevmek boşunaydı.

Ondan uzaklaşıp çantamı aldım. Farrow çantaya baktığında ağzına kadar dolu olduğunu görebiliyordu. Eve dönüş yolculuğundan çok daha uzun bir seyahat için hazırlanmıştı.

CARISSA BROADBENT

"Oraya mı gidiyorsun?" diye sordu panikleyleyerek.

"Evet."

"Lilith." Umutsuz, paramparça bir ses tonuyla konuşuyordu. Ona dönmek istemiyordum ancak yine de döndüm.

"Burada kal," diye tekrarladı. "Lütfen."

"Seni korkutan ne?" dedim. "Karanlığa kapılmam mı? *Zaten karanlıktayız. Yıllardır karanlıktayız ve gittikçe daha derine düşüyoruz.*"

Ekleme gereği duymamıştım. *Ben doğduğumdan beri karanlıktaydım.*

Başımı iki yana salladım. "Çok geç, Farrow. Artık çok geç."

ALTINCI BÖLÜM

Vale'in malikânesine vardığımda gece yarısını çoktan geçmişti. Yılın bu zamanlarında havanın hafif yağmurlu ve soğuk olması sık rastlanan bir durumdu. Kapıyı tıklattım ama yanıt gelmedi.

Farrow'la yüzleşmemizden beri tuhaf bir şekilde gergindim, ıslanmış ve yorulmuştum. Oyun oynayacak havada değildim.

Kapıyı beş, altı kez sertçe yumrukladım. Yedi, sekiz, dokuz kez çalmama rağmen *hâlâ* yanıt alamayınca kendim açtım. Vale *hâlâ* kapısını kilitlemiyordu. Niye kilitlesindi ki?

"Lord Vale?" Kapıyı ardımdan kapatırken mağarayı andıran karanlığa seslendim. Hiçbir ses duyulmuyor, etrafta hiç hareket görünmüyordu. Belki de Vale benden sıkıldığına karar vermişti ve gideceğim ana kadar beni görmezden gelecekti. Ancak tabii ki, beni içeri çekip yakaladıktan sonra midesine indirmeyi bekliyor da olabilirdi.

Ana koridorda dolaştım, hiçbir şey bulamayınca bir anlık tereddüdün ardından merdivenden çıkmaya karar verdim.

Kendime yalnızca bir görevi yerine getirdiğimi söyledim. Fakat eğer kendime karşı dürüst davransaydım, sırtımdan yukarı doğru tırmanan o keyifli ürpertinin varlığını kabul ederdim.

Annem bilime duyduğum sevginin doğuştan meraklı biri olmamdan kaynaklandığını söylerdi. Muhtemelen haklıydı, o her zaman beni herkesten iyi tanırdı.

İnsanlar değerli taşları toplarken ben gerçekleri toplardım, üstelik Vale'in evi *hem* gerçekler *hem de* mücevherlerle dolup taşıyordu. Merdivenlerin sonu uzun bir koridora çıkıyordu, evin gördüğüm diğer kısımları mimari açıdan uyumsuzdu ve her yerde çok fazla eşya vardı. Duvarlar boyunca uzanan sanat eserlerinin çoğunda tüylü kanatları olan vampirler tasvir edilmişti. Kurbanlarını bıçaklayarak bağırsaklarını deşiyor, yakıyor veya türlü şekillerde vahşice öldürüyorlardı. Kurbanlar genellikle yarasaları andıran tüysüz, deri kanatlı vampirlerdi. Tabii bu koridorlarda başka eserler de vardı. Altın yaldızlı duvar kâğıtlarının soyulmaya başladığı tarafta, iki yana genişçe açılmış devasa kanat kemikleri sergileniyordu. Durup hayranlıkla onları inceledim.

İnanılmazdı.

Hiç böyle bir biyolojik sanat eseri görmemiştim. Her bir kanatın boyu benden çok daha uzundu, narin kemikleri ise parlattı, fildişi rengiydi. Hiç kasları yokmuş gibi hafif ve zarif görünseler de güçlü oldukları açıkça ortadaydı.

Vale hakkında düşündüğüm doğru olmalıydı. Gece Hanesi'nden gelen bir Gecedoğandı çünkü kanatlı vampirler yalnızca o krallıkta yaşırdı.

Acaba *onun* kanatları nasıl görünüyordu?

Uzaktan gelen bir ses, beni düşüncelerimden kopardı. Genileterek başımı hızla koridorun sonuna çevirdim.

Ses koridorun diğer köşesinin yakınından gelmişti, ardından tekrar duydum. Bir an sonra insan sesi olduğunu fark ettim, Vale'in sesi olamayacak kadar tizdi ve sözsüz bir çığlıktı. Acı haykırışı mıydı?

Kalp atışlarım hızlandı.

Vale'in gerçekten insanları yiyip yemediği konusunda fazla düşünmemiş, bunu yaparken onları buraya sürükleyip sürüklemesine de kafa yormamıştım.

Muhtemelen kaçmam gerekirdi ama doğayla savaşmanın faydası yoktu, ben de meraklı bir varlıktım. Bu yüzden sestem uzaklaşmak yerine daha çok yaklaştım. Koridor boyunca ilerleyip köşeyi döndüm, lambanın hafif ışığı koridorun sonundaki açık bir kapıdan dışarı süzülüyordu.

YANAN ALTI GÜL

Sesler artık daha yüksek, daha yakındı.

Kapının birkaç adım ötesindeyken duyduklarımın acı çılgınlıkları olmadığını fark ederek kızardım. Aslında acının tam tersiydi.

İnlemeler şiddetlenerek zirveye ulaşmıştı.

Hayır, Vale yalnız değildi. Yanındaki her kimse, şu anda muhteşem zaman geçirdiği belliydi.

Kapı ardına kadar açıldı. Baktığım için beni kim suçlayabilirdi?

Kapı çerçevesinin aralığından içeri baktım. Burası Vale'in yatak odasıydı, ipeklerle döşenmiş ve sanat eserleriyle dolmuş devasa bir odaydı. Tüm yüzeylere süs eşyaları saçılmıştı. Odanın ortasında, oyma çerçevesi olan kocaman bir yatak bulunuyordu. Kaliteli nevresimler dağılıp dolaşmıştı.

Yatağın üstündeki iki figür de tam anlamıyla birbirine dolanmıştı. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından bile emin değildim.

Kadın onun altında uzanıyordu, dağınık kızıl buklelerinin arasında parlayan teni altın rengiydi. Vale ise kadının kalçalarını arkadan kavrayarak üzerine eğilmişti. Çoğunlukla onun sırtıyla kadının dağınık saçlarını görüyordum. Kadın kollarını iki yana açmıştı, Vale şiddetle içine girerken kendini sabitlemek için çarşafa sıkıca tutunuyordu. Her itişiyse teninin altındaki kaslar gerilip geniş sırtında, kalçasının kıvrımında ve sert uyluklarında hafifçe dalgalanıyordu.

Vale tıpkı o kanatlar gibi iştisamlı ve güzeldi. Belki kanatlar kas ve deriyle kaplı olsaydı, *neredeyse* onun şimdi görüldüğü kadar güzel olurlardı.

Yanaklarım aşırı ısınmıştı.

Bakışlarımı kaçırıyordum. Geldiğimi belli etmek ya da geri çekilmek istesem bile donakalmıştım.

Kadın yatağa gömüldüğünde, yastık onun gittikçe tizleşen zevk çılgınlıklarını biraz olsun baskılıyordu. Vale'in hareketleri hızlanıp sertleşti, tenleri birbirine çarparken kadının üstüne uzanarak sırtına yaslandı.

Kadını yatağa bastırışını, birlikte orgazm olurken dudakları-

nın onun omzuna dokunduğu anı gözlerimi kırpmadan izledim. Vale yalnızca o zaman ses çıkarmıştı. Boğuk bir şekilde verdiği nefes, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Kadının sesinin ardında onun nefesini duyabilmek için kendimi zorlamam gerekmişti.

Yatağa yığıldılar ve onlarla birlikte ben de nefesimi verdim. Parmaklarımı gevşetip kapının çerçevesini bıraktım, sıkıca kavradığımın farkında bile değildim.

Vale hızla bana döndü.

"Lilith."

Bir anlığına gerçekten şok olmuş gibi göründü. Paniklemişti.

Sonra yüzü sertleşti, pürüzsüz ve sert bir hal aldı. Bana arkasını dönerek yataktan kalktı, yerdeki buruş buruş olmuş kumaş yığınını karıştırırken sırtının görüntüsüyle bir kez daha dikkatimi dağıttı.

"Burada ne aryorsun?" diye çıkıştı.

"Kapıyı açmadınız."

Sesim istediğimden biraz daha zayıf çıkmıştı.

Kadın örtünmeye zahmet etmedi. Sırtüstü uzanıp gerinirken özellikle boyun çevresinin kanla kaplandığını fark ettim. Nevresimlerin koyu rengi, bunu daha önce görmemi engellemişti. Gülümsemesi sivri dişlerini ortaya seriyordu.

"Bir insan arkadaşını mı davet ettin, Vale?" derken derin bir nefes alarak birkaç adım geri çekilmeme neden oldu.

Vale ona uyarıcı bir bakış attığında gülümsemesi kayboldu.

"Bir fare," dedi küçümseyen tavrıyla. "Hayır, bir sıçan. Davetsiz haşerenin teki."

Yerden aldığı sabahlığı tek bir şiddetli hareketle silkeleyip omuzlarının üstüne attı.

"Kapıyı çaldım," dedim. "Cevap vermediniz. Geleceğim demiştim, söylediğim zamanda geldim."

"Ah, tıpkı benim gibi." Kadın kendi kendine hafifçe gülerken Vale ona hiç eğlenmediğini gösteren bir bakış daha attı.

"Ne oldu?" dedi kadın. "Paylaşmak istemiyor musun?"

"Evimi daha fazla dağıtmayalım. Bizi yalnız bırakır mısın?"

Kadın iç çektikten sonra bir kedinin çevikliğiyle yataktan sıçradı. Komodinin üstünden bir kumaş parçası alıp göğsündeki ve boğazındaki kanı sildi. “Zaten gitmem gerekiyordu. Her zamanki gibi misafirperverliğin için teşekkürler, Vale.”

Yerden aldığı düz, siyah bir gömlekle pantolonu giydi. Yanımdan geçerken bana ayaklarımdan başlayıp yüzüme kadar çıkan uzun, meraklı bir bakış attı ve başka bir şey yapmadan gitti.

Kadının ayak sesleri tamamen kaybolana kadar Vale sessizce pencereden dışarı baktı. Ancak sonrasında nihayet bana döndü. Şimdi üstünde koyu kırmızı, kadifemsi bir sabahlık vardı. Sabahlığı belinin etrafında gevşekçe bağladığından kıvrırcık siyah kıllarla dolu göğsünün büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı. Belinin altında kalan hiçbir yer görünmüyordu, neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sabahlık çok...

“Ne oldu?” diye çıkıştı.

“Ne mi oldu?”

“Bana gülüyorsun.”

“Size gülüyorum. Komik olan...”

Çenemi kapadım. Birine kıyafetine güldüğümü söylemenin hiç kibar bir davranış olmayacağını fark etmiştim.

Sinirli bir tavırla, “Ne?” diye ısrar etti.

“Sabahlığınız. Çok... vampirimsi.”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Evet, öyle çünkü ben bir vampirim. Neden alanında uzman bilim insanlarından biri olduğun şimdi anlaşıldı.”

Gülüşümü bastırdım.

Vale haklıydı, iş için gelmiştim.

“Kanınızı almaya geldim. Anlaştığımız üzere bir ay oldu.”

“Peki ya ödeme?”

Çantama uzanarak gülü çıkardım, tek bir yaprağın bile bükülüp ezilmemesi için dikkatle sarmıştım. Vale elini uzattı, tereddüt ettiğimde sinirle iç çekti.

“Ne? Artık seni korkutuyor muyum?”

Ondan korkmuyordum, sadece içerisi seks kokuyordu. Odada ilerlerken yanından geçtiğim kanlı ve kınışmış nevresimlere bir göz attım. Vale gülü alıp etkilenmemiş bir ifadeyle inceledi.

“Bana geçen sefer verdiğin gül tamamen sıradan görünüyor.”

“Sabırlı olmanız gerekecek.”

“Fazla sabırlı bir adam değilim.”

“Ben yalan söylemem, Lord Vale. Güller özel. Yemin ederim.”

“Bana Vale diyebilirsin.” Homurdanarak konuşuyordu. “Çıplak kıcımlı gördüğüne göre unvanları bırakabiliriz.”

Pencerenin yanındaki kadife sandalyeye yığıldı. “Hadi yapalım şunu.”

“Burada mı?”

“Evet, burada. Bir sorun mu var?”

Tekrar yatağa baktığımda boğuk, ipeksi bir sesle güldü.

“Ne o? Seks dikkatini bu kadar çok mu dağıtıyor?”

Evet. Seks dikkatimi dağıtıyordu ancak bunu itiraf edecek değildim. Vale’in önünde diz çöküp çantamdan aletlerimi çıkardım. İğneyi damarına batırmak için kolunu tuttuğumda tenimin onun tenine değen her zerresinin fazlasıyla farkındaydım.

Derisinin direncini aşır iğneyi batırdığımda tekrar güldü.

“Kalp atışlarını duyabiliyorum. Gerginlikten mi, yoksa heyecandan mı?”

Kalp atışlarımın sesini duyabiliyor ve yavaşlamasını diliyordum. Sebebinin hangisi olduğundan ben bile emin değildim ama ikisinden de hoşlanmamıştım.

“Hiçbir şeyi umursamadan evime girmen ama on beş saniyelik seks görüntüsüyle sinirlerinin bozulması komik,” dedi. “İnsanları asla anlayamıyorum.”

“Ben de çok seks yaptım.” Bunu söylediğim anda kendime küfrettim. Tanrılar aşkına, neden böyle bir şey söylemişim ki?

Vale şimdi çok daha fazla eğleniyordu ve bundan nefret ediyordum.

“Gerçekten mi? Komşu çiftliğin sakar oğlu seni elden mi geçirdi?”

Dudaklanımı birbirine bastırdım.

Eron'un sakar bir çiftçi çocuğu olduğu doğrudu. O yaz on altı yaşında ve meraklıydım, etrafta kimse yokken ahırın arka tarafına geçip birbirimizin vücudunu keşfetmiştik. Bakire ölmek istemiyordum. O günlerde kışı görecek kadar yaşamayacağımdan emin olduğum için Eron'un her yerini görmüştüm.

On beş sene geçmesine rağmen hâlâ hayattaydım. Altı ay önceki cenazesinin ardından, annesi bunu yapamayacak kadar kendini kaybettiğinde Eron'un bedeninden kalanları kilisenin zemininden süpürmüştüm.

"Biliyor musun, evine ilk geldiğimde neden beni öldürmediğini merak etmişim," dedim. "Şimdiyse canı sıkılan, yalnız bir adam olduğunu ve herhangi bir insan ilişkisine muhtaç kaldığını anlıyorum."

Gözlerimi şişeden ayırmadım, cama damlayan kanın süzülüşünü izliyordum. Ancak Vale'in bakışlarını üzerimde hissettiğim o sessizlik anında, tam olarak hedefi vurup vurmadığımı merak ettim.

"Az önce şahit olduğun gibi, istediğim her türden ilişkiye sahibim," dedi kayıtsızca.

"Senden istediğini alıp veda etmeden giden bir ilişki mi?"

"Birbirimizden istediğimizi aldık. İstedğim şey sohbet etmek değildi."

Söylediklerine rağmen... burada oturmuş benimle sohbet ediyordu.

"Buna niye ihtiyacın var?" diye sordu. "Kana?"

"Daha önce anlattığım gibi..."

"Kanım herhangi bir şeyin şifası olamaz, gerçeği söylüyorum."

"Anlaşılan, Lord..." Durdum. "Vale, ölümün şifası olabilir miş gibi görünüyor."

Homurdandı. "İnsanların vampir kanıyla etkileşimlerinin sonu genelde iyi bitmez."

Ses tonundaki değişim beni o kadar meraklandırmıştı ki, ne-redeyse hakaretlerine sinirlendiğimi unutacaktım. Başımı kaldı-

np ona baktım. Şimdi pencereden dışarıyı izliyordu ve solgun ay ışığı, bu açıdan daha keskin görünen çene hatlarını belirginleştirdi.

“Sen doğmuş vampir misin, yoksa dönüşmüş mü?” diye sordum.

Vampir olmanın iki yolu vardı. Bazıları tıpkı insanlar gibi doğarak dünyaya gelirdi ama dönüşüm daha ilginçti. Yeni bir vampir yaratmak için bir insanın kanını içtikten sonra kendi kanlarını sundukları bir süreç gerçekleşirdi.

Son birkaç haftada bu konuyu çok düşünmüştüm. Nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Bunu yapabilen başka bir hayvan var mıydı? Bir tırtılın kelebeğe evrilmesi kadar etkileyici bir dönüşümdü.

Hakarete uğramış gibi bana dik dik baktı. “Açıkça görüldüğü üzere, doğmuş bir vampirim.”

“Neden açıkça görülmesi gerektiğini belirttin?”

“Dönüşmüş bir vampir olmak... hoş karşılanan bir şey değildir.”

Vampir anatomisine dair bildiklerim sınırlıydı. Topluma karışmadıkları için onları araştırmak zordu. Ayrıca Obitraes’e giden insanların birçoğu asla geri dönmüyordu.

“Dönüşmek tehlikeli, değil mi?” diye sordum.

“Evet. Büyük çoğunluk o süreç sırasında ölüyor.”

“Buna rağmen biri süreçten sağ çıkıp vampire dönüştüğünde... istenmeyen kişi olarak mı görülüyor?”

“Yarı insan, yarı vampir olurlar. Kanları insanlığın lekesini daima taşır.” Burnunu kırıttırdı. “Daha az saf olur.”

“Ama bu kadar tehlikeli bir şeyden sağ çıkmış olmaları, onları aranızdaki en güçlü vampirler yapmaz mı?”

Vale karşı çıkmak ister gibi ağzını açsa da sonra tekrar kapattı. Hiç bu şekilde düşünmemiş gibi kafası karışmıştı.

“Öyle olduğu söylenemez,” dedi sonunda.

İlk şişe dolmuştu. İkinciye geçtim.

“Obitraes’ten neden ayrıldın?” diye sordum.

“Geçen sefer her şeye burnunu soktuğunu sanmıştım. Şimdi daha betersin.”

“Çoğu insan, bir vampirle konuşma fırsatı yakalayamaz. Bu fırsatı değerlendirmeliyim, değil mi?”

“Ne büyük şans,” dedi Vale.

Aradan birkaç saniye geçti. Soruma cevap vermeyeceğini düşündüğüm sırada konuşmaya devam etti. “Değişiklik istedim.”

“Neden?”

“Neden olmasın? Sen hep o küçük kasabada mı yaşadın?”

“Baszia’da okudum.”

Homurdandı. “Kasabandan on mil uzakta. Çok *egzotik*.”

Bu kadar yargılayıcı davranması hiç hoşuma gitmemişti ve alaycı tavrıyla görmezden gelmeye çalıştığım bencilce bir yarayı daha çok kanatmasından nefret etmiştim. Dünyayı asla gezemeyecek olmam, gezmek istemediğim anlamına gelmiyordu.

“Hepimizin seyahat edebilecek kadar kaynağı yok,” dedim.

“Siz insanlar ve para takıntınız.”

“Paradan bahsetmedim. Kaynak dedim.”

Kafası karışmış şekilde bana baktı. Ona kederle gülümsedim.

“Zaman, Vale,” dedim. “Zaman en değerli kaynaktır, bazılarımızın zamanı asla yetmeyecek kadar kısıtlıdır.”

Kanını almayı bitirdiğimde Vale beni alt kata indirdi. Koridorlardan geçerken her seferinde olduğu gibi yavaşladım, bakışlarımı antikalardan ve sanat eserlerinden ayıramıyordum. Kanatların yanına geldiğimizde başımı geriye atıp bakmaktan kendimi alamadım, adımlarım istemsizce ağırlaşmıştı.

“Beğendin mi?”

Vale eğleniyor gibiydi.

“Kanatlar... muhteşem.”

“Ait oldukları kişinin sırtı yerine duvarımda daha muhteşem görünüyorlar.”

Söyledikleri korkunçtu, vampir zalimliğinin bir anımsatıcısıydı. Buna rağmen... dehşete kapılmak yerine meraklanmıştım.

“Peki o gerçekte kimdi?”

“Çok yetenekli olduğu söylenen bir Hiaj generali.”

Çok yetenekli kelimeleri alayla doluydu.

“Hiaj,” diye tekrarladım. “Gece Hanesi’ndeki iki klandan biri, değil mi?”

Bakışlarım kanatların yanındaki tabloya kaydı. Beyaz tüylü kanatları olan bir adam, koyu gri yarasa kanatları olan diğer adamın göğsüne mızrak saplıyordu.

“Sen... Obitraes’e dair bir insandan beklediğimden çok daha fazlasını biliyorsun.”

"Bilgi edinmeyi seviyorum."

"Fark ettim. Evet, bu Hiaj," dedi parmağıyla yarasa kanatlı adama dokunarak. "Bu da Rishan." Tüylü kanatları olana hafifçe vurdu.

Rishan. Kelimeyi ses çıkarmadan, dudaklarımı kıpırdatarak tekrarladım.

"Dekorasyon zevkine bakınca Rishan olduğunu varsayıyorum."

"Doğru."

"O zaman kanatların var."

Bunu kendime engel olamayarak söylemişim ama onun tüylü kanatları vardı. Acaba neye benziyordu? Saçı gibi koyu renkli miydi?

"Bugün gerçekten meraklı bir faresin."

Gözlerimi kırıştırdığımda, Vale'in keyifli bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

"Ben hep meraklıyım," dedim. "Beni henüz çok iyi tanımlorsun."

Henüz. Sanki yaptığım pazarlık, bir tür dostluk kurmamızı sağlayacakmış gibi konuşmuştum. Saçma bir fikirdi, yine de... Vale istemeden olmuş gibi tereddütle gülüp sırtıırken bunun gerçekleşeceğini hayal edebiliyordum.

"Şanslı olursan belki bir gün kanatlarımı görürsün," diye cevap verdi.

Vale'in kanatlarını görürsem gerçekten çok şanslı olurum.

"Şimdi yönetim kimde?" diye sordum. "Yurdunda?"

"Yurdum mu?"

Bu kelime ona yabancıymış gibi yavaşça söylemişti.

Gece Hanesi'ni yurdu olarak düşünmeyebileceği aklıma gelmemişti. Zaten kim yüzlerce yıldır gitmediği bir yeri yuvası olarak görürdü ki?

"Gece Hanesi," dedim. "Rishanlar ve Hiajlar sürekli savaşıyor, değil mi? Gücü elde etmeye çalışıyorlar."

"Ülkemin kirli çamaşırlarına fazlasıyla hâkimsin."

"Antropoloji okurken vampir kültüründe uzmanlaşan bir iş arkadaşım vardı."

Vale güldü. "Tehlikeli bir alan."

Gerçekten tehlikeliydi. Obitracs'e gitmiş, bir daha geri dönmemişti. İyi bir adamdı. Birinin onu döndüştürdüğünü ve Obitracs'te hayatını sürdürdüğünü düşünmek hoşuma gidiyordu. Oysa bir vampire yem olmasının çok daha büyük ihtimal olduğunu biliyordum.

Vale dönüp koridorda ilerlemeye başladı. En sonunda, "Hiajlar. İki yüzyıldır güç onların elinde," diye açıkladı. Soruma cevap beklemekten vazgeçmek üzereydim.

Yani yönetim artık Vale'in hâkında değildi. Gördüğüm sanat eserlerini ve vampir çatışmalarına dair bildiklerimi düşününce, değişim sürecinin hoş geçmediği kesindi.

Ayrıca...

Dikkatli bir ses tonuyla, "Sen ne zamandır buradasın?" diye sordum.

Vale aslında kastettiğim soruya hafifçe güldükten sonra, bana asıl aradığım cevabı verdi.

"Bir savaşın kaybedilmesini izlemek hiç hoş değildir, fare," dedi. "Yaşananlardan sonra sen de dünyanın diğer ucuna taşınırdın."

Ön kapıya yürüdüğümüz sırada merakımı biraz daha dindirdi. Gördüğümüz bazı eserler, tablolar ve duvar halılarına dair bir şeyler anlatmak için arada duraksıyordu. Bu azıcık bilgi bile haklı olduğumu kanıtlamıştı. Vale'in bu kaleye istiflediği bilgi derinliği inanılmaz boyuttayken, Gece Hanesi'nde sahip olduklarını düşünmeye gerek dahi yoktu. Ancak beni en çok şaşırtan kısmı, tüm bilgileri özgürce sunmasıydı. Sanki ben dillendirmeden önce her sorumu anlıyor, sormama gerek kalmadan cevaplıyordu. Neredeyse zihin okuyabildiğini düşünecektim ama Gece Hanesi'nde zihin büyüsü yoktu, o sadece Gölge Hanesi'ne özel bir yetenekti.

Hayır, Vale yalnızca... iyi bir gözlemciydi. O birkaç dakika oldukça tuhaftı, dünyayla aramdaki boşluğu kapatmak için ken-

dimi bu kadar zorlamam gerekmediğini hissettirmişti. Yüzümdeki kasları, beden dilimi uygun hale getirmekle ya da onun ifadelerini çözmekle uğraşmak zorunda değildim.

Belki... onun hisleri de aynıydı. Daha önce kullandığım zalimce kelimelerin tek hedefi onu iğnelemektir ama belki de *gerçekten* yalnızdı.

Vale kapıya doğru yöneldiği sırada aniden aklıma gelen bu düşünceyle sarsıldım. O ise kapıyı açtıktan sonra öylece durmuştu.

Yüz ifadelerini okumayı hiç beceremezdim ama... Bu gördüğüm hayal kırıklığı mıydı?

Vale önünde uzanan karanlık patikaya bakıyordu.

"Geç olmuş," dedi. "Buradan evine gitmen ne kadar sürüyor?"

"Birkaç saat."

Kesinlikle o kadar kısa sürmüyordu.

"Bir insan fareciğin, gece karanlığında bu kadar uzun yolu tek başına gitmesi tehlikeli değil mi?"

"Gece çok geçmeden sona erecek."

Vücudum da bunu unutmama izin vermiyordu. Her kıvrığımda gözlerim yanıyor, kaslarım huzursuzlukla sızlanıyordu. Otuz yaşındaydım. Bedenim on yıl önce uykusuz bir geceden şikâyet etmese bile artık o yaşa gelmiştim.

Ancak omuz silkmekle yetindim.

"Tehlikeli şeyler yapmasam hiçbir şey yapmamam gerekirdi," dedim.

"Hmm." Patikaya baktı, ardından ikna olmamış gibi merdivenlere döndü.

Boğazımı temizleyip çantamı omzuma taktım. "Ben..."

"Kalabilirsin," dedi. "Tabii gitmek için sabahı beklemek istersen."

Duyduklarım beni ne kadar şaşırttıysa, Vale de söyledikleriyle bir o kadar şaşırmış gibiydi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Vale, bugün zaten bir misafirin..."

"Öyle değil," diye çıkıştı. "Misafirim çoktan gitti. Sana ayrı

YANAN ALTI GÜL

bir yatak teklif ediyorum. Ancak..." Duraksadığında sesi biraz alçalmıştı. "Yatağımı paylaşmak istersen itiraz etmem."

Olduğum yerde donakaldım, nutkum tutulmuştu. İnsanların benimle alay ederek aslında doğru olmayan şeyler söylediğini gösteren belirtiler ezberimdeydi. Yüzünü inceleyerek bu işaretleri aradım ama Vale'in ifadesinde hiçbir yoktu.

Bu durum beni en az teklifini düşünmeye başlamam kadar şaşırtmıştı.

O kadının yerinde olduğumu, Vale'in ellerinin bedenimde gezinip beni yatağa yapıştırdığını çok canlı bir şekilde hayal edebiliyordum. Vale'in içime girdiğini, o kadar sert ve hoyratça ele geçirilmenin nasıl hissettireceğini düşünüyordum. Eğer onu aklımdan çıkardığımı düşündüysem sadece kendimi kandırıyordum. Bu gece her hareket ettiğinde terle parlayan çıplak kaslarını biraz olsun düşünmeyen hiçbir yanı yoktu.

Başımı yana eğerek ona baktım.

"Vampirler iyi koku alır, değil mi?" diye sordum.

Biraz yaklaştı. "Evet."

"Benim kokumu alıyor musun?"

Sesim derin ve boğuktu.

"Evet," dedi. "Yoğun bir şekilde."

"Bu... senin için zor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermediğimde dudakları hafifçe kıvrıldı. "Beni cezbedip cezbetmediğini mi soruyorsun?"

Üzerime eğilirken sırtım kapının çerçevesine yaslanmıştı. Vale bedenlerimizin neredeyse birbirine dokunacağı kadar yaklaştığında bile hiç kıpırdamadım. Başını eğdi, dudakları boynuma değmek üzereydi.

Hareket etmedim.

Nefeslerim sıklaşıp kalbim hızlandı. İçimdeki ilkel bir şey, tenimin yüzeyinden onun tenine uzandı.

Dudakları bana dokunmamıştı. Buna rağmen boynumun hassas yüzeyinde derin ve boğuk sesinin titreşimini hissedebiliyordum.

"Kokunu alabiliyorum," diye mırıldandı. "Kanının kokusunu alabiliyorum."

"Nasıl kokuyor?"

Sesim başka birine ait gibiydi.

"Bal gibi. Ayrıca... *belladonna** gibi. Tatlı, muhtemelen biraz da keskin."

Son kısımda sesinin eğlenircesine dalgalandığını duydum.

"Başka?" dedim.

"Damarlarında akan kanın kokusunu alıyorum."

Damarlarım onun varlığının farkındaymış gibi tenimin altında kıpırdanıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. Ellerini kapının çerçevesine yasladığı için bedeniyle etrafımı sarmıştı ama hâlâ dokunmuyordu.

"Başka neyin kokusu aldığımı biliyor musun?" Yüzünü biraz daha yaklaştırıp fısıldadı. "Arzunun kokusu. Bunu istiyorsun."

Güçlükle nefesimi verdim.

Bunu gerçekten istiyordum. Merakım, duvardaki sanat eserlerini çoktan aşmıştı. Vale'in bedenine, kendi vücuduma ve ikisini birleştirmenin nasıl hissettireceği fikrine uzanıyordu.

Bunu inkâr etmeye bile çabalamayacaktım.

Ancak Vale'in, beni hâlâ başka biri yüzünden darmadağın olan bir yatağa götürmesine de izin vermeyecektim.

"İsteklerin hiçbir önemi yoktur." Elimi sertçe göğsüne koyup onu ittim. İtiraz etmeden geri çekilirken gözlerini kısmıştı, yüzüme benimki kadar kuvvetli bir merakla bakıyordu.

"İyi geceler, Vale," dedim. "Kan için teşekkür ederim. Bir ay sonra görüşürüz."

Patikada ilerlemeye başladığımda bir kez bile arkama bakmadım.

Uzaklaşıp gözden kaybolduğum ana kadar beni izlediğini biliyordum.

Döndüğümde kuşlar ötmeye başlamış olsa da ev hâlâ karanlık ve sessizdi. Mina'ya seslendim ancak cevap alamadım.

* Güzelavrat otu. (ç.n.)

Belki erkenden çıkmıştır, diye düşünürken buna kendim bile inanmamıştım.

Onu yatak odasında, yatağın kenarına tünemiş halde buldum. Gözleri boş bakıyordu, eklemeleri kilitlenmişti ve kasları gergindi. Tam önünde durmama rağmen beni görmüyordu. Onu tutup sertçe sarstığımda, nihayet gözlerini kırıştıtarak bana baktı.

“Ah. Dönmüşsün!”

Korkusunu gülümsemesinin altına saklayıp elini beni savuşturmak ister gibi salladı. Boğazımdaki düğüm konuşmamı zorlaştırdığı halde onu sorgulamadım.

Yine de titrediğini görebiliyordum. Sarsılarak yataktan kalkıp aynanın önünde duraksadığında, yansımasına nasıl baktığını görebiliyordum. Ölümün peşimde olduğunu hissedecek kadar büyüdüğüm ilk gün aynaya baktığım gibiydi.

Mina’nın derisinin çok büyük kısmı toz olmuştu, zemine dökülenlerin hepsini süpürmek yarım saatimi aldı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

ÜÇÜNCÜ GÜL

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üç hafta boyunca durmaksızın çalıştım.

Her şeyimle bu işe odaklanmıştım. Safi bitkinlikten kaynaklanan, bedenimin beni ihanetle tehdit ettiği anlarda yaptığım kısa şekerlemeler haricinde hiç uyumuyordum. Kitaplarımı incelerken ağzıma kolaylıkla tıkabileceğim aceleci lokmalar dışında yemek bile yemiyordum. Çalışma odamdan sadece güllerimle ilgilenip Vale'in titiz standartlarına uyacak kadar kusursuz büyüdüklerinden emin olmak için çıkmıştım.

"Neden bu kadar sıkı çalışıyorsun?" Mina'nın dudakları, sorusunun cevabı yüzünden siyaha boyanıyor olsa da bana hüznle bunu sorup duruyordu.

Vaktimi boşa harcayamazdım. Zaman çok kıymetliydi.

Sağlık durumum giderek kötüleşiyor, alıştığım eski semptomlar güçlenmiş şekilde yeniden ortaya çıkıyordu. Ancak bunlar, kız kardeşimin yaşamını yavaş yavaş eriten belirtilerle kıyaslanamazdı.

Gözlerimi kapattığımda Vale'in kanını görüyordum. Günde on iki saat boyunca o kana bakmıştım. Bazen on beş, bazen de on sekiz saate uzadığı halde aletlerimdeki büyüünün kanı reddetmesi için hep kısa sürelerle çalışıyordum. Ancak eninde sonunda bunu yaşadım, cam çatladı ve ekşi kokulu bir duman yükseldi. Şehre gidip elimdeki parayı son kuruşuna kadar harcayarak yeni

bir mercek almam gerekti. Hiç aldınış etmedim, zaten böyle bir zamanda para kimin umurunda olurdu ki?

Vale'in kanını damıtıp iksirlere karıştırmaya başladım. İlk deneylerim başarısız olmuş, hatta iksirlerden biri ürkütücü beyaz alevlere boğulmuştu. Ancak sayısız deneme yanılmanın ardından karışımlarım artık duman çıkarmıyor ya da ekşi, çürük kokular yaymıyordu. En sonunda gerçekten ilaca benzeyen bir şeye dönüşmüşlerdi.

Bir gün tüm testlerime iyi tepki veren bir iksir üretmeyi başardım. Patlamamış, duman çıkarmamış ve yanmamıştı. Bitkilere ya da insan cildine zarar vermiyordu. Potansiyel bir ilacın tüm özelliklerini taşıyor, üstelik artık kana bile benzemiyordu.

Kendi içimde verdiğim kavgaların ardından iksiri nihayet hasta deney sıçanlarından birinde denedim.

Hayvanlar vebaya insanlarla aynı tepkiyi vermiyordu, bu yüzden ilaçları onların üstünde denemek zordu. Bu sıçan hastaydı, en fazla birkaç günü kalmıştı ama vebalı insanlar gibi toza dönüşmüyordu.

Yine bilgi... bilgiydi.

Gece gündüz o zavallı sıçanı izledim. Önce saatler, sonra iki gün geçti. Sıçanın yavaş ve sefil bir şekilde öleceği anı bekliyordum.

Ancak böyle bir şey olmadı.

Aslında sıçan hiç ölmedi. Hastalığın onun son nefeslerini çalması gerektiğinde bile yaşamaya devam etti.

Hayvan hâlâ yavaş hareket ediyordu ve bitkindi. İyileşmediği çok açıktı ama ölmemişti.

Bu küçücük bir zaferdi. Gerçekten pozitif bir sonuç bile sayılmazdı, sadece negatif bir sonuç olmadığı kesindi. Yine de tüm gün neşeyle sırtıtmama yetmişti. Bir çözüme yaklaştığımı her zerrede hissediyordum.

O gece uyumaya çalışmaktan vazgeçtim. Gece yarısıydı, fırtınalı bir hava vardı. Çalışma odamın penceresinden giren şiddetli rüzgâr, birkaç dakikada bir mumları söndürüyordu. Ancak yapacak işlerim vardı.

YANAN ALTI GÜL

Sadece bir saat sonra, bitkinlikle çantama uzandığımda hesaplarımda hata yaptığımı fark ettim. Elimdeki kan tükenmişti.

Küfrettim.

Bakışlarım masamdaki boş şişelere döndü. Ardından onlarca başarısız deneye ve neredeyse başarılı olan tek bir çalışmaya baktım.

Pencereden, camın ardındaki vahşi geceyi izledim.

Kararımı hiç düşünmeden vermiştim.

Ayağa kalktım, eşyalarımı toplayıp koridorda ilerledim. Çıkarırken kız kardeşimin odasına bir bakış attım. Huzursuzca uyuyor, nevrosimlerin üstünde tozlu lekeler bırakıyordu.

Bu manzara, dışarıdaki fırtınadan daha korkunçtu.

Vale gelmemi henüz beklemiyordu. Daha bir ay olmamıştı, gördüğünde beni kapıdan çevirebilirdi. Ancak beklemeyi göze alamazdım.

Çantama bir gül koyup geceye adımımı attım.

Bu havada yola çıkmak tehlikeliydi. Mantıken bunu biliyordum ama sırlıklam ve zifiri karanlık orman patikalarında tökezleyerek ilerleyene kadar tehlikeliymiş gibi gelmemişti. Hastalığım yüzünden öleceğimi düşünerek çok vakit geçirdiğimden beni öldürebilecek sayısız başka yol olduğunu unutmak kolaydı. Böyle bir gece ise o ihtimallerle doluydu.

Yolun yarısını katetmem bile iki kat uzun sürmüştü. Tamamen önümdeki yola odaklanmam, ıslak kayalarda kaymamak ya da çamura fazla batmamak için dikkat etmem gerekiyordu. Yağmur eninde sonunda hafiflemişti ancak o sırada tehlikeyi fark etmeyecek kadar yorulmuştum.

Etrafımı saran adamları gördüğümde artık çok geçti.

Bir an yol boyunca ayaklarımı sürüyerek ilerliyordum, bir sonraki anda ise sırtıma yayılan acı ve bir kuvvet beni ağaca yapıştırmıştı.

Çat! Başımın arkasını ağaca çarptım.

Bir anlığına her şey sönük ve bulanık bir hal aldı. Bunu ka-

bul etmeyi reddetsem de zaten bitkinlikten bilincimi kaybetmek üzereydim. O tek darbe beni neredeyse bilinçsizliğe göndermeye yetecekti.

Bilincime güçlkle tutundum, zihnimdeki pusun arasında gözlerimi kırıştıtararak etrafımdaki adamlara baktım. Genç bir adam beni ağaca yapıştırmış, elleriyle omuzlarıımı kavramıştı. Diğerleri arkasında dolanarak av peşindeki kurtlar gibi daireler çiziyorlardı.

Açlıktan kınıldıklarını anlamam için onlara bir bakış atmam yetti. Bugünlerde çoğu kişi kıtlık yaşıyordu.

Beni tutan delikanlı uzun boylu ve geniş omuzluydu ama hâlâ çocuk sayılırdı. Yüzünün gerilmiş hatları yaşını çözmeyi zorlaştırıyordu. On altı, en fazla on sekiz yaşındaydı.

Göz göze geldiğimizde ifadesi biraz değışti, çabucak bakışlarını kaçırdı. Arkasındaki adamlardan biri bize yaklaşmıştı. Yaşı daha büyüktü, sakalı vardı. Sert ve öfkeli bir ifadeye sahipti.

Beş kişiydiler, oysa ben tek başımaydım. Hayatım boyunca hiç yumruk atmamış ya da silah kullanmamıştım.

Bu denklemi çözmek için ünlü bir matematikçi olmam gerekmiyordu. Onlarla savaşmayı denemedim.

"Kıymetli bir şeyim yok," dedim.

"Zırva," diye homurdandı sakallı adam. Sonra diğerlerine seslendi. "Çantasını alın."

Kalbim duruverdi.

Evden çok hızlı çıktığım için yanımda getirdiklerimi dikkatle seçmemiştim. Ne bulduysam çantama atmıştım. Aletlerim yanımdaydı. Bu adamlar için işe yaramaz şeylerdi, nerede satacaklarını bile bilemezlerdi ama benim için çok kıymetliydi.

"Yiyebileceğiniz ya da satabileceğiniz bir şey yok," dedim.

Buna rağmen çantamı alıp karıştırmaya başladılar. Dikkatsizlikleri yüzünden birbirine çarpan camların sesiyle irkildim, ardından birkaç çatırdama daha duydum.

Kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Lütfen," dedim. "Lütfen. Sizin için değeri yok. Size..."

Tannılar aşkına, onlara ne teklif edebildim? Karşılığında

verebileceğim kıymetli bir şeyim yoktu. Üstümde para taşı mı yordum, evde de çok az vardı. Yanıma yiyecek almayı bile düşünmemiştim, zaten tek bir kadının ekmek kırntıları bu adamları do yurmazdı.

Boğazıma bıçak dayayan oğlan tekrar irkildi. Suçluluk mu hissediyordu? Vicdan azabı mı çekiyordu? Keşke insanları anlamakta daha iyi olsaydım.

“O bıçağı kadının boğazından ayırma, Filip.” Adam ona çıkıştıktan sonra bana gülümsedi. Hırlayan bir kurdu andıran korkunç bir ifadeydi. “Ee? Onun yerine bize ne vereceksin?”

“Ben...”

Kafam çalışmıyordu. Zihnimdeki çarklar yorgunluktan yapış yapış olmuş ve yavaşlamıştı. Adam tekrar çantaya uzandı. “Hayır. Lütfen,” dedim. “Eve döndüğümde size iki katı para veririm.”

“Eve döndüğünde mi?” Adam homurdandı. “Tabii ki, sana güveniyorum.”

Diğerleri gülerken, Filip acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Bakışlarını ona çevirdim ama o bana bakmaktan kaçınıyordu.

Mina olsa onunla bağ kurmayı denerdi. Beni bırakmasını sağlamak için ne söylemesi gerektiğini bilirdi.

“Filip?”

Bakışlarını isteksizce bana çevirdi.

Ona etkileyici bir şekilde yalvarmalı, duygusal sözler sarf etmeliydim. Ancak hisler ve duygusallık hiçbir zaman güçlü yanılarından biri olmamıştı. Bunun yerine ona gerçeği söyledim.

“Sana yalan söylemiyorum,” dedim. “Çatadakilerin ederi neyse iki katını vereceğim. Söz veriyorum.”

Gerçekten, içtenlikle doğruyu söylüyordum.

Ancak sakallı adamın gülümsemesi kaybolup küçümseyen bir ifadeye büründü. “Aptal olduğumuzu mu sanıyorsun, kızım?”

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım.

İnsanlar neden bu kadar mantıksızdı? Onlara iyi bir teklif sunmuşum. Gayet güzel bir ticaretti. Daha fazla para kazanacaklardı ancak bir türlü inanmıyorlardı.

"Onun yerine elbiseni alacağız," dedi adam.

Filip'in bıçağın üstündeki tutuşu gevşedi. Bir şey söyleyecek miş gibi başını hızla adama çevirdikten sonra durdu.

Kafam karışmıştı. Başımı eğip üstüme baktım. On yıl önce elbisemin kıymeti olabilirdi. Artık eski ve lekeliydi, yolculuk sırasında eteğimin uçları yıpranmıştı.

"Elbisem beş para etmez," dedim sinirli bir tavırla. "Sana daha iyi bir teklif sunuyorum."

"Boş vaatler yerine şimdi elde edebileceğim bir şey alacağım."

"Ama..."

Adam bıçağı Filip'in elinden kapıp boğazıma dayadığında, uzaktan gelen bir acının şoku tenime yayıldı. Boğazımdan aşağı sıcak ve ıslak bir şey aktı. "Boş yere benimle tartışma," diye uısladı adam. "Elbiseyi çıkarmazsan keserek çıkarırım."

Sinirli olduğum için minnettardım çünkü korkumu bastırıyordu.

"Bana kıpırdayacak alan açmazsan çıkaramam." Ellerimi düğmelerime uzatmaya çalışarak bana engel olduğunu gösterdim.

Adam isteksizce gerileyip Filip'i de yanına çekti.

Aramızdaki yeni mesafeye baktığımda göğsüm ümitsiz bir kederle sızladı. İşte tam olarak bu kadardı. Benimle saldırganlar arasındaki yaklaşık bir buçuk metrelik o boşluk, kullanamayacağım sonsuz ihtimallerle doluydu.

Kendimi hep olduğum gibi kabul etmiştim. Sporcu, savaşçı, koşucu ya da büyücü değildim. Bir sürü başka yeteneğim vardı ancak şu anda bir başkası olmayı arzuluyordum. Bu anı fırsat olarak kullanabilecek biri olsaydım, adamları öldürüp kendimi kurtarırdım.

Ne yazık ki, çok acizdim. Tıpkı sevdiğim her şeyi lokma lokma tüketen hastalık karşısındaki çaresizliğim gibiydi.

Savaşamazdım. Kaçamazdım.

Bu yüzden elbisemin düğmelerini açmaya başladım.

Üçüncü düğmeyi çözdüğüm sırada arkamda tuhaf bir ses duy-

YANAN ALTI GÜL

dum. havada doğal olmayan şiddetli bir hisırtı vardı. Filip'in yüzünü aydınlatan ay ışığı hüzmesine bir gölge düşmüştü.

Oğlanın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Arkamdan süzülen, seçemeyeceğim bulanıklıkta bir hareketlilik başladığında dönüp bakmaya bile fırsat bulamamıştım. Yüzüme sıcak bir şey sıçradı.

Önümde beliren bir kılıç Filip'in göğsünü deşti. O kısacık anda, neler olduğunu anlamamış gibi kocaman açılmış gözleriyle orada duruyordu. Sadece birkaç saniye sonra kaos patlak vermişti.

Geriye doğru sendeledim. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordum... yalnızca uzuvlar, hareket ve kaos vardı. Bu fırsatı değerlendirerek kaçmayı denedim ama sakallı adam beni yakaladı.

"Geri çekil!" diye seslendi geceye doğru. "Yoksa onu öldürürüm!"

Sesi titriyordu.

O ana kadar bir gölgeden ibaret olan figür bize döndü.

Vale.

Başta yorgunluktan, başıma aldığım darbeden ya da her ikisi yüzünden hayal gördüğümü sandım.

Hayır, oydu. Başkasıyla karıştırmak imkânsızdı.

Tannılar aşkına, o bir canavardı. İnsanların ona dair bir şeyler anlatırken neden fısıldadıklarını şimdi anlıyordum. Onunla tanıştığında görmeyi beklediğim şey buydu. Vale ölümün kılavuzuydu. Kıyafetlerini aceleyle üzerine geçirip çok hızlı gelmiş gibi görünüyordu. Açık bıraktığı saçları dağılmıştı, rüzgârla yüzüne çarpıyordu.

Kanatları ise... muhteşemdi.

Hiç beklemediğim kadar açık renkteydi. Gümüş beyazlardı, gecenin içinde hayaleti andırıyorlardı. Şu anda bile kanatlarını inceleyebilmek, nasıl bir mühendislik harikası olduklarını görek takdir etmek istiyordum.

Vale buz gibi bir suratla saldırgana baktı.

Gözlerim Filip'in yerdeki bedenine döndü, çok kan kaybetmişti. Uzattığı eli titriyor, arkadaşına yaklaştırmaya çalışıyordu.

CARISSA BROADBENT

Midem bulanmıştı.

Vale ileri atıldı.

Omzuma inanılmaz bir acı yayıldı. Yere sertçe düştüğüm anda bir şeyin çatırdadığını duydum.

Hareket edemiyordum. Doğrulamaya çalıştım ama yapamadım.

Ağır bir beden hemen yanımdaki yere yığıldı. Saldırganımın kanla kaplı ve ifadesiz yüzü bana doğru dönmüştü. Arkasında seçebildiklerim bulanık şekillerden ibaretti. Vale'in kanatlarının beyazıyla kanın kırmızısını, art arda yere düşen cesetlerin gölgesi silüetlerini görüyordum.

Bekle, demeye çalıştım. Dur.

Ancak konuşmıyordum.

Hareket edemiyordum.

Acı dolu çığlıklar uzak bir gürültüye dönüşerek solmuştu.

Bilincimi katbetmemek için savaştım. Hayatım boyunca cevapları almak için çabaladığım kadar gayretle çabaladım. Buna rağmen ellerimden kayıp gitti.

Hissettiğim son şey, bedenimi saran güçlü kollar ve havaya kaldırılmanın o tuhaf, ağırlıksız hissiydi. Tanrılar aşkına, gerçekten hayal görüyor olmalıydım çünkü başımı çevirdiğimde ağaçların çok aşağıda kaldığına, brokoliyi andırdığına yemin edebildim.

Ne tuhaf bir rüya, diye düşünürken her şey solup gitmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hissettiğim her şey yumuşacıktı. Yumuşak, kaygan ve... muhteşem bir şeydi. Dönerken tenimden kayan ipeği hissediyordum.

İpek.

Hiç ipek nevresimlerde uyumamıştım.

Gözlerimi açtığımda başım zonkluyordu. Tenim yanıyordu, terliydim ve nefes alıp verirken zorlanıyordum. Uzun zamandır bu kadar zayıf ve hasta hissetmemiştim.

Başımı kaldırdım, demir bir ağırlıktan farksızdı. Yine de kendimi doğrulmaya zorladım.

Evdeki yatağımın üç katı büyüklükte bir yataktaydım. Çarşaf lar siyah ipekt en, yatak örtüsü ise mor kadifeden yapılmıştı. Karanlık odadaki tek ışık, uzun süredir yakılmamış gibi duran birkaç tozlu lambadan geliyordu. Aslında buradaki eşyaların hepsi uzun süredir kullanılmamış gibiydi. Mobilyalar sık olduğu halde birbiriyle uyumsuz ve eski modaydı, çok farklı yıllarda alındıkları belli oluyordu. Ancak hiçbir i son elli yıla ait değildi.

Gözlerimi ovuşturdu m. Gece yaşananlar rüya gibi geliyordu.

Oysa değildi. Gerçekten yaşamıştı, şimdi ben de buradaydım.

Vale'in evindeydim.

Bir vampirin evinde bilinçsizdim.

Emin olmak için boynuma dokunduğum anda...

"Seni yemediğime yemin ederim."

Vale'in sesi eğleniyormuş gibi boğuk ve pürüzsüz çıkıyordu.

Başımı fazla hızlı çevirmiştim. Hareketimle birlikte oda dönmeye başladığında ağzıma gelen safrayı yuttum.

Vale kapı eşiğindeydi, ellerini arkasında birleştirmişti ve yavaşça yaklaşıyordu. Dün gecekinden çok daha muntazam durundaydı, gördüğüm canavarın yerini ilk tanıştığım adam almıştı. O harikulade kanatlarından hiçbir iz yoktu.

"Bandajı saran bendim," diye açıkladı. "Ama altındaki yara benim eserim değil."

Omzuma dokunup irkildim. Kumaşın altında korkunç bir yara olduğunu hissediyordum, daha önce hissetmememin tek sebebi sersemliğimin acıyı bastırmasıydı.

"Seni bıçakladı," dedi Vale düz bir ses tonuyla. "Yere düşerken kazara oldu. Sıçanlar silah kullanmayı bile bilmiyorlardı."

Tiksinircesine konuşuyordu.

O adamları paramparça ettiğini hatırladım. Benimle burun buruna uzanan saldırganımın ölü yüzünü anımsadım. Midem bulanıyordu.

"Onları öldürdün."

"Seni kurtardım."

Bu doğrudu, üstelik ona minnettardım. Ancak Filip'in arkasına uzanmaya çalıştığını düşününce...

Vale aklımdan geçenleri yüzümden okumuştı.

"Ne?" diye tersledi. "Yaşamalarına izin mi verseydim?"

Dudaklarımı büktüm.

...Hayır. Hayır, onlara merhamet etmesini istemiyordum. Onları şahsen öldüremeyecek kadar zayıf olduğum için çılgına dönmüştüm.

Nevresimi üstünden attım ama Vale odayı herhangi bir yaratığın yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı geçip üstümü örttü.

"Ayağa kalkabilecek durumda değilsin."

"Yapacak işlerim var."

“Üç gün önce neredeyse ölüyordun,” diye çıkıştı. “Yatakta kalacaksın.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Üç gün mü?”

O kadar uzun süredir bilinçsiz miydim? Üç gündür evden uzakta olmam...

“Neden onlar için soyunuyordun?” diye hesap sordu Vale.

Ne?

O tuhaf soruyu silkinerek geçiştirdim. “Gitmem lazım. Yapmam gereken...”

“Hiçbir yere gitmiyorsun. Neden sana bunu yapmalarına izin verecektin?”

Şu anda dünyadaki her şey fazla gürültülü, çok keskindi ama en keskin olan şey onun yüz ifadesiydi. Son üç gündür bu soruyu sormak için yanıp tutuşuyormuş gibiydi. Bir an için ormanda gördüğüm hali gözlerimin önüne geldi.

“Onları nasıl durduracaktım peki?” dedim. “Sadece bir elbise. Yalnızca bir vücut. Reddedip beni öldürmelerine izin vermemi mi isterdin?”

Bedenimden hep kopuk hissederdim, sanki arada bir benimle işbirliği yapan tuhaf bir kabuktan ibaretti. Sonuçta doğduğumdan beri düşmanımdı.

Vale ürkmüş gibiydi.

“Bir şeyler yap...”

“Peki ne? Ne yapabilirdim?”

Gerçekten soruyormuş gibi konuştuğumda çenesi kapandı. Bir cevap olmadığını anladığı anı görebiliyordum.

Gözlerimi kırptıştırırken o cesetleri gördüm. “Eşyalarımı çalmak, ölümle cezalandırılacak türden bir suç muydu?”

“Sana tecavüz etmek öyleydi. Seni öldürmek de.”

“İkisini de yapmadılar.”

“Henüz yapmamışlardı,” diye hırladı. “Ölümü daha az hak eden bir sürü kişi öldürdüm.”

Ona inanıyordum.

Başımı eğip üstüme baktım. Şu anda tamamen farklı bir şey giyiyor olduğumu ancak elbisemden bahsettiğimizde fark etmiş-

CARISSA BROADBENT

tim. En az yüz yıllık ve daha önce hiç giyilmemiş gibi duran, abartılı dantelleri bulunan bir gecelikti.

“Üstümü çıkarmışsın.”

“Yalnızca bir vücut olduğunu sanıyordum,” diye tersledi.

Haklı bir cevaptı, gerçekten öyle düşünmüştüm. Ancak Vale’in beni çıplak görmesi fikri... çok daha fazlasını hissettiriyordu.

“Namusunu olabildiğince korudum,” diye ekledi.

Bunu düşünecek vaktim yoktu. Kararlı bir tavırla, “Yapacak işlerim var,” derken yarı yarıya kendimi ikna ediyormuş gibiydim.

Bana tuhaf bir bakış attı. Eğleniyor muydu? Meraklı mıydı?

“Hiçbir şey umurunda değil mi?” diye sordu. “Neredeyse ölecek olmandan hiç etkilenmemiş gibisin.”

Her daim ölümün eşiğinde olduğumu söylemedim.

“Gereksiz şeylere harcayacak zamanım yok,” dedim.

“Seni bulduğumda içine düştüğün durumu görmek çok tuhaftı. Seni buraya getirdiğimde çok... zayıftın.”

Alın hafifçe kırışığında kafasının karıştığını anladım.

Hissettiği kafa karışıklığı, aynı şekilde bana da yansıyor.

“Zayıf mı?”

“Sanki... Seni tanıdığım süre boyunca, asla yanılmazmış gibi duruyordun.”

Yanılmaz.

Kendime engel olamadan bir kahkaha attım.

“Nesi komik?” dedi alınganlıkla.

Elimi sallayarak onu geçiştirdim.

Yanılmazlıktan ancak bu kadar uzak olabilirdim, bu yüzden çok komikti. Ben yanılmanın *sözlük anlamıydım*.

Vale nevrisini tutmaya devam etse de üstümü açtım. Sonra ayağa fazla hızlı kalkıp anında düşüverdim.

Vale yere çarpmadan önce beni yakaladı.

“Sırf bunu anlamın için kalkmana izin verdim,” diye homurdandı. “Gördün mü? Hiçbir yere gidecek durumda değilsin.”

“Eve gitmem gerekiyor.”

YANAN ALTI GÜL

Ayağa kalkmayı tekrar tekrar denedim, her seferinde başarısız oldum. Tenimdeki yanmanın, Vale'in bana değen elleriyle alakası yoktu. Zemin gerçekten yana doğru eğiliyormuş gibiydi.

Hayal kırıklığımı bastırdım. Belirtiler bu kadar kötüleşmeyeli çok zaman olmuştu. Tamamen Mina'nın hastalığının ilerlemesiyle çok meşgul olduğum için kendi hastalığıma hiç dikkat etmemiştim.

Vale homurdandı. "Eve mi gideceksin? En az bir hafta daha o yolu yürüyecek kadar toparlayamazsın."

Şimdi homurdanma sırası bendeydi. "Bu gerçekten saçmalık."

"Ayakta bile duramıyorsun."

"Bırak beni."

"Sadece haklı olduğumu göstermek için bir kere düşmene izin verdim. Tekrar yapmayacağım. Hastasın, fare. Yola çıkamayacak kadar hastasın."

"Tabii ki hastayım," diye tersledim. "Herkes öyle."

Ancak bana delici bir bakış attığında çenemi kapattım.

"Ama sen... çok hastasın."

Bu iki kelimenin altında çok şey duyuyordum. Sanki bir ışık, doğruca saklamaya çalıştığım zayıflığın üstüne vurmuştu.

Fakat o ölümün yaratıklarından biriydi. Ölümün üzerimde bıraktığı parmak izlerinin kokusunu alması şaşırtıcı mıydı? Üstelik şu anda sınırı aşacak kadar yakınımdaydı.

"Kız kardeşim." Doğrulurken beni tutan kollarına yaslandım. Beni yatağa götürmesine bile izin verdim. "Gidip ona..."

"Kız kardeşine bakması için birini gönderebilirim."

Kalbim buz kesti. "Bir vampir mi?"

Bunu düşününce dengemi yitirmiş gibi görüldüğümünden parmaklarıyla üst kolumu daha sıkı tutuyordu. Yüzünden kısa bir an sinirli bir ifade geçti.

"Ne oldu? Bizden korkmaya mı başladın?"

Sadece kız kardeşimin yanına yaklaştıklarını düşününce korkuyordum.

CARISSA BROADBENT

Neyse ki, tavrı biraz olsun yumuşadı. “Bazen iş yaptırmak için tuttuğum bir oğlan var. Onu gönderirim. Tamamen insan yemin ederim.”

Tereddüt ettim.

“Gerekirse oğlanı her gün kardeşini kontrole gönderirim.” diye sinirle ekledi. “Aptallık ederek dolaşıp durduğun ormandan uzak durmanı sağlayacaksa bunu yaparım.”

Vale’in sesindeki sinirli ve telaşlı tınıyı duyunca tuhaf bir hisse kapıldım. Neden bu kadar umursuyordu?

“İyi,” dedim en sonunda. “Teşekkürler, lordum.”

Vale beni sıkıca tutup yatağa götürdü. “Bana öyle seslenme,” diye huysuzlandı. “Lord olmadığımı sana söylemiştim.”

ONUNCU BÖLÜM

Hareketsiz kalmaktan nefret ediyordum.

Daha açık konuşmak gerekirse, tamamen tiksiniyordum

Vale beni yatağa fırlatmış sayılırdı. Yarım saat oturduktan sonra kıpırdanmaya başladım, tekrar ayağa kalkmayı denesem de anında tökezliyordum. Bunu çok geçmeden fark edip yatağın yanında nöbet tutmaya başlamıştı.

Bana sinirlendiği yüzünden anlaşılıyordu. "Kendine garezin var," diye mırıldandı.

"Meşgulüm."

"Hastasın."

Ne olmuş yani?

Tekrar itiraz etmeye başlamak üzereyken kitaplığa ilerledi, birkaç kitabı çekip yatağın üstüne bıraktı. "Al bakalım. Çalışmayı bu kadar çok istiyorsan hadi çalış."

Kitapları aldım. Hepsisi daha önce hiç görmediğim bir dilde yazılmıştı.

"Bu... Obitraes dilinde mi?"

Vale planındaki kusurları ancak ses tonumu duyduğunda fark etmiş gibiydi.

"Bunlar ne ki?" Başka bir kitabı alıp şöyle bir karıştırdım. Resimliydi, üstelik oldukça açık saçık.

Kitabı yan çevirerek iki sayfaya yayılan bir resmi incelerken yanaklarım gerilmişti. "Tanrılar aşkına, Vale. Zevkin..."

Kitabı elimden hızla kaptı. "Tamam. O zaman hiçbir şey yapmadan otur."

"Bana bilmediğim dilde yazılmış rasgele kitaplar verip 'hadi çalış' dersen tam olarak *ne yapacağımı* sanıyordum?"

Yüzü kızardı, ifadesi *neredeyse* utanmayı andırıyordu. Tamam aşkına, bu ifadeyi resme dökebilmeyi çok isterdim. Tam bir sanat eseri idi.

Arkasını dönerken, "Konukseverliğime çok nankörlük ediyorsun," diye mınıldandı.

"Bekle."

Kapıda duraksayarak arkasına baktı.

Hayır, bu kitaplar her neyse çalışmama faydaları olmazdı. Alanımla *hiç* ilgili olmadıklarına emindim, yine de... merakım baskın çıkmıştı. Obitraes dilindeki kitapları okuma fırsatı bulan kaç insan vardı ki?

"Kitapları bana sesli okuyabilirsin," dedim. "Eğer misafiri ağırlamayı *bu kadar çok* istiyorsan."

"Sesli mi okuyayım?"

Sesindeki sızlanma tiksintiden miydi? Öyleymiş gibi dudaklarını büktü.

"Ben Obitraes dilini bilmiyorum ama sen biliyorsun. Yataktan çıkınamamı istiyorsan yapacak bir şey bulmam lazım."

Vale bir an düşündükten sonra yatağın üstündeki kitaplardan birini kaptı, maalesef resimli olan değildi. Pencerenin yanındaki sandalyeye oturdu.

"İyi," diye ofladı. "Sanki yapacak daha önemli işlerim yokmuş gibi, zorluk çıkarmakta ısrarcı olduğun için sana ayak uyduracağım."

"Beni onurlandırıyorsun," derken gülümsememi bastıramamıştım. "Çok meşgul olduğumu biliyorum."

Ancak Vale, sözde meşguliyetine ve huysuz isteksizliğine rağmen öykülere büyük bir hevesle atılmıştı. Sanki dünyada olmak isteyeceği tek yer burasıydı.

YANAN ALTI GÜL

Hikâyelerde kendimi kaybettim. Kapılıp gitmek çok kolaydı. Zihnim ağır çalışıyordu, bulanıktı ve çok bitkindim. Vale'in ilk seçtiği kitap bir tarih kitabıydı, kısa öykülerle vampirlerin geçmişini anlatıyordu. Tarihleri... dehşet verici olduğu kadar sürükleyiciydi. Tüm mitlerle efsaneler, kan ve ihanetle dokunmuştu. Korkunç öyküler anlatmasına rağmen Vale'in pürüzsüz, derin sesi tıpkı okyanus dalgaları misali yükselip alçalıyordu. Kalp atışları ya da nefes gibi düzenliydi. Kanının duvara yansıyan görüntüsü kadar zarıftı.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum, sadece Vale'in sesinin ve hikâyelerinin beni rüyalarımda bile takip ettiğinin farkındaydım. Uzandığımı ya da üstümü örttüğümü hiç hatırlamıyordum. Ancak uyandığımda pürüzsüz ipek çarşafa güzelce gömüldüğümü, yorganın bedenimi örttüğünü gördüm.

Ateşim vardı, çok güçsüz hissediyordum ama öncekinden kat kat iyiydim. Bu nedenle en doğal şeyi yaptım. Yataktan çıkıp etrafı keşfetmeye başladım.

Vale'in malikânesi gördüğüm en güzel yer miydi, yoksa en çirkini miydi hâlâ karar veremiyordum. Dolaştığım her oda öncekinden daha çok eşyayla doluydu. Tam bir karmasa hâkimdi, ancak muhteşem eşyaları barındırıyordu. Vale'in bu devasa evin yalnızca ufacık bir kısmında yaşadığına karar verdim çünkü göz attığım tüm odalar depolama alanı gibi kullanılıyordu. Tüm odalar büyüleyiciydi ama dördüncüye geldiğimde hayranlıkla donakaldım.

Silahlar. Her yer silahlarla doluydu. Bir bilim insanı olsam da çiftçi kasabasında büyümüş bir çiftçi kıızıydım. Elime hiç kılıç almamıştım, şehir muhafızlarının belinde asılı duranlar haricinde kılıç görmemiş sayılırdım. Onlar gözüme hep basit, barbarca aletler gibi gelmişlerdi. Dikkat çekici bir yanları yoktu.

Bunlar farklıydı.

Bu silahlar sanat eseriymiş. Üzücü derecede bilgisiz bir gözle bile bunu anımda anlamıştım. Duvarlar boyunca asılı olan kılıçlar, koyu renk duvar kâğıdının üzerindeki gümüş ve altın fırça darbelerini andırıyordu. Her boyutta, çok çeşitli biçimlerde kılıç

vardı. Bazıları benim kadar uzun, bazılarıysa hafif ve narındı. Odanın diğer tarafında tahta çerçevelere oturtulmuş çok sayıda zırh takımı vardı. Odaya rasgele yerleştirilmiş raflarda baltalar, yaylarla oklar sergileniyordu.

Gözlerim karanlığa alıştıkça bazılarında siyah lekeler olduğunu fark ettim.

Hemen kapının yanındaki sehpa da ise üzerinde kurumuş kan lekesi olan uzun, ince bir kılıç vardı. Kanın *taze* olduğu kırmızı renginden belliydi. Muhtemelen sadece birkaç günlüktü.

Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Gördüklerimin güzelliği, etrafımı çevreleyen silahlarla onlarca -yüzlerce, belki binlerce- kişinin öldürüldüğü gerçeğiyle çatışlıyordu.

“Dinlenmek konusunda berbatsın.”

Yerimden sıçrayıp bir ok rafına düşmek üzereyken Vale elini uzatıp beni yakaladı. Doğrulmama yardım etse de beni bırakmadı. Bedenlerimiz birbirine çok yakındı. Gözlerini hafifçe kısıarak yüzümü incelediği sırada, bakışlarındaki karmaşıklık çözmek için çabalıyordum.

Sinirli olduğu belliydi, zaten bunu bekliyordum. Ancak başka bir şey daha vardı, sanki bir sorunun yanıtını duymayı bekliyor ve yanıtın ne olabileceği onu endişelendiriyormuş gibiydi.

“Anlaşılan daha iyi hissediyorsun,” dedi.

“Evet. Daha iyiyim.” Boğazımı temizleyerek geri çekildim. Ardından odaya bakınmaya devam ettim.

“Burada olmamalısın,” dedi.

“Bunları nasıl ele geçirdin?”

“Sen nasıl kendi alanını ciddiye alıyorsan ben de kendi alanıma önem veririm.”

“Alanın nedir?”

“Komutandım.”

“İşinde iyi miydin?”

Soru dudaklarımdan dökülürken bile aptalca davrandığımı anladım. Vale’i savaşıırken görmüştüm, sanat icra ediyormuş gibiydi.

Oldukça ciddi bir tavırla, “Gece Hanesi’nin en iyi üçüncü

YANAN ALTI GÜL

savaşçısıydım,” diye cevapladı. Bu kadar dürüst davranmasını beklememiştim.

“Seni savaşırken gördüğüme göre ilk iki savaşçı inanılmaz olmalı.”

Dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı. “İnanılmazlardı ama onlar öldü, ben hâlâ buradayım.”

İlk cevabından daha çok irkilmeme neden olan bir şey varsa o da buydu çünkü sesi tonunda tanıdık gelen... insani ve savunmasız bir şeyler vardı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerindeki tuhaf, uzaklara dalmış ifadesiyle silahları izliyordu. Bu ifadeyi, ailelerinin mezarlarının yanından geçen insanların yüzlerinde görürdüm.

“Kaybedilen bir savaşta yer aldığını söylemiştin,” dedim.

İrkilmişti. Gerçekten irkilmişti.

“Evet.”

“Bu yüzden buraya geldin.”

“Evet.”

“Peki, bütün eşyaları neden sakladın?”

“Değerliler. Arkamda bırakamazdım.”

Bundan fazlası vardı. Ona attığım uzun, sert bakış da bunu bildiğimi gösteriyordu.

“Bu eşyalar benim,” dedi bir süre sonra. “Onları satsaydım ya da Obitraes’te bıraksaydım bir başkasının savaşında kullanılabirdi. Belki komutanlık ettiğim adamlara karşı kullanılırdı. Buna izin veremezdim.”

Vampirlerle insanların bu kadar farklı olmaları, aynı zamanda birbirlerine çok benzemeleri tuhaftı.

“Silahları tekrar ihtiyacın olabileceğini düşündüğün için mi sakladın?”

Uzun, upuzun bir sessizlik oldu. Vale’in bakışları dalgınlaştı, bedeni hareketsizleşti. Daha önce, nefes bile almıyormuş gibi görünecek kadar hareketsiz durabilen bir varlıkla hiç karşılaşmamıştım.

En sonunda, “Hayır,” diyerek kapıyı kapattı.

Ardından bana doğru dönüp konuşmaya devam etti. “Etrafta keşfe çıkmakta ısrar edeceğine kanımı alman gerekmiyor mu?”

Vale'in teni sıcaktı, ona her dokunduğumda yeni bir şey fark ediyordum. Bir insanınkiyle kıyaslandığında damarları bile daha zarıftı, desenleri daha narindi ve ona özel tasarlanmış gibiydi. İç bileğinin ince derisinin altındaki karanlık renkler bir danteli andırıyordu.

Ben ilk şişe kanı alırken sessizce oturdum.

Bakışlarını takip ettiğimde kahve sehпасındaki vazoyla içindeki üç çiçeğe baktığını gördüm. Anlaşılan bilincim yarı kapalıyken son gülü ona vermiştim ama bunu yaptığımı hatırlamıyordum. Son birkaç gündeki olayların etkisiyle çiçek biraz ezilmiş olsa da kardeşleri kadar güzeldi, kusursuz yaprakları siyah ve canlı kırmızıydı.

"Bana kalırsa hâlâ özel bir yanları yok," diye homurdandı.

"Çok özeller. Yemin ederim."

"Bana yalan söylüyor olabileceğini düşünmeye başladım."

"Söylüyorsam ne olacak?"

Sesim şaşırtıcı ölçüde küstahtı. Artık Vale'in en iyi ihtimalle beni evden atacağından, en kötü ihtimalle yiyeceğinden eskisi kadar korkmuyordum. Bir yanının buradaki varlığından keyif aldığından şüphelenmeye başlamıştım.

Kanının cam şişeciği doldurmasını izledim. Ancak sert ve keskin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Sonuçlarına katlanırsın."

Sesindeki bir şey duraksamama neden oldu. Beni tehdit etmiyordu. Şaka da yapmıyordu, sadece sesinde bana takılırmış gibi tatlı bir tını vardı. Bakışını hissedebiliyor, başımı kaldırmadan yüzündeki ifadenin ne olduğunu biliyordum.

Ellerimi çekmedim ama tenime değen teninin yarattığı his bir anda boğucu gelmeye başlamıştı.

Gözlerine baktığımda tam hayal ettiğim gibi belli belirsiz bir sınıtı, rahat bakışları vardı. Yine de... Gözlerini hafifçe aşağı kaydırırken bakışlarında daha içten bir şeyler parıldadı. Dudaklarına bakıyordu.

"Sonuçlanmış," diye homurdandım.

YANAN ALTI GÜL

“Ne? Ben tehlikeli bir adamım. Cezanın ne olabileceğinden korkmuyor musun?”

Yavaşça söylediği kelimelerdeki alaycı melodi, tüylerimi diken diken etti.

Beni neyle kışkırttığını, bana ne vaat ettiğini ben bile anlayabiliyordum. Ormandaki saldırganlara yaptığından çok daha farklı bir şeydi.

Tabii bir o kadar da tehlikeliydi.

Göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçıramadım. Ellerimin altındaki her kas katmanının fazlasıyla farkında olan parmak uçlarım sızlıyordu. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlamıştı, Vale’in kanımın kokusunu aldığını biliyordum.

Daha önce beni yatağına davet ettiğinde bu fikir beni cezbetmişti. Şimdi de cezbetmediğini söylesem yalan olurdu. En büyük günahım, merakımdı.

Son birkaç haftada Vale’i düşünerek çok zaman geçirmiştım, bazı açılardan ona takıntılı sayılırdım. Her günümü kanına bakarak, güzelliğine ve her bir parçasının yaşsız bir zarafetle hareket edişine hayran kalarak geçiriyordum.

İtiraf ediyordum, Vale çok yakışıklı bir adamdı.

Çok hafif öne eğildi.

“Söyle bakalım, fare...”

BAM.

BAM.

BAM.

Yerimden sıçradım. İğne Vale’in kolundan aniden çıkınca göğsüme kan sıçradı. Dirseğimle şişelerden birini devirdiğimde ben dehşete düşecek vakti bulamadan Vale uzatıp şişeyi yakaladı. O kadar akıcı ve hızlı hareket etmişti ki şişeyi elime tutuşturana kadar bunu yaptığını bile göremedim.

“Ağzını tıpayla kapat. Anlaşılan kanım epey değerli.”

BAM, BAM, BAM.

Kapı daha ısrarcı vuruşlarla çalınmaya başlamıştı. Vale omzunun üstünden ana koridora, ardından ilerideki ön kapıya baktı.

Sersemlemiş halde şişeleri kaldırdım.

Önce birilerinin Vale'in beni korumak için yaptıklarını öğrendiğini, intikam almaya geldiğini düşündüm. Ancak kapı gürültüyle çalınsa bile sabırsız ya da öfkeli bir ses değildi. Vale ise endişeli değil, yalnızca sinirli görünüyordu.

Hareket etmedi.

"Kapıyı... açmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır, istemem."

Vale'in bundan hoşlanmadığını unutmuştum.

Ancak *BAM* sesleri devam ederek gittikçe hızlanan bir ritme bürünmüştü. Vale nihayet huysuzca nefesini verdi, ayağa kalkıp kapıya ilerledi.

Onu takip ettim. Kendime engel olamıyordum. Haklıydı, fazlasıyla meraklıydım.

Vale kapıyı ani bir hareketle açtı.

Geriye doğru sendeledim.

Kapının eşiğindeki kişinin suratı yoktu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Belki bir insan bile değil, yalnızca bir taslaktan ibaretti. Adam mıydı, yoksa *kadın* mıydı? Karşımızdaki *şey*, gümüş rengi bir silüetti. Figürün kenarları ay ışığından bir boya gibiydi, bedeninin merkezi neredeyse şeffaftı. Göğsünün ortasından arkasındaki ormanı görebiliyordum, aynısı yüzü için de geçerliydi. Neredeyse Vale kadar uzun boyluydu ama sıksaydı, ince uzuvları biraz biçimsizdi. Kemik ve kasların eskizini andırıyordu.

Vale hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Sana buraya tekrar gelme demiştim,” diye çıkıştı.

Figür onu duyabiliyor ya da anlayabiliyorsa bile bunu belli etmedi. Yalnızca elini uzattı. Avucunda bir mektup vardı.

“İstemiyorum,” dedi Vale.

Figür kıpırdamadı.

Vale inleyerek mektubu elinden kapıverdi.

“Tamam. Aldım işte. Git şimdi.”

Silüet kaybolmaya başladı, nasıl gideceğini görmeye hevesli bir şekilde kocaman gözlerle onu izledim. Ancak Vale kapıyı sertçe kapattığında yüzündeki ifade ürkmeme neden oldu.

Sanki... tadı kaçmış gibiydi. Aslında bundan daha fazlasıydı. Kapısına dayandığım ilk sefer aynı şekilde hissetmişti, oysa şimdi yüzünde daha sert bir ifade vardı. Çenesi gergindi, parmaklarının arasında buruşturduğu mektubu sımsıkı tutuyordu.

"O neydi?" diye sordum.

"Hiç."

"Nyaxia'nın büyüslü müydü?"

"Nyaxia'nın... neyi?" Gözlerini kırıştıtarak bana baktı, düşüncelere daldığından bir an için benim varlığımı unutmuş gibi duruyordu. "Ah, evet."

"Yani evden sana mektup göndermişler."

Homurdandı. "Evmiş."

"Obitraes'ten," diye açıkladım.

"Seni gayet iyi anladım."

Duraksadım. "Canın sıkkın." Daha çok kendi kendime konuşmuştum.

"Ben..." Aniden durdu, hızla bana dönüp çenesini kapattı. "Evet. Evet, canım sıkkın."

Ne yapmam gerekiyordu? *Sormamam* mümkün müydü?

"Neden?"

"Neden mi?"

Arkasını dönüp etrafta dolaşmaya başladığında mesafeli tavır artık benimle konuşmadığını anlatıyordu.

"Canım sıkkın çünkü hayır cevabını kabul etmiyorlar. Ben-den istediklerini yapmayacağım. Obitraes'e dönmüyorum. Oraya gidip tahtın..." Dudağını büktü. "Ayaktakımından birine geçmesine yardım etmeyeceğim. Kaybedeceğimiz bir savaşa daha liderlik etmeyeceğim. Bunların hiçbirini yapmayacağım, fare. Hiçbirini yapmayacağım."

Elindeki mektuba baktım. Şimdi avucunun içinde tamamen buruşturmuştu.

Vale derin bir nefes verip duruşunu dikleştirdi. "Ben... özür dilerim." Biraz utanmış gibiydi ama böyle hissetmemeliydi. Onu gardım indirmiş olarak görmek benim için sorun değildi.

"Mektupta öyle mi yazıyor?" diye sordum. "Gece Hanesi'ne dönmeni mi istiyorlar?"

"Evet. Onlara kaç kez hayır dediğimin bir önemi yokmuş gibi davranıyorlar."

"Öyleyse neden hâlâ senden bunu istiyorlar?"

YANAN ALTI GÜL

Hafifçe homurdandı. "Çünkü yardım edecek başka kimse yok."

"Gece Hanesi'nin en iyi iki komutanı öldüğü için."

Vale gözlerini kıptı, dudakları gülümsemeyi andırıncasına kıvrıldı. "Evet ama o piçler de onlara yardım etmezdi."

"Peki... onlar kim?"

"Konuşmaya değecek birileri değil."

"Peki sana neden ihtiyaçları var?"

Önceki sohbetlerimizi ve Obitraes tarihine dair bildiğim birkaç şeyin parçalarını zihnimde birleştirdim.

"Sen bir Rishansın. Güç şu anda Hiajlarda. Orada yazanlar..." Başımla mektubu işaret ettim. "Değişim yaşanabileceği anlamına mı geliyor?"

Vale'in yüzündeki şaşkınlığı başka bir şeyle karıştırmam imkânsızdı.

Bu ifade söylediklerimi doğruluyordu.

"Halkın tahtı tekrar ele geçirmeye uğraşıyor." Zor bir denklem çözdüğümde olduğu gibi bunu da çözdüğüm için kendimle gurur duyuyordum. "Geri dönmeni..."

"Savaşı kaybetmelerine yardım etmemi istiyorlar," diye çıkıştı Vale. "Piç bir kral uğruna."

Onu hiç böyle görmemiştim. Sinirden deliye dönmüştü.

"Bu adamı sevmiyorsun," dedim. "Ya da şey... kadını. O kişiyi."

Kim oluyordum da varsayımda bulunuyordum ki?

"O herif... onun kumaşında krallık yok."

"Tanışmış mıydınız?"

"Evet, uzun zaman önce."

"Ondan hoşlanmadın mı?"

"Ben..." Ne diyeceğini bilememiş gibiydi. "Ona diz çökmem. Kimse ona diz çökmez."

Ona boş gözlerle baktım.

"Ne?" diye tersledi. "Bana haksız olduğumu söyleyecekmiş gibi bakıyorsun. Hadi, söyle."

"Şu anda yönetimde olan senin halkın değil. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Peki bu onlar için ne anlama geliyor?"

Vale'in boynunda bir kas seğirdi. Hemen cevap vermedi.

"Hiajlar adil hükümdarlar mı?" diye sordum.

Hafifçe homurdandı. "*Adilmiş*. Elbette değiller."

Olanları anladığımda içime nahoş bir his yerleşti. Dudakları-mı birbirine bastırdım. Ağzımda ekşi bir tat vardı, söylememem gereken kaba kelimeler dilimin ucuna geldiğinde hep böyle olurdu.

"İşimizi bitirelim," diye kestirip attım.

Arkamı dönmek üzereyken omzumu yakaladı.

"Ne söyleyeceksen söyle, fare."

"Hiçbir şey söylemeyecektim."

"Bana yalan söyleme."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. Bana bakışına nasıl bir anlam yüklemem gerektiğini kestiremiyordum ancak gerçekten fikrimi duymak istiyormuş gibiydi.

En azından istediğini sanıyordu.

Çeneni kapalı tut, dedim kendime. Oysa mantıklı yanımı dinlemekte hiçbir zaman başarılı olamamıştım. Saklamaya çalıştığım halde durduramayacağım bir hızla yüzeye çıkan hayal kırıklığım Vale'in damarına basmıştı ve nedeninden emin bile değildim.

"Yalnızca... bir şeyin zor olması, onu yapmamak için geçerli bir sebep değildir."

Gücenerek geri çekildi. "Olay *zor olması* değil."

Şüphemi saklamaya çalışsam da anlaşılan başarısız olmuş-tum.

"*Zor değil*," dedi Vale. "Prensip meselesi."

"Prensip mi?" Boğulurcasına keyifsiz bir kahkaha attım.

"Halkın senden yardım istiyor, sen de prensiplerin yüzünden mi reddediyorsun?"

"İşler böyle..."

"Kız kardeşim ölüyor."

Tek bir boğuk nefeste söylemiştim.

YANAN ALTI GÜL

“Kız kardeşim ölüyor. *Bütün kasabam* ölüyor, Vale. Geri kalanlar bundan kurtulmak için yalnızca umut edebileceğimizi, dualarla yakarabileceğimizi ya da düş kurabileceğimizi düşünüyor. Hepsi senin gibi. *Prensip* meselesi olduğundan daha iyi çözümler aramayı reddediyorlar çünkü böyle bir şey daha önce hiç yapılmamış. Aptalca bir hayali bekleyerek harcadıkları her saniye bir can daha kaybediyoruz. O can, başka bir yerde bir başkası için dünyadaki en önemli insan.”

Vale gözlerini kırpmadı. Nedenini bilmesem de susamıyordum, kelimeler içimden taşıyordu.

“*Çaresiz* hissetmenin nasıl olduğunu bilirim,” dedim dişlerimi sıkarak. “Oysa *sen* bilmiyorsun. Etrafın beş adamla çeviriliyken sana zarar vermelerine engel olamamanın nasıl olduğunu bilmiyorsun. Birlikte büyüdüğün insanların solup gitmesini ve ölmesini izlemenin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Kendini...”

Kendi ölümüne seyirci kalmanın nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun.

Bunu söyleyecekken duraksadım.

“Kötü şans ya da talihsizlik için kimseyi suçlayamam,” dedim. “Ancak birinin onlara yardım edecek fırsatı olduğunu, o canlardan birini bile kurtarma şansı olduğunu ve bunu *reddettiğini* bilsem...”

Gözlerimi kırptığımda yavaşça toza dönüşen kardeşimi gördüm. Hayat doluydu, bende olmayan her özelliği taşırdı. Ben ölümken o yaşamın bizzat kendisiydi, benim soğukluğumun tam tersine sıcaklık yayardı. Güzel kız kardeşim, doyasıya yaşamayı benden çok daha fazla hak ediyordu.

Nefes almak için bile duraksayamamıştım. Nihayet soluklandığımda hıçkırığı andıran çirkin, boğuk bir ses çıktı.

Vale omzumu tutmuş, başparmağıyla elbisemin yakasının he-men üstündeki tenimi okşuyordu. Dokunuşunda beni sakinleştiren bir şey vardı. Rahatlatıyor, güven veriyor ve bir soru soruyordu.

Utançtan yüzüm yanıyordu. Bunları söylememeliydim, dil-iendirilmesi gereksizdi.

Vale diğer elini yanağıma uzattı, geri çekildiğinde parmaklarını ıslaktı. Bir an için eklemelerinin üstündeki gözyaşlarına, sonra bana baktı. Duruşumu dikleştirip geriledim. Dengemi kaybetmiş ve tükenmiş hissediyordum.

Artık o da sakinleşmişti. Yalnızca düşünceli bir tavırla bana bakıyordu.

“Özür...” diye konuşmaya başladım.

Ancak sözümü keserek, “Bana kanımı göstermeni istiyorum,” dedi Vale.

İsteğini yerine getirdim. Üç farklı oda dolaştıktan sonra nihayet aletlerim için yeterince boş bir duvar bulabilmıştık. Tüm mumları üfleyip merceğimi hazırladım. Bir yanım onu burada kullanma riskini göze almak istemiyordu. Mercekler zaman geçtikçe pahalalanıyordu, bu da kırlırsa yeni bir mercek için parayı çok zor bulurdum. Ancak Vale’in arzusunu yerine getirmek önemli hissettiriyordu.

Ben her gün nasıl görüyorsam onun da kendini öyle görmesini istiyordum. İçindeki güzelliği, taşıdığı mucizeyi görmeliydi.

Kanı duvarda çiçek açtığında yine aynı şekilde kısacık bir iç çektim. Her seferinde bunu yapıyordum.

Vale’in yüzü tamamen ifadesizdi, sadece gözleri belli belirsiz irileşmişti. Yavaşça öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı.

“Demek böyle.”

“Evet.”

“Neden böyle görünüyor? O noktacıklar ne?”

“Onlar senin kanının en temel hali. En küçük zerrecikleri.”

Boğazından boğuk, ikna olmamış bir ses yükseldi.

“Peki özel ya da farklı olan ne?”

Kalkıp duvara ilerledim, daha önce sayısız kez yaptığım gibi kanını yakından inceledim. “Nasıl hareket ettiğini görüyor musun? İnsan kanından farkı bu, rengiyle biçimi de aynı değil. Farklı şekillerde bozuluyor.” Vale konuşmamış, kendimi hevesime kaptırırken beni durdurmamıştı. Kanının insan kanından farklı

olduğu yönleri, vampir doğasının ve tanrıçasının büyüyle nasıl iç içe olduğunu anlattım. Ölüme nasıl meydan okuduğunu açıkladım.

Vale uzunca bir süre sessiz kaldı. “Kanımın faydası dokunabileceğine gerçekten inanıyorsun,” dedi en sonunda.

“Evet. Evet, inanıyorum.”

“Vampir kanının daha önce bir şeye faydalı olduğunu görmedim.”

Duvara yansıyan görüntüye baktım. Mekanizmayı hızla parçalarına ayırmam gerekiyordu, makineden her an dumanlar tütmeğe başlayabilirdi. Ancak yine de duvara, çiçek yaprağı biçimindeki kanın kıvrımlarına dokundum.

“Kanın...”

Tanrılar aşkına, sözcükler kifayetsiz kalıyordu..

“Bizi kurtarabilir,” demekle yetindim.

Vale’in sesini duyana kadar orada, o yansımada kendimi kaybetmişim. “Bu doğru değil.”

Ona döndüm. Kana değil, yalnızca bana bakıyordu.

“Sen,” dedi. “Onları sen kurtarıyorsun.”

Bunu büyük bir inançla, kendinden son derece emin bir tavırla söylediğinde nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ayağa kalkıp ellerini arkasında kavuşturdu.

“Kanım, kitaplarım, bildiklerim. Neye ihtiyacın varsa,” dedi. “Hepsi senindir.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Anlaşılan Vale'in ilgisini çekmiştim çünkü o andan itibaren her saniye benimle çalışmak istemişti. Birlikte kütüphanesiyle çalışma odalarını altüst etmiştik ve işimle ilgili olabilecek kitapları bulmama yardımcı olmuştu. Ben defterlerime deliller gibi notlar alırken o da kitapları benim için tercüme ediyordu. Zaman hızla akıp geçti, dakikalar saatlere dönüştü. Nihayet başım kitapların üstüne düşmeye başlayınca Vale beni dinlenmeye zorladı.

Dehşete düşmüş bir tavırla, "Böyle mi yaşıyorsun?" diye sorduğunda yorgunlukla gözlerimi kırptım.

"Yapacak işlerim var," diye yanıtladım çünkü bu açıkça ortadaydı. Vale homurdanarak beni yatağa sürükledi, ardından yataktan çıkmadığıma emin olmak için odada oturdu. İlk seferinde aptallık ettiğim için yataktan çıkarken yakalanmışım.

Elimde değildi. Vale'in evi tam bir bilgi yuvasıydı, öğrenecek çok şey vardı. Bildiği her şeyi öğrenmek, dünyayı onun gibi deneyimlemek için binlerce ömür yaşamak istiyordum.

İki gün daha geçmiş, üçüncü gün sağlığım düzelmeye başlamıştı. Üçüncü gün gitmeyi aklımdan geçirsem de Vale ciddiyetle itiraz etti. "Hâlâ toparlayamadın. Seyahat edecek durumda değilsin."

Sonrasında yataкта uzanıp utancımı bastırmaya çalıştım çünkü ona karşı çıkabilirdim. Ona karşı *çıkmalıydım*.

Ancak bunu istememiştim.

Belki bir yanım o bitkin, uykusuz geçen günlerde Vale'le tuhaf bir yakınlık kurduğu içindi. Obitraes dilindeki kitaplarını bana okurken yüzünde bir ışık belirmesini izlemiştim. Sıklıkla hissedip her seferinde sndrdğğim o coşkulu merakın bir yansımasıydı.

Vale'in kanından daha güzel bir şey olamayacağını düşünmüştüm. Yanılmıştım.

Günler geçtikçe yorgunluğum ve hevesim, toplumsal açıdan kabul edilmeyen tavırlarım üzerindeki sıkı kontrolümün gevşemesine neden oluyordu. Vale'e saf bir coşkuyla teorilerden heyecanla bahsettiğim sırada kaşlarını çatarak beni izlediğini gördüm. Yüzündeki ifade donakalmama neden oldu, yanaklarım kızardı çünkü indirmemem gereken bir duvarı indirmiştim. Üstelik nelemi ortaya serdiğimden bile emin değildim.

"Ben..." diye söze girdim.

Ancak o sakince, "ok güzel bir kadınsın," demekle yetindi.

Geceyi onunla geçirmek isteyip istemediğimi sorduğu zamanki gibi bir davet değildi. Benimle flört etmiyordu. Bu tıpkı önümüze yayılmış kitaplardaki gibi basit ve net bir gözlemdi. Vale bunu rahatlıkla ortaya koyduktan sonra tekrar kitabına dönmüştü.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O gün gözlerimi açtığım anda anlamıştım. Bu düşünceyle birlikte keskin bir suçluluk hissettim, sanki zihnimdeki pus dağılmıştı ve birden ne yaptığının farkına varmıştım.

Bir haftadır Vale'in yanındaydım. Zamanın bu kadar kıymetli, acımasız olduğu bir dünyada geçip giden bir haftaydı.

Eve gitmeliydim.

Vale'e bunu söylediğimde yavaşça başını sallayarak sessiz kalmıştı, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Beni azametli, siyah bir atla göndermekte ısrarcıydı. At muhtemelen tüm eşyalarımın toplamından daha çok para ediyordu. İtiraz etmeye kalktığımda, "O kadar yolu yürütecek kadar toparlamadın," diye açıkladı.

Belimi saran güçlü ve kocaman elleriyle ata binmeme yardım etmesini beklemiyordum. Tutuşu sırtımdan başlayarak hiç ummadığım yerlere inen bir ürpertiye neden olmuştu. Ata bindiğimde hayvanın yanında durdu, eli hâlâ bacağımdayken düşünebildiğim tek şey dokunuşuydu.

"Konukseverliğin için teşekkürler, Vale."

Hafifçe omuz silkti, çok zahmetliymiş gibi göstermeye çalışıyordu.

Nedeninden emin olmadığım şekilde hâlâ olduğu yerde duruyordu. Eli ise hâlâ bacağımda, uyluğumun üzerindeydi.

Bir şey söylememi mi bekliyordu? Bilmem gereken şeyi ima

edecek bir ipucunu mu kaçırmıştım? Bunu sıklıkla ~~yapardım~~ Bacağımdaki eline baktım.

“Ne...”

“Sana mektup yazabilir miyim?” diye sordu.

Çenemi kapattım ve gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

“Yazabilir miyim?” Sesinde belli belirsiz bir sinir olsa da nedenini çözmemiştim.

“Evet,” dedim en sonunda. “Elbette.”

Hiç de *elbette* denecek bir durum değildi. Vale’in bana mektup yazmasına izin vermek akıllıca olmamıştı. Nyaxia’nın lanetli çocuklarına dair daha çok kanıtın evime girmesi doğru değildi. tanrılar bize şimdikinden daha çok kin tutabilirdi.

Zihnimin gerisindeki bir ses bunları haykırıyordu. Ancak o sesi susturmak fazlasıyla kolaydı.

Sonuçta kanı ve kitapları gibi Vale’e dair birçok şeyi zaten evime davet etmişim. Üstelik tenimin, hatta kalbimin bile onunla kaplandığını hissediyordum.

Birkaç mektubun ne zararı olurdu?

Vale derin bir nefes verdiğinde omuzları hafifçe inmiş, siniri kaybolmuştu. Aslında bana değil, kendine sinirlendiğini o zaman anladım.

Rahatlamıştı. Şimdi rahatlamıştı.

Açıkçası ben de rahatlamıştım çünkü Vale’i bırakıp gitme, bu hafta birlikte başlattığımız şeye devam edememe fikri...

Vale harekete geçerek attan uzaklaşırken en son elini çekmişti. Bacağımdan ayrılan parmaklarını izledim.

“İyi yolculuklar,” dedi.

Ona ufacık gülümsedim. “Bir ay sonra görüşürüz, Vale.”

Gülümsememe verdiği karşılık o kadar güzel bir gülüştü ki, dişlerini neredeyse fark etmedim. “Bir ay sonra görüşürüz, fare.”

Eve ulaştığımda Mina üstüme atıldı. “Seni çok özledim! Senin için çok endişelendim. İyi olduğunu söylediler ama onlara inanmadım. Sen... Sonuçta sen...”

YANAN ALTI GÜL

Bana sarıldığında hiç istemediğim halde kaskatı kesilmiştim. Başta gerilmedim. İlk başta bu sadece Mina'nın güvende olduğunu, eve geldiğimi hatırlatan hoş bir hareketti. Ancak sonra geri kalan her şeyi hissettim. Hisler ve dokulara karşı hep fazlasıyla hassastım, Mina'nın kınlanlığını çok daha fazlasıyla hissediyordum.

Mina bunu hissedip kaşlarını çatarak geri çekildi. İncinmişti.

Başımı eğip üstüme baktım. Teninin bana değdiği yerlerde kıyafetlerim beyaz gri bir toz katmanıyla örtülmüştü.

"Sana zarar vermedi, değil mi?" diye sordu. "Çok endişelendim, Lilith. Çok... Çok endişelendim."

Vicdan azabımı yutkunarak bastırdım.

Mina endişelenmişti, oysa ben... ben...

Orada *mutluydum*. Geri dönmek için hiç acelem yoktu. Vale'in evinin sessiz rahatlığından kaçmak için aceleci davranmamıştım.

Geçen hafta boyunca yaşadığım rüyanın son kalıntıları solup gitti.

Mina'ya mektup bile yazmamıştım. Nasıl bir ablaydım? Bir adam yüzünden o kadar meşguldüm ki...

"Bana zarar vermedi," dedim. "O..."

Nazikti. İlgiliydi.

"Orada iyileşmeme izin verdi," demekle yetindim.

Dudaklarını büzdü. "Kanayan bir yaran varken mi? Oradan sağ çıktığın için şanslısın."

Bunu daha önce düşünmediğim için aptal gibi hissettim. Kanamam muhtemelen Vale için çok ama çok cazipti.

"Beni yemekle hiç ilgilenmedi," diye hafifçe güldüm. "Dert etme."

Bunu söylediğim anda onun sesini duyar gibi oldum. *Çok güzel bir kadınsın.*

Bacağımdaki elini hissettim.

Mina bana tuhaf bir bakış attı.

"Her neyse. İyi olduğuna sevindim. Ben... Hepimiz senin için çok endişelendik, tamam mı? Sakın bir daha beni bırakıp gitme."

Başımı salladım ancak bu bir yalandı. Mina'yla aramızdaki acımasız bir şakaydı çünkü ya o beni bırakacaktı ya da ben onu terk edecektim. Geride onun kalması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Bu sabah sana mektup geldi," dedi Mina akşamın ilerleyen saatlerinde. "Çalışma odanda. Biraz... tuhaf."

Haklıydı. Mektup gerçekten tuhaftı ancak artık iyi tanımaya başladığım bir garipliği vardı. Zarf en azından on yıllıkmış gibi sararmış, biraz kırışmıştı. Kırmızı bir mühürle kapatılmıştı.

Vale'den geldiğini anında anlamıştım. Kâğıdı tutarken kendi kendime gülümsedim, bana onu hatırlamıştı. Bu tam olarak... şey, vampir havası taşıyordu.

Zarfı açtığımda içinde kitaplardan yırtılmış birkaç sayfa vardı. Artık Vale'e ait olduğunu bildiğim el yazısıyla sayfa boşluklarına notlar ve çeviriler karalanmıştı.

Bir de mektup vardı. En üstte ismim yazıyordu, sonra çok sayıda siyah mürekkep damlası vardı. Sanki kalemi uzunca bir süre kâğıdın üzerinde tutarak ne yazacağını düşünmüş gibiydi.

Lilith,

Umarım eve sağ salim gitmişsindir. Senin için birkaç not daha buldum. Vaktini boşa harcamak istemeyeceğini düşündüm.

Ziyaretinden önce göndereceğin herhangi bir mektubu memnuniyetle karşılarım.

Sana elimden geldiğince yardım edeceğim.

Eğer sen de istiyorsan.

Vale.

Yanaklarım ağrımaya başlayana kadar gülümsediğimin farkına varamadım.

Bu çok...

Tanıdık. Garip şekilde çok tanıdık. Yapmacıklıktan yoksun birkaç satırdan ibaretti, toplumun kibarlıkla süslenmiş dilinden eser yoktu.

Buna rağmen kelimelere dökülmemiş çok fazla şey kastettiğini de biliyordum.

YANAN ALTI GÜL

Mektubu masaya bırakırken Mina'nın yanımda dikildiğini fark edince yerimden sıçradım. Küfrederek mektubu cebime tıktırdım ancak neden içgüdüsel olarak kâğıdı saklamak istediğimi bile bilmiyordum.

Tabii ki, Mina çoktan görmüştü.

"Beni korkuttun," dedim.

"Dikkatli ol, *Lilith*," dedi. "Öğrenirlerse neler olacağını biliyorsun. Fark etmemeliler."

Ağzım kurudu.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Keşke o da neyden bahsettiğini bilmeseydi. Ancak kimi kandırıyordum ki? İnsanların düşündüğünden çok daha zekiymi.

Ne zaman yalan söylediğimi anlayacak kadar akıllıydı.

Bana sert bir bakış attı. "Dikkatli ol."

DÖRDÜNCÜ KISIM

DÖRDÜNCÜ GÜL

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Vale'e önce birkaç günde bir, sonra iki günde bir ve ardından her gün yazmaya başladım. Hatta bazen günde birkaç mektup gönderdiğim oluyordu.

Bahçeme gelen kuzgunlar, onun son mektubunu bana getiriyor ya da benimkileri ona götürüyordu. Vale bazen mesajlarını büyüyle gönderiyordu, beyaz mavi dumanla birlikte parşömenler önümde belirveriyordu. Sanki bana anlatmak için kuzgunun ulaşmasını bekleyemeyeceği bir fikir aklına gelmiş gibi en telaşlı mektuplar hep öyle ortaya çıkıyordu. O mektupları diğerlerinden çok daha çabuk okuduğumu belirtmezsem yalan söylemiş olurdum.

Vale'in hevesinden etkileniyordum ancak daha şaşırtıcı olan bunun... tanıdık hissettirmesiydi. Başta ona saygı duyuyordum. İnsanın kendinden daha yaşlı, kuvvetli ve güçle dolu kadim bir yaratığa duyduğu saygıdan farksızdı. Ancak her bir mektupla o saygının yerini, bir arkadaşına karşı duyulan saygı almıştı.

El yazısı bazen baştan savma oluyordu, notlarını sayfa boşluklarına karalıyor ya da kâğıdı düzeltecek vakti yokmuş gibi aceleci eğik açılarla yazıyordu. Bunları yazarken nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Açık kitaplarla çevrili dağınık masanın üstüne eğilmiş, saçları yüzüne dökülmüş olmalıydı. Etrafındaki eserlere benim kadar saygı duymuyordu. Kitaplardan sayfaları yırtarak, katlayıp karalayarak bana göndermek onun için sorun değildi.

Vale'le tanıştığım da böyle bir hevesle dolu olabileceğini hayal etmek imkânsız gelmişti. Oysa şimdi onu stratejik ve pes etmez bir azimle sorunların üstüne giden bir komutan olarak hayal edebiliyordum. Daha önce bilimle ilgilenmediği için tecrübesizliği kendini belli ediyordu ancak çabuk öğreniyordu, çoğu erkeğin aksine soru sormaktan ya da cehaletini kabul etmekten çekinmiyordu. Bana gönderdiği bilgilerin çoğu gerçekten faydalıydı, işe yaramadıklarını öğrendiğinde sebebini anlamak istiyordu.

Sadece araştırmamız hakkında yazmıyordu. O mektuplara hayatının ufak parçalarını dahil edip sayfanın köşesine bir şeyler karalıyordu. Mesela balkon korkuluğunda gördüğü bir kuşun küçücük bir çizimini eklemişti. Bazen hava durumu gibi sıradan gözlemlerini iletliyordu. *Bugün rüzgâr soğuk esiyor. Buna nasıl bahar diyebilirsiniz ki?*

Bunlar da hoşuma gidiyordu. Gece esen bir meltemle hafifçe titrediğini kolayca hayal etmemi sağlamalarını seviyordum. Bu sıradan detayları benden duymak istemesini de seviyordum.

Bir gün mektuplarından birinin sonunda bir geceboğan çiçeği çizip yanına küçük bir not bırakmıştı. *Tatlı, muhtemelen biraz da keskin.*

Sanki çiçeği çizdiğini fark bile etmemişti. Parşömenin kalanı Obitraes kitaplarında bulduğu bilgilerle doluydu, işe yarar şeylerdi. Ufak, flörtöz bir çizimden çok daha faydalı oldukları kesindi.

Buna rağmen gözlerimi o çiçekten, yanındaki kelimelerden alamıyordum. Harfleri öylesine karalamamıştı. Narin, yumuşak ve zarif harflerdi. Sanki kaleminin onları nasıl canlandırdığına çok dikkat etmişti.

Tatlı, muhtemelen biraz da keskin. O gece tadımı tarif ederken düşündüklerini söylediğinde, tenime değen nefesinin nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordum.

Uyumak için kendime izin verdiğim nadir anlarda yataкта uzanıp tavanı izliyordum. Tenime değen kıyafetlerin her zerresini hissediyordum. Parmak uçlarımla bacaklarımın içine dokunma-

YANAN ALTI GÜL

rak daha yukarıya kaydıyor, istemsizce Vale'in bana dokunmasının nasıl hissettireceğini hayal ediyordum.

İyi olduğuna karar vermiştim.

İyi hissettirirdi.

Açık konuşmak gerekirse, bunu düşünmekten utanç duysam da işlerimin ve Vale'in mektuplarının dikkatimi dağıtmasına gizlice minnettardım. Çünkü ben çalışırken kız kardeşim solup gidiyordu.

Her sabah yerdeki tozları süpürüyordum, her akşam yerler yeniden toz oluyordu. Sokaklarda kilise ilahilerinin sesi yankılanıyor, hava her an yeni bir cenaze ateşinin dumanıyla ağırlaşıyordu. Sonra bir cenaze daha, bir tane daha kaldırılıyordu. Her seferinde duman seyreliyordu çünkü geriye yakacak pek bir şey kalmamış oluyordu.

Mina'nın cenaze ateşinin nasıl kokacağını düşünmemek için kendimi zorladım. Bunu öğrenmek zorunda kalmayacaktım.

Mina'nın sağlığının kötüleşmesinden bahsetmiyorduk. Söylenecek ne vardı ki?

Ancak eve gelip Thomassen'i mutfak masamızda otururken gördüğüm ilk seferde tenim bembeyaz kesilmişti. Mina onun elini tutuyordu, başları öne eğikti.

Evimde bir Vitarus müridi vardı. Aynı evde, vampir... arkadaşımın kanına ve eşyalarına ayrılmış bir oda bulunuyordu. Tehlikeli bir durumdu.

Ancak beni daha çok korkutan şey, kız kardeşimin yanaklarından süzülen sessiz yaşlardı. Odaya girdiğim anda neler olduğunu anlamıştım.

Kendi zalim kaderimi ve ölümlü yanıma uzun zaman önce kabullenmiştim ama bu kadar korkunç bir gerçeği kabul etmek kolay değildi. Bu zorlukla, ölümün ne olduğunu anlayacak yaşa geldiğimden beri mücadele ediyordum. Yıllar içinde birçok kişinin yanaklarının çökmesine neden olup tenlerini toza dönüştüren bu süreci yaşamasını izlemiştim. Gökyüzüne, onları lanetleyen

tanrının olduğu yere bakarken gözlerindeki çaresizliği görmüştüm. Zamanları kalmadığını herkes bildiğı halde daha uzun yaşayabilmek için *her şeyi* yapabileceklerini biliyordum.

Eve gelip rahibin kız kardeşimin elini tuttuğunu gördüğümde Mina'nın o ümitsizliği ilk kez yaşadığını anladım.

Bu durum beni dehşete düşürmüştü.

Kız kardeşim başını kaldırıp bana zayıf bir gülümsemeyle baktı.

"Bizimle otursana."

Kal, dediğindeki gibi bir tonda konuşuyordu.

Kal, diye ona yalvarmak istedim.

Ancak onu lanetleyen tanrıya dua etmeyecektim. Kabullenmesine izin vermeyecektim çünkü ölümün onu almasını reddediyordum.

"Yapamam," deyip başka hiçbir şey söylemeden ofisi me geçtim. Şafağa kadar çalıştıktan sonra kitaplarımın üstünde uyuya kaldım.

Thomassen daha sık gelmeyi, ölüm gittikçe yaklaşmayı sürdürüyordu.

Çalışmalarım ve bastırmaya çalıştığım kederim dikkatimi bu kadar dağıtmasa müridin sürekli evimizde olması beni daha çok endişelendirebilirdi. Rahibin beni nasıl izlediğini, aralık bıraktığım kapılara attığı bakışları daha çok düşünebilirdim.

Yargılanmaya alışmıştım. Hatta ne zaman tehlikeli bir hal aldığı bile fark edemeyecek kadar alışmıştım.

İhtiyar bir adamın benimle ilgili düşünceleri için endişelenecek vaktim yoktu. Çalışmam gerekiyordu.

Zamanım azalıyordu.

Sonra bir gün, Vale'i son ziyaretimin üstünden neredeyse bir ay geçmişken bir şeyler değişti. O gün artık çok sık yaptığım gibi çalışma odamda uyumuştum ve uyandığımda Vale'in masama saçılmış mektuplarıyla karşılaşmıştım. Uyuduğum kısıcık saatlerde dört mektup yazmıştı.

YANAN ALTI GÜL

Kalbim hem beklenti hem de korkuyla tekliliyordu. Bu kadar kısa sürede çok sayıda mektup göndermesi ya muhteşem ya da dehşet verici bir şeyin işaretiydi.

İlk seçenek doğru çıkmıştı.

Vale bir keşifte bulunmuştu. Mektuplarını karıştırdım. kitapların birinden birçok sayfa yırtmıştı. Karalarcasına yazdığı el yazısına alışmıştım ama sayfa boşluklarındaki çeviriler daha zor okunan bir hal almıştı. Sanki harfleri düzgünce şekillendirmek için bile duramayacak kadar hızlı yazmıştı. Yazdıklarını çözmek saatlerimi aldı.

Sonunda anlamayı başardığımda nefesim kesildi.

Vale hayati önem taşıyan eksik parçalardan birini bulmuştu. Bana gönderdiği metinler oldukça eskidi, Obitraes'te vampir kanı üzerinde yapılan deneyleri detaylıca anlatıyordu. Bu kadar eski olmasına rağmen vampir kanını damıtarak farklı bir şeye dönüştürmek konusunda uğraştığım somların çoğunu cevaplıyordu. Vale'le birlikte Obitraes bilimine dair fazla bir şey bulamamıştık. Anlaşılan vampir toplumu büyüyle çalışmaya daha yatkındı.

Oysa bu... hayal etmek için bile kendime zor izin verdiğim türden bir bilgiydi.

Nefes nefese, "Vale," diye fısıldadım. "Vale, sen... sen..."

Kocaman sırtıtmaktan yanaklarım acıyordu. Muhtemelen aklı-mı kaçırmış gibi görünüyordum, yorgunluk ve umutla yanı delirmiş sayılırdım. Kıyafetlerimi zaten günlerdir değiştirmemişim, o yüzden bir gün daha değiştirmesem bir şey olmayacağını düşünerek doğruca işe döndüm.

Saatler günlere dönüşmüştü. Yeni denklemler yeni formüllerle, formüller ise yerini deneysel iksirlerle dolu yeni şişelere bırakmıştı. Deneysel iksir şişeler, hasta sıçanlarda denediğim testler halini alıyordu.

O sıçanlar gittikçe iyileşirken testler artık ilaç oluyordu.

Bir sonraki sıçan grubu iyileşmişti. Ondan sonraki de iyileşiyordu.

Sonra bir sabah kendimi uykulu gözlerle gayet sağlıklı ve hareketli sıçanlarla dolu bir kafesin tepesinde dikilirken buldum.

CARISSA BROADBENT

Şişeleri elimde yeni doğmuş bir bebek gibi tutarken ilaç nihayet gerçek bir tedaviye dönüştü.

Bir tedavi bulmuştum.

Bu mucizenin her şey paramparça olurken yaşanması hiç şaşırtıcı değildi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kapıyı açtığımda karşımda Farrow'u buldum. Kum sarısı saçları darmadağındı ve gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Kauksız bir dehşet içindeydi.

Kapıyı açtığım anda çerçeveye yaslandı. Sanki beni görmek onu çok rahatlatmış için tüm kasları hızla gevşemişti.

Diğer yandan kırılğan, yeni filizlenen umudum yere çarpıp paramparça olurken ben kaskatı kesilmiştim.

"Gitmen lazım."

Farrow tüm kelimeleri tek nefeste sıralayacak kadar hızlı konuşmuştu.

"Ne..."

"Seni yakalamaya geliyorlar," deyiverdi. "Yardım istemek için şehre geldiler. Önce onun peşine düşecekler, sonra da senin. Buradan gitmelisin."

Beni zorla sürüklemeye hazırmış gibi kolumu kavradı. Ancak yerimden kıpırdamayacak kadar donakalmışım, hissettiğim dehşet soğuk bir gölge gibi üstüme çöküyordu.

"Onların" kim olduğunu sormama gerek yoktu.

Thomassen'in soğuk, şüpheci bakışlarını gözümde canlandırabiliyordum. Vale'in kuzgunlarıyla büyüünü de canlandırabiliyordum. Arkadaşıma dair ufak tefek izleri evimin dört bir yanına bırakmışım. Hepsi şimdi çok açık bir şekilde, *aptallık* derecesinde bir budalalıkla ortaya serilmişti.

Bu hikâyenin sonu ne olacaktı? Ölmek istemeyen cahil yobazlar, onları artık sevmeyen bir tanrıyla karşı karşıya kalmıştı. Hastalık gittikçe yayılırken her şeyin suçlusu ilan edebilecekleri bir vampir vardı.

Basit. Kolay bir denklemdi.

Seni yakalamaya geliyorlar.

Onun peşine düşecekler.

“Çok az vaktin var ama derhâl kaçman gerekiyor.” Farrow arka planda konuşmaya devam ediyordu. “Şehirde benim dairemde kalabilirsin. Bir at arabasını hazırda bekletirim ve...”

“Hayır.”

Kolumu ondan kurtarıp çalışma odama döndüm.

“Hayır mı?” diye tekrarladı.

“Mina’yı al, bensiz gidin.”

“İyi de, Lilith...”

Farrow hızlı hızlı konuşmaya devam etse bile söylediklerini dinlemiyordum. Sesinin arka plana karışmasına izin vermiştim.

Konuşacak vaktimiz yoktu. Yalnızca eyleme geçebiliydik.

Paltomu kapıp çantamı aldım. Çantam paha biçilemez değerdeydi.

Mina. Ona ilacı...

“Ne demek hayır?”

Farrow’un sesi hızla atan kalbimin ardında yitip giderken, Mina’nın zayıf sesinin diğer her şeyi susturması komikti.

Sesinin böyle çıktığı anlar tek elin parmaklarını geçmezdi. Öfkeden deliye dönmüştü.

Yavaşça ona döndüm. Kapının girişinde dikiliyordu. “Dikilmek” fazla kuvvetli bir sözcük olabilirdi çünkü aslında kapının çerçevesine yığılar gibi yaslanmıştı. Karşımdaki zayıf görüntüsüyle bir kere daha donakaldım, sanki vücudu küçülmüştü. Ne zamandır oradaydı? Farrow’un geldiğini duymaya yetecek kadar kısa süredir burada olsa da ayaklarının altındaki parkelerin kenarları çoktan tozla kaplanmıştı.

Farrow ne derse desin, Mina’nın hiçbir yere gidecek durumda olmadığını korkunç bir hisle fark etmiştim.

Zamanımız tükeniyordu. Kız kardeşim ölümün eşiğindeydi.

Bakışlarımı kaçırarak çantamın içini karıştırdım.

İlaç. Henüz erkendi. Riskliydi ama...

"Ne demek *hayır*?" diye tekrarladı Mina. "Nereye gidiyorsun?"

"Ben..." Dilimi kontrol edemiyormuş gibiydim.

Boğulurcasına bir ses çıkarıp keyifsiz sayılabilecek bir kahkahaya attı. "Onun yanına gidiyorsun."

Dikkatim bu kadar dağınık olmasa şaşırabilirdim. Kız kardeşim düşündüğümünden çok şey görmüştü.

"Gitmem lazım," dedim. "Al, bu..."

"Yeter, Lilith. Sadece... *dur* artık."

Mina'nın sesi bir bıçak misali havayı kesti, duraksamama yetecek kadar keskindi.

"Bana bak," diye emretti.

Çantamın dibindeki parmaklarım, o kıymetli tek şişe ilacı sarıdı. Bakışlarımı kaldıramıyordum.

"*Bana bak.* Artık hiç yüzüme bakmıyorsun."

Yavaşça arkamı döndüm.

İnsanlarla konuşurken gözlerinin içine bakmak bana hiç gerekli gelmezdi, çocukluğumdan beri böyle kötü bir huyum vardı. Ancak konu kız kardeşim olduğunda... durum farklıydı. Tavrımın nedeni huzursuzluk, ilgisizlik ya da görgüsüzlük değildi. Bakışlarına karşılık verip onu tüketen ölümün bariz belirtilerini kabullenmek için kendimi zorlamam gerekmişti. Mina'nın gözleri babama benziyordu. Gökyüzü gibi açık renk ve parlaktı.

Şimdi o gözler bana yalvarıyordu.

Yaptığım risk hesabı, tek bir sonucu ortaya çıkardı.

"Elini uzat," dedim.

Mina'nın benden istediği bu değildi. Biliyordum ama ona beklediği sıcaklığı, o şefkati sunamazdım. Sadece hayatını kurtarmayı deneyebilirdim.

"Oraya gitme," dedi. "Bu durumu çözebiliriz."

Saçmalıktı. Ona göre "durumu çözmek" nasıl bir şeydi? Aynı duruma dönmek mi? Toplumsal açıdan kabul edilecek bir şekilde kıvrılıp sessizce ölmek mi?

Hayır.

"Çözüyorum zaten," diye çıkıştım. "Kolunu uzat."

"Bu öyle..."

"Ölmenize izin vermeyeceğim." Bağırarak istemesem de sesim yükselmişti. "Ölümün alması gereken sen değilsin. *Buna izin vermeyeceğim.* Şimdi kahrolası elini uzat."

Çenesini titreyene kadar sıktı. Mavi gözleri yaşlarla parladı.

Ancak elini uzattı. Teni, altındaki damarların oluşturduğu ağları görmeyi kolaylaştıracak kadar solgundu.

Sırıngayı doldurup ona enjekte ederken kendime tereddüt edecek zaman tanımadım. Mina ırkıldığında Vale'in teninin direncine alıştığımdan iğneyi fazla sert sapladığımı fark ettim. Bir toz katmanı yere süzüldü. Kız kardeşim artık çok narindi.

Sırıngayı çekip aniden arkamı döndüm.

"Kapıyı kimseye açma. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Benden yine kalmamı istemesini bekledim. Beni vazgeçirmeye çalışacağını düşündüm. Farrow yabancı bir yaratıkmışım gibi bana bakıyordu. Aklına yatmayan bir örneğe, tıpkı bu şekilde kaşlarını çatıp çenesini sıkarak bakardı. İçimde yeni bir şey görüyordu ve o şey, her daim bildiği benliğimle uyuşmuyordu.

Bugün ben de içimde o şeyi görüyor olabilirdim.

Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu kestiremiyordum.

"Seninle geliyorum," dedi Farrow.

Ona bakmadım. Duvardaki baltayı kapıp çantamı omzuma attım. "İyi," dedim. "Gidelim o zaman." Sonra kapıyı arkamdan çarptım.

ON ALTINCI BÖLÜM

Sabah boyunca dörtmala at sürdük. Vale'in bana verdiği at kuvvetli ve hızlıydı. Ancak Farrow'un atı bu kadar uzun süre boyunca engebeli arazide koşmaya alışkın değildi.

Farrow arkamdan, "Beni bekleme," diye seslendiğinde boğuk sesli vahşi bir kahkaha attım. Beni duymadığı için minnettardım. Onu beklemeyi hiç düşünmemiştim. Elimden geldiğince hızlı at sürecektim.

Tam bir ahmak gibi hissediyordum.

Vale'le ilişkimin bana, kız kardeşime ve kasabama getirebileceği tehlikeler için endişelenip durmuştum. *Onun* yaşayabileceği bir tehlikeye sebep olabileceğim aklıma bile gelmemişti.

Farrow at sürdüğümüz sırada Thomassen'in onlarca genç ve güçlü adamla Vale'in peşine düştüğünü söylemişti. Silah, patlayıcı ve ateş götürüyor olmalıydı. Yanlarındaki en tehlikeli şey, umutsuzlukla dolu hiddetti.

Müritler lanetin sebebinin Vale olduğuna ikna olmuştu. Onu katledip lekeli kanını Vitarus'a sunduklarında vebaya son verebileceklerine inanıyorlardı. Kendilerini, ailelerini kurtarmanın tek yolunun bu cinayet olduğuna inanmışlardı.

Vale'in vebanın çok daha öncesinden beri burada yaşamasının

bir önemi yoktu. Vitarus'a daha önce çok kez kurban verdiğimiz halde hiçbirinin işe yaramamasına aldırıyorlardı. Vitarus'un bizim varlığımızı ya da bizi lanetlediğini hatırladığına dair hiçbir kanıtları olmaması bile önemsizdi.

Korku ve duygular karşısında mantık bir hiçti. Nefretin önünde mantık diz çökerdi, nefret ise korkuyla filizlenirdi. Halkım korkudan dehşete düşmüş durumdaydı.

Ben de ölesiye korkuyordum.

Vale'in kanını artık çok yakından tanıyordum. Evinin merdivenlerinden akarken, onu öldürmeye gelenlerin yüzüne sıçramışken nasıl görüneceğini biliyordum. Birçok hayvanı, daha da fazla kadavrayı incelemiştim. Bağırsakları deşildiğinde Vale'in nasıl görüneceğini biliyordum.

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Güneş tepedeydi, ağaç yapraklarının arasından sırtıma ve alnıma vuruyordu.

İşte bunu, bir vampire gün ışığında ne olacağını bilmiyordum. Gördüğüm her şeyi düşününce bildiklerimin en korkunç şeyler olduğunu sanmıştım. Oysa bu bilinmezlik korkudan midemi bulandırıyordu.

Ateşi görmeden önce kokusunu aldım. Yanan et kokusuydu. Bir vebayla yaşarken insan bu kokuyu anında tanıyordu.

En sonunda, ağaç dallarının arasından Vale'in malikânesinin kapılarının parıldadığını gördüm. Kapılar açıktı, meltemle hafifçe sallanıyorlardı.

Atımı dehleyip hızla kapılardan geçtim.

Farrow arkamdan adımları haykırsa bile onu duymazdan geldim. Çünkü önümde yalnızca bir kan denizi vardı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sanki evin tamamı kanıyordu. Beyaz ön cepheden kan damlıyordu. Elinden kılıç sarkan hareketsiz bir beden, kırık camın üzerinde uzandığı ikinci kattaki bir pencereden kan akıyordu.

Kanla boyanmış ön girişin merdivenlerinde göletler oluşmuştu. Kapıda, kapı kollarında el izleri vardı. Patikadan ilerleyen kan nehirleri, tuğla kaldırım taşlarının arasında birikmişti. Gül çalılığına, yerdeki çimene işlemişti.

Dehşete düşmemem kötü bir şey miydi? Rahatlamış olmam korkunç muydu?

Çünkü etraftaki tüm kan kırmızı renkli insan kanıydı. Malikânenin etrafına saçılmış cesetlere aitti. Sayamayacağım kadar çok beden vardı, burada tam bir katliam yaşanmıştı.

Farrow yoldayken Thomassen'in iki düzine adamla geldiğini söylemişti. Geriye sadece birkaç tanesinin kaldığı kesindi.

Vale kaçmış olabilirdi. Belki de...

Bir an sonra atım kapıları geçerek tırıs yürümeye başladı ve etraftaki kırmızılıkla karışmış siyah kanı gördüm. Çimenlere patika boyunca lekeler bırakmıştı. Evin arkasına giden yolda daha fazlası vardı.

Hem de çok daha fazlası.

Atımı harekete geçirip evin arka tarafına ilerledim, Farrow'un bana seslenmesini duymazdan geldim.

Onu gördüğümde kalbimin hem tekleyip hem de hızlandığını hissettim.

Nedenini bilmesem bile zihnimden geçen tek kelime *Vale*’dı. *Benim Vale*’im.

Sağ kalan bir avuç adam vardı ancak Vale savaşımayacak kadar ağır yaralanmıştı. Onu dışarı sürüklemişlerdi. Bahçede dizlerinin üstüne çökmüştü, etrafına beyaz ve kırmızı çiçek yaprakları saçılmıştı. Başını öne eğmişti, siyah saçları yüzünü örtüyordu. Kanatları ortadaydı, beyaz tüyleri gün ışığında muhteşem görünüyordu. Siyah kan lekelerine, kanatlarına yayılan yanıklara ürkütücü bir tezat oluşturuyordu.

Ben yaklaşırken başını kaldırdı, kararmış yanıklarla bezeli yüzünü ortaya serdi.

Gözleri kocaman açılmıştı.

Atımın durmasını bile beklemeden inip koştum, koştum...

Vale’in üstüne atlayıp Thomassen’in önünde dizlerimin üstüne çöktüm.

“Durun artık! Yeter!”

Dünya duruverdi. Rahip ve arkasındaki dört adam hafifçe gerilediler, sanki gerçekten burada olduğumu anlamaları için biraz zaman geçmesi gerekmişti.

Sert bir dokunuş arkamdan bileğimi yakaladı. Endişeliydi, bana engel oluyordu. Bunlar çok şey anlatıyordu.

“Fare...” dedi nefes nefese.

Sesi bomboş çıkıyordu. Mina’nın sesini anımsatmıştı, ölümün kıyısındaydı.

Ona bakmasam bile arkamdaki bedeninin, aramızdaki birkaç santimlik mesafenin ve vücudunun belli belirsiz sıcaklığının fazlasıyla farkındaydım.

Bunun yerine Thomassen’in gözlerine baktım, geri adım atmamaya kararlıydım. Mürit yaralı değildi ancak cüppesi kanla lekelenmişti. Geri çekilip diğerlerinin savaşmasını mı izlemişti? Vale’i yeterince yormalarını bekledikten sonra müdahil olup son darbeyi indirmek mi istemişti?

“Bu deliliğe bir son ver,” dedim.

Thomassen'in kafa karışıklığının yerini tekrar nefret aldı. Kılıcını kavrayıp bir anlığına baltama baktı. Tanrılar aşkına, bu baltaya sayılır mıydı ki? Bir nacaktan fazlası değildi. Rahibin bakışları yeniden suratıma döndü.

"Geri çekil, çocuğum," diye cevap verdi. "Aptalca bir şey yapma."

"Onu öldürürsen hepimizi öldürürsün."

Rahip dudağını bükerek homurdandı. "Bunu veba başlar başlamaz yapmalıydık. Kâfir tanrıça Nyaxia'nın çocuklarından birini kurban etmek laneti sona erdirebilirdi. Vitarus'u tatmin edebilirdik."

Ahmaklığına gülmek istiyordum. Cehaletine çığlıklar atmak istiyordum.

"Vitarus'un bizi umursamadığını anlamak neden bu kadar zor?" diye çıkıştım. "Bizden binlerce, on binlerce can aldı. Hiçbiri onu tatmin etmeye yetmedi. Şimdi niye farklı olsun?"

"Sen aptal bir kız değilsin," diye hırladı rahip. "Tuhafsın ama aptal olmadığın kesin. Sebebinı biliyorsun. Onun ne olduğunu biliyorsun." Kılıcıyla arkamdaki vampiri işaret etti. "Her şey taptığı kişi yüzünden, onu yaratan tanrıça yüzünden oldu. Etrafına bir bak, burada kardeşlerinden kaç tanesini öldürdü? Yaşamasına izin vermemizi mi bekliyorsun?"

Etrafındaki adamlara baktığımda kardeş görmüyordum. Cehalete ve nefrete itilen insanlar görüyordum. Onlara faydası dokunması için azıcık bir şans bulmaları ihtimaliyle, varlığını anlamadıkları her şeyi öldürmeye niyetli kişiler görüyordum.

Vale'i öldürmelerine hiçbir şey engel olamazdı.

Ona ulaşmak için beni, şakalarına hiç gülmemiş ya da boş sohbetlerine katılmamış tuhaf kız kurusunu seve seve öldürürlerdi.

Problem çözmeyi seviyordum. Ancak onlarca yıldır kaynayan bir sorunun ortasında çaresiz kalmıştım.

Vale arkamda güçlkle, zayıf bir şekilde nefes alıyordu. Kanı elime damlarken bile bileğimi sıkıca tutmasaydı, bilincini yitirdiğini düşünebilirdim.

“Lütfen, Thomassen. Lütfen. Ben...” Boğazım düğümlenip sesim çatlamıştı. “Ona ihtiyacım var.”

Kelimeler yoğun ve ağırdı, etrafımızdaki havaya çökmüş gibiydi. Gözlerini üzerime çevirdikten sonra Vale’e baktığını, ardından tekrar bana döndüğünü hissedebiliyordum. Bir denklemin parçalarına bakarken ben de böyle olurdum ama çizmeye başladıkları cevap hiç hoşuma gitmemişti.

“Vebanın ilacı o olabilir,” dedim çaresizce.

Yanlış cevaptı.

Thomassen bir anda neler olduğunu anladı. Sonra o farkındalığın yerini nefret aldı.

“Ben seni savundum,” diye hırladı. “Senden, babandan ve aileden bahsettiklerinde seni hiç anlamadığın dehşetlerden korumak için savundum, çocuğum.. Ama çok yanılmışım. Sen vebayı daha çok yaymaktan fazlasını yapmayacaksın.”

Kılıcını kaldırdı.

Aynı anda her şey hem yavaşladı hem de fazlasıyla hızlandı.

Vale arkamda huzursuzlanarak beni geriye çekti.

Bileğimi ondan kurtarıp ayağa kalktım.

Sanki bedenimin dışına çıkıp o aptal küçük baltayı bir başkasının

kaldırıp savurmasını izliyordum. Ben bir bilim insanıydım, asker değildim. Nacağı sarsakça ama tüm gücümle savurdum.

Yüzüme sıcak kan sıçradı.

Thomassen’in omzuna saplanan baltayı çekerken hissizleşmiştim. Hafifçe geriye sendeledim, metali tenden ayırmak zordu.

Omuz. Ölümcül değil. Tekrar dene.

Baltayı tekrar savururken bu defa boğazını hedef almıştım.

Kendi kanında boğulan bir insan ilginç sesler çıkarırdı. Çığlık atmaz, sadece bir gürültü ve ciğerlerden boşalan havanın tıslaması duyulurdu. Islak, zayıf bir ölüm şekliydi.

Tecrübesizliğime rağmen hızlı davranmıştım. Diğer adamların neler yaşandığını algılaması birkaç saniye sürdü. Rahip tökezledi.

Tuhaf bir hisse kapıldım. Göğsümde ıslak bir şeyler vardı.

Acı yavaşça geldi.

Başımı eğdiğimde gömleğimin kanla kaplandığını gördüm.

Bir kargaşa olurken etraftan gürültüler yükseldi. Hepsi çok uzaktaymış gibi hissediyordum. Başımı kaldırdığımda tanıdık sarışın ve sıksa figürün, muhafızlardan birinin kılıcını kaptığını gördüm. Rahip sendeledi.

Kan rahibin miydi? Yoksa...

Arkamdaki biri beni sertçe ittiğinde yere çarptım. *Vale*. Hareketleri o gece ormanda gördüğüm zarif ölümüne hiç benzemiyordu. Hayır, sarsak ve çaresiz hareket ediyordu. Yeteneklerinden çok hayatta kalmaya odaklanmıştı. Ölümle burun buruna olan bir hayvandan farksızdı.

ÇATIRT. Sesin ardından bir kafa yere yuvarlandı. Bir muhafız, Farrow'a saldırmak için dönmeden ölüvermişti.

İkincisini kendi kılıcıyla öldürdüğünde, ikiye yarılan beden kanlar içinde çimlere yığıldı.

Nasıl olduğunu bilmesem de Thomassen hâlâ ayaktaydı. Kan içindeydi, ölmüş ama bundan habersizmiş gibi görünüyordu. Belki tanrısı nihayetinde ona biraz yardım etmişti çünkü bir şekilde dönüp...

"Vale!" diye çığlık attım.

Vale tam vaktinde döndü. Thomassen'in kılıcı omzunu delip geçti.

Ancak o irkilmedi.

Tüyler ürperten korkunç bir ses duyuldu. Thomassen'in bedenini yere yığıldığı sırada Vale'in elinde kırmızı bir şey vardı. Başta kandan bir topa benzetmiştim.

Boş bakışlarla birkaç saniye gözlerimi kırptım...

Bu bir kalpti.

Farrow'un kılıcı çimlere düşerken *dan* diye bir ses geldi.

Vale kalbi onun yanına bırakırken bir *pat* sesi çıktı.

Sonra sessizlik oldu.

Uzakta kuşlar ötüyordu. Bir meltem ağaç yapraklarını hışırdatıyordu. Baharın kokusu neredeyse kan kokusunu bastırarak kadar yoğundu.

Vale ile göz gözeydik, bizim haricimizde hiçbir şey yoktu. Nefes alamadığım uzun bir an boyunca onun koyu altın rengi gözlerine bakmaktan başka bir şey yapmadım. İnsan kalıntılarıyla lekelenmiş saçlarının, kan nehirlerinin ardından beni izliyordu.

Sonra yere yığıldı.

Ayağa fırladım, kendi yaralarımın acısını görmezden gelerek yanına koştum. Farrow da onun yanına diz çökmüştü, Vale'in yüzüne bakmak için onu sırtüstü çevirmeye hazırlanıyordu. "Hayır! Güneş ışınları!" diyerek itiraz ettim.

Yakından bakınca Vale'in tenindeki yanıklar mide bulandıracak kadar kötü görünüyordu. Tanrılar aşkına, çok ağır yaralanmıştı. Sadece öldürmeyi amaçlamıyorlardı, ona işkence etmek için gelmişlerdi. Kıyafetlerinin bir kısmı yırtılmıştı, teninin iyice güneş görmesi için yapıldığı belliydi. Sağ kolunda çaprazlama yara izleri vardı, bir kanadının ucu kesilmiş gibi görünüyordu. Emin değildim, bunca kanın arasından seçmek zordu.

"Bana yardım et," dedim boğulurcasına. "Eve geçelim. Güneşten uzağa."

Tek seferde yalnızca birkaç kelimeyi birleştirebiliyordum.

Tanrılar onu kutsasın, Farrow söylediğimi yapmaya başladı. Bir vampirin bu kadar yakınında olmak onu rahatsız ediyorsa bile belli etmedi. Vale'i merdivenden yukarı sürükleyip arka kapıya ulaştık. Bu kapı kütüphaneye, ilk geldiğimde Vale'in beni götürdüğü odaya açılıyordu. İki kişi taşımamıza rağmen Vale inanılmayacak kadar ağırdı. Bilincinin biraz olsun yerinde görünmesine minnettardım çünkü çok fayda sağlayamadığı halde bize yardım etmek için çabalıyordu. Yine de onu kaldırıp koltuklardan birine yatıramadık, bunun yerine olabildiğince nazik hareketlerle yere uzanmasını sağladık.

Her nasılsa yaralar şimdi daha kötü görünüyordu ama Vale gölgeye geçtiğinden beri yayılmayı bırakmış olmaları beni rahatlatmıştı.

Ancak hareket etmiyordu, zar zor nefes alıyordu.

"Lilith..." dedi Farrow sessizce.

Başımı kaldırıp ona baktım. Pencereden dışarıya, avludaki cesetlere bakıyordu. Başta az önce yaptığımız şey yüzünden mi-
desinin bulandığını düşündüm, sonuçta cinayet işlemiştik. Oysa
tekrar bana baktığında gözlerinde suçluluktan daha sert bir şeyler
vardı.

“Bir mürit,” diye mırıldandı. “Vale bir müridi öldürdü.”

Yaşananların gerçekliğini henüz algılıyordum.

Bir vampir ve Nyaxia'nın bir evladı olan Vale, az önce Vitarus'un kıdemli müritlerinden birini katletmişti.

Vampir kanıyla deneyler yaparken zaten şansımı zorlamıştım. Başta çalışmalarımı gizlemek, vampir kanına kinci bir tanrının dikkatini çekecek kadar uzun süre dokunmamak için dikkatli davranmıştım. Birkaç şişe kan bile bir tanrının gazabını üstüme çekmeye yetebilirdi ancak...

Bir müridin ölümünün getireceği sonuçlar...

Dehşetten buz kestim. Bazı tanrılar, müritlerine oldukça korumacı davranırlardı. Bazıları tamamen görmezden gelirdi. Vitarus da dahil olmak üzere çoğu tanrı arada bir yerdeydi, keyiflerine ve şansınıza göre tutumları değişirdi. Vitarus burada yaşananları fark etmeyebilirdi ama ederse... Onlara ait olduğunu düşündükleri bir şeyi katletmek, bir tanrı için çok büyük hakaretti. Özellikle bu işte en büyük düşmanlarının parmağı varsa durum daha da kötü bir hale gelirdi.

Uzuvlarımdaki tüm kan çekilmiş gibi ellerim uyuştı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Yüksek sesle söylemek istememiştım. Ne yapacağımı, bir sonraki mantıklı adımı her zaman bilirdim. Oysa şu anda mantık bana çok uzaktı. Çok sayıda, çok büyük sorunlar vardı. Çözümlerini bulamıyordum.

Kocaman olan gözlerimle dönüp Farrow'a baktım ve onu görünce içimi sızlatan vicdan azabını yutkunarak bastırdım.

Farrow. Zavallı Farrow, öncesinde ona doğru düzgün bakamamıştım. Kan içinde kalmıştı ve bir kolu yaralanmış gibiydi.

Ancak elini omzuma uzatıp cesaret verircesine sıkıldı.

“Çözeceksin,” diye cevap verdi. “Düşün.”

Farrow hep ona inanmak istememi sağlıyordu, bu tavn benim için çok önemliydi.

Bir nefes alıp yavaşça vererek ayağa kalktım.

“Cesetleri yakmamız lazım.”

Onları çabucak yakarsak belki Vitarus hiç fark etmezdi. Tanrılar kararsız ve kaprisli varlıklardı. Sonuçta ilgilerini bekleyen koca bir evren vardı. Belki şans yanımızda olurdu ve bugün bizi fark etmezdi.

Eğer şans yanımızda olmazsa...

Başımı eğip üstüme, kanla lekelenmiş ellerime baktım.

Suçu üstlenecektim. Vale’le birlikte kasabadan uzak durursak Vitarus’un dikkatini Adcova’dan millerce uzağa çekeceğimizi ümit edebilirdim.

Vitarus bizi fark etmeden önce kısacık bir vaktimiz vardı. Bu zamanı iyi kullanmalıydık.

“Al.” Çantamı Farrow’un ellerine tutuşturdum. “Bunu kasabaya götür. İçindeki ilaç...”

İşe yarıyor muydu? Emin miydim? Sıçanlarda işe yaramıştı. Tanrılar aşkına, umarım insanlarda da...

Mina’nın yüzünü zihnimden silmek için gözlerimi kıptım çünkü onu düşünmek bile darmadağın olmama yetiyordu.

“İşe yarıyor,” dedim. “İlacı koru. Sakın yok etme. Bir şey olmasına izin verme.”

Farrow kaşlarını çatı. “Emin misin?”

Bir başkasından gelen bu iki kelime bazen bir nasihat niteliği taşırdı. Ancak Farrow’unki gerçek bir soruydu, ona vereceğim cevabı kabul etmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Emin değildim. Üstelik berbat bir yalancıydım. Elimden geldiğince özgüvenli bir tavırla, “Evet, eminim,” diye cevapladım.

Bu kasaba, onları lanetlemekten başka bir şey yapmayan tanrılara onlarca yıldır körü körüne inanıyordu. Şimdi o inancı, bu küçük cam şişelere doldurabilmek için her şeyimi verirdim.

“Git,” dedim Farrow’a. “Çabuk ol. Fazla vaktin yok.”

“Ona ne olacak?”

Vale yerde baygın yatıyordu. Ne tuhaftı ki, cesetler ya da ellerimdeki kan onu bu halde görmek kadar korkutucu gelmiyordu.

“Onunla ben ilgilenirim. Cesetlerle de.”

Farrow’un sessizliğinde beni yargıladığını duyabiliyordum.

“İtiraz yok,” dedim karşı çıkmasına fırsat bırakmadan.

Ancak karşı çıkan kişi o değildi.

“Git.”

Arkamdan gelen ses, aylar önce bu kapılardan girdiğimde beni karşılayan derin ve pürüzsüz sese hiç benzemiyordu. Yine de duyduğumda kalbim tekledi.

Vale’in gözleri hafifçe aralıktı, onları açık tutmak için çok çabalaması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

“Git, fare,” dedi nefes nefese.

Hayır. Anında zihnimde beliren kelimenin mutlak bir kesinliği vardı. İçimde azıcık şüphe varsa bile konuşmakta zorlanan Vale’i gördüğümde yok olmuştu. Onu bu halde bırakamazdım.

Güçlkle gülümsedim. “Sana gül borcum var,” dedim. “Anlaşma yapmıştık.”

Vale’in dudakları, neredeyse gülümseme denebilecek bir şekilde seğirdi.

İkisinden biri benimle daha fazla tartışmadan Farrow’u kapıya kadar götürdüm. O da fikrimi değiştiremeyeceğini biliyordu. Gitmeden önce uzanıp elimi sıkıca tuttu. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Yüzündeki duygu beni huzursuz ediyordu.

“Teşekkür ederim.” Sesim boğuktu.

“İyi şanslar, Lilith.” Ses tonu bir vedayı andırıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Ben... sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. İlaç ya da...”

“Önce cesetleri yak,” dedi hırıltılı nefeslerle.

“Sen bu haldeyken olmaz.”

“*Cesetleri. Yak.*” Bakışlarını yarı aralık perdelere, gökyüzüne çevirdi. Henüz bir tanrının hiddetinin belirtileri görünmüyordu ama ne kadar beklersek ihtimal o kadar artacaktı.

Ne demek istediğini biliyordum. *Zamanımız yok.*

Bu yüzden istemesem de söylediğini yaptım. Umduğumdan uzun sürmüştü. Cesetler ağırdı, onları alevlerin eve sıçramaya-cağı kadar uzağa sürüklemek zor olmuştu. Üstelik sayıları çok fazlaydı.

İşim bittiğinde ateşten yayılan kızıl ışık tüm malikâneyi örttü. Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü bir yara izi gibi pembeydi, duman yüzünden lekelenmişti. Yapmam gerekenleri aceleyle bitirip ateşin eve sıçramayacağından emin olduğumda kütüphaneye koştum. İs ve ter, gömleğimin tenime yapışmasına sebep olmuştu. Çok hızlı hareket etmekten nefes nefeseydim. Ancak Vale orada, onu bıraktığım yerde yatıyordu. *Hata yaptım,* diye düşündüm. *Önce onu iyileştirmeliydim.*

Yine de başını zorla çevirip bana baktığında rahatlayarak iç çektim.

Durumu biraz daha mı iyiydi? Sadece birazcık?

“İlaç,” dedim. “Nerede?”

“Çalışma odası,” dedi kalın, çatallı sesiyle. “Üçüncü çekmece.”

Çekmece elbette karmakarışık, zar zor açabileceğim kadar doldurulmuştu. Çekmecenin altını üstüne getirirken Vale’e küfrettim. Obitraes ilaçlarının neye benzediğini bile bilmiyordum. Nihayet en dipte çok sayıda cam şişeye denk geldim. Birçoğunda belli belirsiz parıltıyan mavi beyaz bir sıvı vardı. Şişelere dokununca ürperdim, sanki büyü içimdeki karanlık bir yana sesleniyordu.

Aralarında fark olup olmadığından emin değildim. Bu yüzden hepsini kucaklayıp Vale’in yanındaki sehpanın üstüne bıraktım.

“Hangisi?”

Vampirlerin iyileşme hızları inanılmazdı. Vale şimdi ihtiyacı olan şeyi seçecek kadar hareket edebiliyordu. Şişelerden birini sert bir içkiymiş gibi kafasına dikerken tıslayıp küftetti.

“Üst kata,” dedi.

“Hareket etmemen...”

Bana huysuzlukla homurdandı. “Üst. Kata.”

Gözlerimi devirdim ama tüm yol boyunca ağırlığını bana verse de onu yatak odasına taşımayı başarmıştım. Kanla kaplı kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim, sertleşmiş kumaş yaralarına yapıştığı için her irkilmesinin bilincindeydim. Vale içeri girdiğimizde elinin bir hareketiyle odadaki mumları yakmıştı. Alevler tuhaf ve beyazdı, ateşten farklı bir hareketleri vardı. Çıplak tenine gümüşü bir ışık yansıtıyordu. Başka bir cam şişe alıp en ağır yaralarıyla ilgilenmesini izlerken midem düğümlendi.

Zaman içinde onun kanına ve bedenine hayran kalmıştım. Ancak nefes kesici bulduğum kanı, aynı ölçüde büyüleyici bulduğum bedenini korkunç yaralarla örtmüştü. Güzel olduğunu düşündüğüm her şeyin karanlık ve alaycı bir taklidi gibiydi.

Vale başta ona yardım etmemi istemedi ama bu çok saçmaydı, en kötü yanıklarına erişmesi mümkün değildi. İlacı ellerinden kapıverdim, birkaç dakika homurdandıktan sonra iksirleri sırtıyla omuzlarındaki yaralara sürmeme izin verdi.

Aslında tartışacak enerjisi olmasına bile minnettardım. Belki o da çok fazla tartışmak zorunda kalmadığı için minnettardı.

Nyxia'nın büyüü kuvvetli olmalıydı çünkü Vale mucizevi bir hızla iyileşiyordu. Yaraları hâlâ derin ve ağırdı. Kılıç kesikleri yeterince kötüydü, en şiddetli hasarı güneş vermişti. Gündüz hava güneşliydi. Vale'in teninde irin sızan, kararmış yamaları andıran izler bırakmıştı. İksirin faydası dokunuyor, açık yaralar kapanıyordu ama ardında koyu mor lekeler kalıyordu.

Yaşananlar benim suçumdü.

Bu gerçek zihnimde netleşti, hakikat buydu.

Daha dikkatli davranmalıydım. Üniversitedeki sınıf arkadaşlarım, ebeveynlerim ve kız kardeşim haklı çıkmıştı. Hevesim beni dikkatsiz kılıyordu. Hem keşiflerim hem de Vale konusundaki heyecanıma kapılıp çalışmalarımı saklamamıştım. Korkmayı unutmuştum.

Hata yapmıştım.

Bir yandan onunla ilgilenirken, "Bunun yaşanmasına izin vermemeliydim," diye sessizce mırıldandım.

"Bunların hiçbiri senin suçun değildi, fare. Sence o yıl yaşadıkları trajedi için beni suçlayıp kapıma ilk defa mı dayanıyorlar?" Kuru bir gülümsemeyle bana baktı. "İnsanlar hep aynıdır."

İşte o anda kendi türümden nefret ettim. Ancak kendimden daha çok nefret ediyordum.

Başka bir yanıkla ilgilenmeye geçtim, Vale'in teninin gümüş renkli sıvının altında seğirip yanmasını izledim.

"Gitmeliydin," dedi Vale. "Sağ kalırdım."

"Hayır, kalamazdın."

"Arkadaşın onunla gitmeni istedi. Bence bunu belli ettiğinden daha çok istiyordu."

Omuz silktim. Farrow'un benden ne istediğinin önemi yoktu. Sonra sessizce, çözemediğim bir ses tonuyla ekledi. "Sana âşık."

Gözlerim yandı.

Bunu inkâr edemiyordum. Bana âşık olmak ona ne fayda sağlamıştı ki?

“Eski hisler,” dedim. “Bir süre birlikteydik ama sona erdi.”

“Neden?”

“Ona verebileceğimden fazlasını istedi.”

Yaşayamayacağım bir hayattı. Özgür bırakamayacağım bir kalpti. Oynayamayacağım bir roldü.

Vale bunu mantıklı bulmuş gibi başını salladı, uzunca bir süre konuşmadık. Son yanıklarla ilgilendiğim sırada, nihayet tekrar söze girdi.

“Obitraes’e dönmeye karar verdim.”

Kalbim durdu, elim aşağıya doğru kaymıştı. Tam vaktindeydi çünkü Vale arkasını dönmüş, kehribar gözleriyle bana bakıyordu.

Nefes almak neden bir anda zorlaşmıştı?

“Fikrini ne değiştirdi?” diye sordum.

Parmak uçlarıyla dalgınca elimin tersini okşadı. Bakışları tuhaf, beyaz alevlere dalmıştı.

“Hiç âşık oldun mu?”

Kaşlarımı kaldırdım. Bu soruyu beklemiyordum, nasıl cevap vereceğimden emin değildim.

Farrow’u severdim, en yakın dostlarımdan biriydi. Ancak ona hiç *âşık* olmuş muydum?

Vale’in beyaz ateş ışığıyla çerçevelenmiş ciddi profilini izlerken dilimin ucuna gelenin Farrow’un adı olmaması tuhaftı. Vale’in cevap vermemi beklememesine minnettardım. Belki de o sessizlikte gerçeği duymuştu.

“Benim yalnızca tek bir büyük aşkımdı,” diye devam etti. “Gece Hanesi. Bir imparatorluğun kurulmasına yardım ettim. Onu kılıcım ve kanımla şekillendirdim. Beni tüketmesine rağmen kralıma, adamlarıma ve krallığıma sorgusuz sualsiz bir adanmışlık bahşettim. Bir şeyi o kadar çok sevdiysen daha tatlı bir şarap, daha kuvvetli bir uyuşturucu olmadığını bilirsin. İmparatorluk yıkıldığında...”

Yutkunarak ateşi izledi.

“Uzunca bir süre öfkeliydim. Başarısızlığımın anısından kaçmak için buraya geldim ama her günümü Gece Hanesi’ne döndüğümü hayal ederek geçirdim. Yıkılmasına izin verdiğim şeyleri tekrar inşa ettiğimi düşledim.”

“Öyleyse dönecek olman güzel.” Ağzım kupkuruydu.

Bu güzel, diye kendime tekrarlamam gerekti.

Vale’in gitmesi gerekiyordu. Kendini ve bizi kurtarmak için gitmeliydi. Ak Panteon müritlerinden birini katletmişti. Belki de rahip haklıydı. Nyaxia’nın lekeli çocuklarından biri olan Vale’in buradaki varlığı, kaderimizi kötüleştirmekten başka bir şey yapmıyor olabilirdi.

Her şeye rağmen, Vale’in gitmesi fikri ruhumu acıtiyordu. Peki bu benim hakkımda ne anlatıyordu?

Ellerimi meşgul etmem gerektiğinden elimdeki paçavrayla oynadım. “Eve gideceğine seviniyorsundur.”

Vale’in bakışları bana döndü.

“Sevineceğimi düşünmüştüm,” diye cevap verdi. “Ama belki onlar da tıpkı arkadaşın gibi onlara veremeyeceğim bir şey istiyorlardır. Belki çoktan başkasına verdiğim bir parçamı istiyorlardır.”

Bakışlarımı yatağa çevirip çarşafa yaslanan elime ve Vale’in eline baktım. Elimin üstündeki narin kemikleri, bir müzik aletinin tellerine dokunan müzisyen misali okşayan o zarif parmaklarını izledim.

Kalbim göğsümde gümbürdeyerek atıyordu.

Ona bakmamak, Vale’in bakışlarından kurtulmamı sağlamıyordu çünkü ormanda peşime düşen bir kurdu hisseder gibi gözlerini hissedebiliyordum.

Tek bir fark vardı, bu defa yakalanmak istiyordum.

Vale tamamen bana dönerken yatak hareketlenmişti. Bedeni-me doğru biraz daha eğildiğinde kokusu etrafımı sardı.

“Peşime düşeceklerini bildiğin halde neden buraya geldin?” diye sordu.

“Çünkü işim bitmemişti.”

Yalandı. Çalışmamın sonuna ulaşmıştım.

“Bana bak, Lilith.”

Vale adımı nadiren söylerdi. Bu ses beni iliklerime kadar kes-ti, mektuba yazdığı zamanki gibi ürpertti ve o hissi içime yaydı.

Bana bak, diye yalvarmıştı kardeşim.

Şimdi de aynı şekilde korkmama rağmen bakışlarımı güçlük-
le kaldırdım. Vale'in gözlerine bakmak için kendimi zorladım.

Göz göze geldiğimiz anda kapana kısılmıştım. Artık saklanamazdım.

Kaç, diye fısıldadı içimden bir ses.

Kal, diye yakardı bir diğeri.

Vale parmak uçlarıyla yanağıma uzandı. Yanağımla, çenemi okşayıp burun kemerime dokundu. Ona kanını gösterdiğim gün de yüzünde böyle bir ifade vardı. O gün, Vale'in kanından daha güzel olabilecek tek şeyin yüzündeki hayranlık olduğunu fark etmiştim.

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Sana verebileceğimden fazlasını istiyorsun," diye fısıldadım.

"Bunun doğru olduğunu hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı. "Çünkü tek istediğim sensin, Lilith. Verebileceğin her neyse. Bir gece de kabulüm. İstersen bir saat ya da bir dakika olsun. Bana ne vermek istersen razıyım."

Kesik kesik, boğuk nefesler alıyordum. Artık bastıramayacağımı fark ettiğim hislerle göğsüm yanıyordu.

Asla yeterli olmamıştım.

Hiç kimseye yeterli zamanı, yeterli sevgiyi verememiştim. Herkes benden daha fazlasını alabilmek için çok şeyden vazgeçmişti, şimdi ben de aynısını onlar için yapıyordum. Nihai kaderimi anlayacak yaşa geldiğim andan beri her kararımı bunu bilerek alıyordum. Kimseye yetemeyeceğimi, erken gelen dona yakalanmış bir çiçek gibi fazla hızlı solacağımı biliyordum.

Vale'in bana bakınca bunu görmemesinin ne kadar hoşuma gittiğini şu ana kadar fark etmemiştim. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

"Ölüyorum," dedim boğulurcasına.

Neden söylediğimi bilmiyordum. Vale gidecekti, tanrılar bizi lanetlemişti ve dünya sona eriyor gibiydi. Bunun artık bir önemi yoktu.

"Doğduğumdan beri hastayım. Her yılın son yılım olup olma-
yacağını bilmeden yaşıyorum. Bu dünyaya geldiğim andan beri

YANAN ALTI GÜL

burayı terk ediyorum. Kimse inanmak istemese de gerçek bu. Hep böyleydi. Ben... *yanında kalamam.*"

Sana verebileceğimden fazlasını istiyorsun.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Bakışlarımı kaçıramamam için beni sıkıca tutuyordu.

Bu gerçeği öğrendikleri anda işlerin değiştiğini görebilirdim. Ben hâlâ hayattayken yasımı tutmaya başlarlardı, karşılarında dikildiğim anda bu duygu onlara yetmez olurdu.

Ancak onun bakışları ciddiydi.

Anladığımdan emin olmak istiyormuş gibi yavaşça tekrarladı. "Bana verebileceğin her şeye razıyım."

Bu kelimeleri duymak için ömrüm boyunca beklediğimi o ana kadar fark etmemiştim.

Vedalara alışkın değildim. Veda edecek taraf olacağımı hiç düşünmemiştim. İlk giden olmak çok daha kolaydı.

Şimdi gidebilir, hazır olmadığım bir vedadan kendimi kurtarabilirdim.

Bunun yerine onun hareketlerini tekrarlayarak yüzünü ellerimin arasına aldım.

Onu kendime çekip öptüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Neden öpüşmemizin şiddetli ve hayvani olmasını bekledimden emin değildim. Ancak o ilk öpücük sessiz ve nazıktı. Tatlıydı.

Vale'in dudakları düşündüğümden daha yumuşaktı. Sakalı çenemi gıcıkliyordu. Başta ağzımın şeklini, tadımı öğrenmek ister gibi yalnızca dudaklarını dudaklarımda gezdirmişti.

Sonra dudaklarını aralayarak öpücüğü derinleştirdi, şaşırtıcı ölçüde çekingen olan diliyle dilime dokundu. Başım dönüyordu. zihnim bulanıktı ama yorgunluğumla hiç ilgisi yoktu.

Dudaklarımda titrek bir nefes hissettim. Arzusunun yoğunluğunu gösteren o tek belirti, içimi ateşe veriyordu. Vale'in yakınlığı, çıplak teninin sıcaklığı, kokusu ve tadı bir anda beni ele geçirmişti.

Boğazımdan bir ses kaçıp giderken onu tekrar öptüm. Bu sefer öpücüğüm daha sert, daha derindi.

Coşkuma verdiği hevesli karşılık nefesimi kesti.

Yüzümü sıkıca tutarak diliyle ağzımı keşfederken bir öpücük bitmeden diğeri başlıyordu. Tanrılar aşkına, kimseyi böyle öpmemiştim. Her hareket içgüdüsel. Durup onun ne istediğini tahmin etmem gerekmiyordu. Bu diğ er insanların hep hissettiğini düşündüğüm türden bir rahatlıktı.

Ellerinden biri başımın arkasını kavrayarak saçlarıma dolan-

di. Diğer elini belime indirdi, başparmağını gömleğimin düğmelerinin arasından kaydırıp çıplak tenimi okşadı. O tek bir parmağın bile nefesimi kesmeye yetmişti.

Diliyle dilimi okşadıktan sonra geri çekildi. Heyecanına razı olarak birlikte yatağa uzandık.

Her şey bulanık, bir o kadar pusluydu.

“Yaralısın,” dedim yumuşak bir sesle.

Boğuk ve derin bir sesle güldü. “Şimdiden çok daha iyi hissediyorum, gerçekten inanılmaz.”

Ancak gülümsemesi solarken bana uzun uzun baktı. O sessizliğin ne anlama geldiğini, Vale’in bana ne sorduğunu biliyordum.

Bacaklarımı aralayarak arzusunun sertliğine kendimi açtım.

Bakışları karardı, gözlerindeki tutkunun keskinliği beni delip geçti. Belki de bundan korkmam gerektiği aklıma gelmişti. Vale’in ifadesinde gördüğüm açlık ve yatağa yatırırken beni tutuşunun seksten fazlası olabileceğini gösteriyordu.

Yine de bundan korkmuyordum. Hayır, korkumun sebebi başkaydı. Vale’in sert değil, nazik hareketleriydi.

Alnıma düşen bir saç tutamını geriye itti.

“Titriyorsun, fare.”

Parmaklarımı Vale’in pantolonundan içeri kaydırıp, karnına hafifçe dokundum. Teni yumuşaktı, sert kasları hafifçe titriyordu.

“Sen de titriyorsun.”

Sesim derin ve boğuktu. Konuştuğumda kelimeleri dudaklarında hissetmek istermiş gibi başını eğdi, dudaklarıma dokunmadan hemen önce durdu.

İkimiz de kıpırdamadık. O öpücüğü tamamlamıyor ancak geri de çekilmiyorduk. Ellerimiz birbirimizin kıyafetlerindeydi ama düğmeleri açmıyorduk.

Vale’in yüzünü izledim. Işığın mavi gümüş parıltısıyla sarımalanan yüz hatları, ona verdiğim gülleri andırıyordu. Yaralarına rağmen bana heykelleri hatırlatmıştı. Taştan oyulmamış, zamanın ya da doğanın gaddarlığından uzak yaşamış bir sanat eseriymiş. O ebediyetti, bense faniliktim. Vale ömrüm boyunca beni bastırarak gizemleri kucaklayan bir varlıktı.

YANAN ALTI GÜL

İnsana bu kadar benzerken nasıl büyüleyici seviyede farklı olabilirdi?

Yine de...

Dudağının köşesi kıvrıldı. Bir gülümseme olması gereken ifa-
de o kadar hüzünlüydü ki içimi acıtmıştı.

"Bana öyle baktığında aklından ne geçtiğini hep merak etmiş-
tim," diye mınıldandı.

"Nasıl baktığımda?"

"Çözülmesi gereken bir denkleymişim ve cevabı çok merak
ediyormuşsun gibi."

Kendimi tutamadan gülümsedim. "Merak uyandırıcı olduğun
doğru."

Kaşlarını hafifçe çattı. "İyi açıdan mı?"

Bu soru beni şaşırttı çünkü bunu duymaya, Vale'in çekingen
ve tereddütlü bir tavırla sormasına hazır değildim.

Cevabım onun için önemli gibiydi. Sanki her şeyden daha
kıymetliydi.

"Evet," dedim. "Çok iyi bir açıdan."

Vale'i ve sayısız gizemini asla çözemeyecektim ancak hepsini
seviyordum. O karmaşaların içinde, kendimde anlam bulamadı-
ğım her şeyi yansıtan bir ayna görüyordum.

Hayatımda ilk kez, anlamadığım her şeyin güzelliğini gör-
müştüm. Vale'in de içimde o güzelliği gördüğünü biliyordum.

Elimi karnında dolaştırıp dokunuşumun altında seğiren kasla-
rının tadını çıkardım.

"Beni tekrar öpmeni istiyorum," dedim. "Ayrıca bu kıyafetle-
ri çıkarmanı istiyorum."

"Hmm." Sahte bir isteksizlikle dudaklarıma karşı mınıldandı
fakat bu oldukça kısa sürdü. Sonraki öpücüğü bu tavrını yıkıp
geçmişti. Bu sefer şiddetli, sert ve talepkâr bir öpücüktü. Zama-
nımız yokmuş, o bir ölümlüymüş gibi öpüyordu.

Elile gömleğimi sıyrıp avucunu karnıma bastırduğunda yu-
kanı mı, yoksa aşağı mı gitmek istediğine karar veremiyormuş
gibiydi. Tanrılar aşkına, hangi noktaya dokunmasını istediğim-
den ben bile emin değildim. Sadece ikisini de hızla yapmasını
istiyordum.

Gömleğimi başımın üstünden çekip çıkaracak kadar kısa bir süreliğine dudaklarımdan uzaklaştım. Vale hafifçe geri çekildiğinde soğuk hava tenime çarptı, itiraz edercesine boğuk bir nefes verdim.

O kehribar gözler bedenimde gezinerek çıplak tenimi doyasıya izledi. Bakışlarındaki açlığı görmemek mümkün değildi.

Korkmalısın, diye fısıldadı zihnimin gerisinde bir ses.

Ancak ben ölümden hiç korkmamıştım.

O açlık yalnızca benim açlığımın da artmasına sebep oluyordu. Göğüslerim arzuyla dikleşmişti, dokunulmak için yakarıyorlardı. Islanan kadınlığım doldurulmak için yalvarıyordu. Vale'in gözleri hem bir asır hem de kısacık bir an gibi hissettiren süre boyunca tadımı çıkarırcasına bana baktı.

Sonra kendi arzusu ona üstün gelmiş gibi pantolonumun düğmelerine uzanıp sertçe açtı. Çıkarmasına yardım etmek için kalkanı kaldırdım, kumaşı tekmeleyerek uzaklaştırdığım anda elini bacaklarımdan arasına kaydırды.

Zevkle ürperdim. Kendimi tutamadan inleyerek tınaklarımla sırtına geçirdim, Vale beni yatağa yapıştırmış olsa da bedenim onun kine yaklaşmak için kendiliğinden harekete geçmişti.

Vale boğuk bir sesle inledi.

"O gece haklıymışım." Dudağıma değen dudakları bir sıtıyla kıvrıldı. Halinden memnun görünüyordu. "Bunu istiyorsun."

O zaman da haklıydı, üstelik bundan hiç utanmıyordum. Onu çok uzun zamandır arzuluyordum. O gece yatakta kendimi tatmin ederken ilk kez onu düşünmüş, ellerimin aslında Vale'in elleri olduğunu hayal etmişim. O zamandan beri bu çok sık yaşanmaya başlamıştı.

Şimdi elleri oradaydı, şehvetimin merkezinde daireler çiziyordu. Tanrılar adına, o hayal ettiğimden çok daha iyiydi.

Konuşmak, düşünmek zordu. Vale bunu biliyormuş gibi beni kıskırtsa da başka bir şeye odaklanmakta zorluk çektiğini görbiliyordum. Nefesim her teklediğinde bakışları kararıyordu.

"Sen de uzun süredir beni hayal ediyormuşsun." Elimi pantolonunun içine kaydırıp pürüzsüz teni ve kılları aştıktan sonra

YANAN ALTI GÜL

kumaşı zorlayan sert aletinde durdum. Dokunuşuma hemen karşılık vermişti.

Kıscak bir anlığına avucumu o güzel sertlikte yukarı aşağı dolaştırdım, ona işkence ettiğimi bilecek kadar yumuşak hareket ediyordum. Denk olduğumuzu bilmesini istiyordum.

Vale bunu biliyormuş gibi öpücüğümün arasında gülümsedi.

Ardından onu sertçe öpüp pantolonun düğmelerini sökerek açtım.

Zaman.

Zamanımız yoktu.

O da bunu aynı anda fark etmişti. Beni yatağa bastırduğunda öpüşmemiz çılgınca bir hal aldı. Diliyle ağzımı keşfetti, parmaklarını içime kaydırды. İçimdeki ani baskıyla boğazımdan boğuk bir inleme koptu, bacaklarımı onun için iyice araladım. Bedenimin istediği gibi ona sürtünmeye uğraşırken Vale beni tutup kıpırdamama engel oldu.

Öpücükleri dudaklarımdan yanağıma kaydı ve kulağımda durdu. Oradaki hassas tene çarpan nefesi sertti, dişleriyle kulak mememi yakalamasının bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Sonra boynuma doğru indi. Orada duraksayarak dilini tenime bastırdı.

Kesik nefesler alıyordu. Kalbim şiddetle atıyordu. Vale'in orada atan nabzımı hissedebildiğinden, kokusunu alabildiğinden emindim.

Bir anlığına, beni ısırabileceğini düşündüm.

Bir anlığına, bunu istiyor olabileceğimi düşündüm.

Ancak o dudaklarını boynumdan yukarı çıkarıp çenemde durdu. Ardından tekrar dudaklarımı bulup beni sertçe öptü. Başparmağını arzusun merkezine bastırdı, içimdeki parmaklarıyla birlikte hissettiğim tutku dalgası nefesimi kesti.

Zaman.

Onu üstümden ittim, göz göze geldiğimizde bakışlarım tüm taleplerimi ortaya seriyordu. Ellerimle dizlerimin üstünde doğruldum. Onu olabildiğince derinlerimde istiyordum.

Fakat beni durdurdu.

"Hayır." dedi. "Yüzünü izlemek istiyorum."

İçimdeki tereddüt ifademe yansıması olmalıydı. Vale gülümsemeye başlamıştı. Kocaman, ölümcül dişlerini ortaya seren türden bir gülümsemeydi.

"Bunca zaman sen beni inceledin. Hiç adil değil."

Onu boynumda, dişlerini kanımdan bir kalp atışı uzakta hissetmek beni korkutmuyordu. Ancak duraksamama neden olan şeyin, savunmasız haldeyken gözlerinin içine bakmak olması tuhaftı.

Parmaklarıyla kadınlığımı okşarken boğuk bir sesle inledim. Vale ise avucunun içinde olduğumu bildiğini gösteren bir tavırla sırıttı.

Haklıydı. Beni nasıl istiyorsa o şekilde elde edebilirdi.

Beni yatağa itmesine izin verdim. Bacaklarımı kalçalarına sardım. Sertliğini girişime denk gelecek şekilde ayarlarken beni yavaşça öptü. Aletin hafif baskısı bile ikimizi de inletmeye yetmişti.

Vale elimi sertçe çekti, beni altında tutmak için kollarımı sabitleyerek içime girdi.

Çok ıslanmıştım, tamamen hazırdım. Tek bir hareket yetmişti. Vale daha önce deneyimlediğimden büyüktü ve o ilk hareket *ne-redeyse* canımı yakacaktı. Ancak bu muhteşem bir acıydı.

Vale tepki verene kadar ses çıkardığımı bile fark etmemiştim, zevkle tıslarken yüzünü saçlarıma gömdü. İlk birkaç itişinde yavaş hareket ettiği için kalçamı kaldırarak ona sürtünüyordum. Derine girmesi için onu zorluyor, içimi doldurduğu her yeni açıda nefes nefese kalıyordum.

Vale yüzüme bakacak kadar doğrulduğunda, ilk içgüdüm başımı çevirip bakışlarımı kaçırmak oldu. Ama o çenemden tutarak gözlerimin içine baktı.

Yavaşça geri çekildikten sonra yeniden içime girdi. En derinlerime ulaştığında kalçam hareketinin kuvvetiyle yükseldi. Tüm bedenime bir ürperti yayılırken hissettiğim zevk kadınlığımı ele geçirdi. Boştaki elimle tutunacak bir şey aradım, Vale'in omzunu buldum. Teninde iz bırakacağım kadar sıkı tuttuğumdan eminim.

YANAN ALTI GÜL

İşkence gibi geçen o birkaç inanılmaz saniye boyunca aynı maskıyı devam ettirdi. ufacık hareketleri nefesimi hızlandırırken beni izledi.

"İyi mi?" dedi yumuşak bir sesle.

"Evet," diye cevapladım.

Tanrılar aşkına, evet. Evet, evet, evet.

Acı verici bir yavaşlıkla geri çekildi.

Sonraki itiş daha sertti. Kendime engel olamadan boğazımdan boğuk bir inleme koptu.

Bir diğer darbe daha sert, daha kuvvetliydi.

Vale hâlâ beni izliyordu, yüzü ciddi ve dikkatliydi. Bakışlarımı kaçırmak, kendimi saklamak istesem de yapamıyordum. Ormandaki bir kurdun kehribar gözlerini andıran altın rengi bakışları beni ele geçirmişti.

Tekrar.

Hızını ve kuvvetini yavaş yavaş arttırıyordu. Kolumu yatağa bastırmakla meşgul olmayan diğer eliyle kalçamın, belimin kıvrımını okşadı. Sertleşen meme ucumda daireler çizerken içime yeniden girdi.

Bu sefer inlememin yerini bir çığlık aldı.

"İyi mi?" diye sordu.

Nefes nefese, "Evet," dedim.

Yine de bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık.

Ben onu nasıl bir denklem gibi çözdüysem Vale de beni çözüyordu. Kanını duvara yansıttığım gibi beni inceliyordu. Beni aynı şekilde büyüleyici bulduğundan tuhaf ve korkutucu derecede emindim.

Yalnız değildi çünkü çenemi bıraksa bile onu izlemeye devam ediyordum..

O beni becerirken, dikkatle ayarladığı her sürtünme yavaşça kontrolünü yitirirken neredeyse gözlerimi bile kırpmadım. Neyin hoşuma gittiğini, hangi açılardan inlemelerimin sesini yükselttiğini çabucak öğreniyordu. Dudaklarımdan çaresiz ve mantıksız yakarışlar dökülürken, ne istediğimi ben bile bilmezken bana ne bahşedeceğini biliyordu.

Bedenimdeki her kas, bilincimin her zerresi Vale'in etrafında baştan yaratılıyormuş gibiydi. Hissettiğim zevk katlanılmazdı, işkence gibiydi. Başımı geriye atıp adını haykırmak istiyordum. Yüzümü o pürüzsüz tenine gömüp kokusunu içime çekmek istiyordum.

Ama hiçbirini yapamıyordum çünkü bakışlarımı ondan ayırmadan beni seyretmesini izliyordum, birbirimizi ezberliyorduk.

Tanrılar aşkına, çok güzeldi. Kanından daha güzeldi, hayranlığından daha güzeldi. Tüm bunlar, yavaşça darmadağın olurken gördüğüm güzelliğinin yanında kayboluyordu. Ben kendimi hissettiğim zevkte nasıl kaybettiysem o da tutkusunda kayboluyordu, yalnızca birbirimize bağlıydık.

Omzunu şimdi sıkıca kavramıştım, onun kolumu saran parmakları da iz bırakacak kadar sertti. Bacaklarımı kalçalarına sarıp içime daha hızlı, daha sert girmesi için onu cesaretlendirdim. Yatak başlığı duvara çarptı, hızlanan ritim kalbimin atışlarını yansıtıyordu.

Vale'in dudakları yanağımı, boynumu ve ağzımı bulup çığlıklarımı bastırdı. Nihayet zirveye ulaşırken geri çekildi, aletini içime sertçe ittiğinde yatak başlığına doğru fırlamamam için beni belimden yakalaması gerekti.

Gözlerime baktı. Bu deneyin sonucunu görmek istediğini biliyordum, ben de çok istiyordum.

"İyi mi?"

Sesi gergindi, sanki bu kelimeleri dillendirmek için bile çok odaklanması gerekmişti.

Sonraki vuruşu ona denk bir kuvvetle karşıladım, kendimi onun bedenine itip aletini sıkıca sardım.

"Evet," dedim boğulurcasına. "Evet."

Son itişlerini içime almak için kalçamı kaldırdığım sırada beni omuzlarımdan yatağa bastırdı. Nihayet orgazma ulaşırken birbirimizin yüzünü izliyorduk. Havai fişek gibi beyaz ışıltılar görmeme neden olan zevk patlamasına karşı gözlerimi açık tutmak için çaba sarf etmem gerekmişti. Boğazımdan kopan çığlık, bu evin eski ve boş koridorlarında yankılanmış olmalıydı.

Tannılar aşkına, onu görmek için değerdi. Vale'in bakışları hem dalıp gitmiş hem de coşkuyla kesinleşmişti, sanki tanrıçasını görmüş gibi bakıyordu.

Orgazm olurken en derinlerime indi. Hissettiğim zevkin her damlasını vermek ve almak için onu kadınlığımla daha çok sıkıştırdım.

Dünya sessizleşti. Gerçeklik bulanık parçalar halinde döndü.

Vale başını eğerek alnını alnıma yasladı. Kaslarının hafifçe titrediğini fark etmek, suçlulukla içimi sızlatmıştı. Büyülü iksirler almış olması fark etmezdi, yaralarının üstünden bu kadar kısa zaman geçmişken kendini gerekenden fazla zorlamıştı.

Üstünden inerken içgüdüsel bir hareketle kollarını bedenime sarıp beni göğsüne çekti.

Normalde kucaklanmaktan hoşlanmazdım. Fazla sıcak, çok kısıtlayıcı hissettirirdi ama Vale'in bedeni tam doğru sıcaklık ve serinlik derecesindeydi. Yumuşaklık-sertlik dengesi mükemmeldi, sanki bana uymak için yaratılmıştı.

Bana sarılmasına izin verdim. Ani bir yorgunluk dalgasıyla gözlerim kapanırken dehşete kapıldım.

Vale benim için bir deney, cevabını bulmak istediğim bir soruydu. Bilinmezliklerini anlarsam onu bırakmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm. Ancak o, yanıtı olmayan bir soruydu. Diğer yandan sonsuz farklı cevabı vardı.

Vale hiçbir şeyin ilacı değildi. Bambaşka bir hastalıktı ve kaçınılmaz sona kadar onu içimde taşıyacaktım.

Onu bırakmak istemiyordum. Vedaları sevmiyordum. İlk giden kişi olmak daha kolaydı.

Ancak o son, iki taraf için de gelirdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bunun için zamanım yoktu. Uyumaya hiç vakit ayırmazdım, belki de bedenim bu yüzden uyumam için beni zorlamıştı. Bir anlığına Vale'in bana sarılmasına izin vermiştim. Sonraki an, yatak odasının gölgelerine mahmur gözlerle bakıyordum. Bu odada çok vakit geçirmemişim. Tıpkı diğerleri gibi eşyalarla doluydu. Kitaplar, silahlar ve uyumsuz eserler her yerdedi. Vale uzun ömrü boyunca topladığı sayısız şeyi koyacak yer bulamayıp onları gördüğü her yere tıktırmış gibiydi.

Kendimi tutamadan gülümsedim.

Vale. O da benim gibi bilgi toplayan biriydi. Bu eve ilk geldiğimde ne gördüğümün farkına varmadığım için bilim insanlarının yüz karasıymışım gibi hissediyordum. Evin ıvrır zıvırla dolu olduğunu düşünmüştüm ama bunlar ona bir şekilde dokunan şeylerdi. Vale sakladığı şeyleri dikkatle seçmişti.

Şimdi uyuyordu.

Ona bakmadan anlamıştım. Başımın altındaki göğsünün düzenli nefeslerle inip kalktığını hissedebiliyordum. Derin uykundaydı. Bu güzeldi işte, dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Bu anın geçmesini istemiyordum.

Uyumun açılması için gözlerimi kırıştıtarak odaya baktım. Beyaz alevlerin mavi ışığı, şimdi daha sıcak bir tonla titreşiyor-

du. Bakışlarım pencerelere döndü. Perdelerin altından loş bir ışık sızıyordu, bulutlu gökyüzünden gün ışığı süzülüyordu.

Gün ışığı.

“Kahretsin,” diye tısladım.

Nasıl? Nasıl bu kadar uzun süre uyumuş olabilirdim?

Doğrulduğumda aniden başım döndü. Bedenim bana itiraz ediyordu. İçinde bulunduğumuz durumun zorlukları üst üste geliyordu.

Rahip cesetlerini yakmıştım.

İlaç yapmıştım.

Bir de Vitarus vardı.

Zaman. Hiç zamanımız yoktu.

Bense uykuya dalmak için kendime izin vermiştim.

Utançla doldum. Bu kadar uzun süre dikkatimin dağılmasına. Vale’in beni böyle görmesine izin verdiğim için hissettiğim...

Aniden ayağa kalktım, odanın diğer tarafına geçerken dizlerimin titrediğini ve adımlarımın sendelediğini görmezden geldim.

Vale arkamda kıpırdanırken kumaşın hışırtısını duyuyordum.

“Nereye gidiyorsun, fare?”

Sesi zayıf ve uyku mahmuruydu, şakacı tonundan önce bunları fark etmiştim. Hâlâ yaralıydı.

“Fazla uzun uyudum.”

Vale güldü. “Bunun asla doğru olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum seni.”

Ancak dünyamız darmadağın olurken bu durum artık doğrudu. Pencereye gidip perdelerin arasından baktım, gün ışığının yatağa düşmemesi için dikkat ediyordum.

Pencere malikânenin arka tarafına bakıyordu. Orada yaktığım cesetlerin kalıntıları, küllü siyah kemiklerden ibaret bir lekeydi.

Bakışlarımı kaldırıncı boğazım düğümlendi.

Hayır.

Kadife perdeyi sıkıca tutan parmaklarım titriyordu.

Bir an sonra, “Ne oldu?” diye sordu Vale.

Nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum.

Son. Sonumuz gelmişti.

Bir tanrı ortaya çıkmak üzereyken gökyüzünün nasıl göründüğünü daha önce görmüştüm. Yıllar önce bu manzaraya şahit olduğumda asla unutamayacağımı anlamıştım. Karşımdaki görüntüyü de asla unutamayacağımı biliyordum.

Hava düşündüğüm gibi bulutlu değildi. Işığın tuhaf görünmesinin sebebi, gökyüzünün çarpılıyor olmasıydı. Gün ışığı zemine leke misali düşüyor, ani hareketlerle kıpırdıyordu. Uzakta-ki bulutlar doğal olmayan daireler çiziyor, gittikçe birbirlerine yaklaşıyordu. Ortalarında yoğunlaşan sis, fırtına bulutları kadar karanlık değilse bile parlak sarı ışık parçalarını taşıyordu. Sanki şimşek parçacıkları havada süzülüyor, keskin patlamalar yerine ağır dalgalarla hareket ediyordu.

Fırtınanın gözü malikânenin üstünde değildi.

Hayır, millerce uzaktaydı. Adcova'nın üstünde süzüldüğünü anlamam için tek bir bakış atmam yetmişti.

Hareket edemiyordum. Panik iliklerime işlemişti.

"Lilith?"

Vale ayağa kalkıp bana yaklaştı. Arkamda sıcaklığını hissetsem de dönüp ona bakamadım. Vale ışıktan uzak durarak perdelerin arasından bir bakış attı ve derin bir nefes verdi.

"Ummuştum ki..." diye mırıldandı ancak sözünü bitirmedi. İkimiz de aynı şeyi ummuştuk. Vitarus'un çok uzun süredir Adcova'yı hiç umursamadığına karar vermesini, bizi görmezden gelmeye devam etmesini ümit etmiştik. Tanrılarla karşı karşıya geldiğimiz her an bir kumardı ve biz kaybetmiştik.

Vitarus elbette onlarca yıldır edilen duaları, merhamet yakarışlarını dinlememişti. Elbette onun adına verilen düzinelerce, yüzlerce ya da binlerce kurbanı duymamıştı.

Ancak bunu... *Bunu* fark etmişti. Zalimce, saçma bir şakaydı.

Günahlarımız onun gözünden kaçmamıştı ve cezasız bırakmayacaktı.

Gözlerimi kapatıp uzun bir an açmadım.

"Gitmelisin."

Sesim tuhaf çıkmıştı. Kelimeler canımı gerekenden çok daha fazla yakıyordu.

"Seninle geleceğim," dedi Vale. "Yardım edeceğim."

"Edemezsin. Her şey daha kötü olur."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

Dudaklarım aralansa bile ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne yapmayı planlıyordum? Ne *yapabilirdim* ki?

"Ne zaman gitmeyi planladığını bilmiyorum ama şimdi gitmelisin. Derhâl."

"Lilith."

Bana bak, demese de sesinin tonundan anlaşılıyordu. Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen ona döndüm.

Vale... hüznü görünüyordu.

Hayal kırıklığına uğramasını beklemiştim. Beni sevecek kadar talihsiz olan herkesin yüzünde görmeye alıştığım ifade buydu. Ancak o... pes etmişti, bunu neden yaptığımı ve beni durduramayacağını biliyormuş gibi bakıyordu.

"Bilmen gereken..."

"Buna zamanım yok."

"Dinle." Elini koluma koyup beni nazikçe tuttu. Dün gece de aynı yerden tuttuğunu biliyor muydu? "Seni tanıyorum, Lilith. Bu kararı yalnızca senin verebileceğini biliyorum ama önce sana tüm bilgileri sunmama izin ver."

Onu durdurmalıydım ama yapmadım.

"Benimle gelebilirsin."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Yine de duymak canımı yakmıştı.

"Şimdi kaçarsak, Vitarus geldiğinde buradan ayrılmış oluruz," dedikten sonra devam etti. "Onu başka bir yere çekebiliriz."

Zorlukla yutkundum. "Obitraes'e mi?"

"Nereye olursa. Hiç önemi yok. Ak Panteon tanrıları Obitraes'e dokunamaz ama başka bir yere gitmek istiyorsan öyle yaparsın."

Nereye gittiğimizin önemi yoktu, bir tanrıdan saklanmak imkânsızdı.

Vitarus'un evimi yok etmeyeceğini düşünmek aptallık ve saflık olurdu. Uzun zamandır kin beslediği bir kasabayı sırf can sıkıntısından yok edecekti, benim orada olup olmamam bir şey değıştirmezd.

YANAN ALTI GÜL

Vale bunu benim kadar iyi biliyordu.

Sessizce, "Aptal bir adam değilsin, Vale," dediğimde ırkıldı.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Çaresiz bir adamım."

Bir adım yaklaşarak bedenini benimkine yasladı. Dün gece-
den daha narin dokunuşlarla kolumu bırakıp çenemi tuttu. Ama
gözlerimin içine baktığında, burunlarımız birbirine değdiğinde o
nutuştan kaçamayacağımı biliyordum.

"Bunların hiçbirini tek başına yapmak zorunda değilsin."

Bunu bana ilk söyleyen kişi değildi. Oysa ilk kez bunu duy-
mayı gerçekten istemiş, buna ihtiyaç duymuştum.

"Oraya gelmeni istemiyorum," dedim. "Tehlikeli olur. Nyaxi-
a'nın çocuklarından birisin. Vitarus dahil, tüm Ak Panteon tan-
rıları sırf bu yüzden bile senden nefret edecektir. Benim için ya-
pabileceğin en iyi şey, buradan uzaklaşıp asla geri dönmemen."

Cümlelerim keskin, kısa ve soğuktu. Mina'ya onunla kala-
mayacağımı söylerken ya da Farrow'u çok fazla soru sorduğun-
da kendimden uzaklaştırırken bu ses tonunu kullanırdım. Demir
gibi sertti.

Bu ton genelde karşımdakinin homurdanarak başını iki yana
sallamasına, ardından uzaklaşmasına neden olurdu.

Fakat o beni bırakmamıştı.

"Zor olmalı," diye mırıldandı. "Böyle kısa bir ömürde bunca
şefkatin ağırlığını taşımak."

Gözlerim deli gibi yanıyordu. Sıkıca kapatıp ani ve titrek bir
nefesi bastırmak için çabalamak zorunda kaldım.

Daha önce bunu gören olmamıştı. Yokluğumun yarattığı so-
ğukluğun içindeki sevgiyi fark etmezlerdi. Bunu hissetmediğime
inanmalarını sağlamak çok daha kolaydı.

Bunca zaman Vale'i incelediğimi düşündürken o da beni ince-
lemişti.

Korkunç bir an boyunca aramızdaki bu... şeyin ne kadar kıy-
metli olduğunu açıkça görebilmiştım.

Bir daha onun gibi biriyle karşılaşmayacaktım.

Kal, demek istiyordum. Benimle kal. Bu ikimizin de sonu olacaksa bile umurunda değil. Kasabamın felaketi olması umurumda değil. Kal, kal, kal.

Bunun yerine geri çekilip çantamın yanına gittim, çantam yatağın ucunda darmadağın bir halde duruyordu. Gül biraz kınışmış, yaprakları bir yana doğru eğilmişti. Vale'e vermem gereken iki gül kalmıştı. Bugün yanımda yalnızca bu çirkin, eğri bögürü ve biçimsiz çiçek vardı. Ancak hâlâ canlıydı, her zaman canlıydı.

Bu güllerden nefret ediyordum. Gerçekten nefret ediyordum.

Vale bana uzandı ama gülü eline tutuşturmakla yetindim.

Kehribar gözlerine baktım.

Kal, diye yalvardı kalbim.

"Git," dedim. "Ben gidiyorum, sen de buradan ayrılmalısın."

Vale beni Farrow'dan ve Mina'dan daha iyi tanıyordu.

Hakkını vermeliydim, gitmememi istememişti.

Bir tanrının yakınlarda olduğu hissedilebilir bir olaydı. Her nefesimde görünmez bir şimşek varmış gibi hava kırılıp titriyor, tenimin üstünde çatırdıyordu.

Yıllar önce yaşadığımız o gün gibiydi.

Zavallı, bitkin atımın beni taşıyabildiği kadar hızlı at sürdüm. Adcova'ya döndüğümde güneş batmak üzereydi, hayvan neredeyse yere yığılacaktı. Kulübeme vardığımda kendimi atın üstünden attım, ön kapıyı sertçe açıp telaşla kız kardeşimi aradım.

Çalışma odama, yatak odasına ve mutfığa bakındım. Ev boştu.

Şehre indiğine inanmak istiyordum ama kollarımdaki tüyler diken dikenlendi.

Belki bir yanım, tarlalara çıkan arka kapıyı açtığımda ne göreceğimi biliyordu.

Kapı açıldığında bir anlığına tekrar çocuk oldum. Eşikte duruyordum, o kahrolası tarlalarda elleriyle dizleri üstünde duran babamı izliyor ve bu ilahi dehşetin korkunç hissini seziyordum.

YANAN ALTI GÜL

Mina orada, aynı noktada bekliyordu. Sırtı bana dönüktü, etrafı yabancı gül çalılılarıyla çevrelenmişti.

Hava hâlâ sakindi, sessizlik içindeydi.

Mina aylardır ilk kez dimdik duruyordu. Etrafındaki zemine fildişi renkli deri tozları saçılmıyordu.

“Mina,” diye seslendim.

Sesim titredi. Ona yaklaşırken titrek adımlarım da tökezliyordu.

Mina bana dönmedi. Başını yukarı kaldırmıştı.

Tepemizdeki bulutlar durmadan daireler çiziyordu.

Tam ortalarında ise Vitarus duruyordu.

BEŞİNCİ KISIM

BEŞİNCİ GÜL

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tüm tanrılar güzeldi, ölümlülerin hepsi teorik olarak bunu bilirdi. Ancak insanlar, tanrıların güzel olduğunu söylediğinde sadece bir insanın güzelliğini hayal edilirdi. Belki bir vampirin yaşsız ve kusursuz güzelliğini düşünülürdü.

Hayır. Hayır, bu hiç doğru değildi. Vitarus'un güzelliği bir dağ sırasını ya da şimşekler çakan fırtınayı andırıyordu. Bir ovanın ufkundan yansıyan güneşin, bir kasabanın besi hayvanlarının yansını öldüren şiddetli yaz fırtınasının ve çürüyüp toprağa karışan bir geyik cesedinin güzelliği idi.

Bizi almadan önceki son birkaç saniyede ölüm nasıl güzelse, Vitarus da öyle bir güzelliğe sahipti.

Yere indi ama ayakları toprağa değmedi. seyrek çimenlerin hemen üstünde süzülüyordu. Uzun boylu ve yapılı bir bedeni vardı. Saçlarıyla gözleri, güneş ışığının ve buğday tarlalarının sürekli değişen altın rengiydi. Bronz teni parlıyordu. Bol, ipek bir pantolonla her göz kırtığımda yeşil ya da altın gibi görünen uzun, kolsuz bir cüppe giymişti. Cüppesinin önü açıktı, zayıf göğsünü çiçeklerle yaprakların silüetleri kaplamıştı. Elleri ve kollarının dirseğine kadar olan kısmı, teninin geri kalanından daha koyuydu. Birbirlerinden farklı görünse bile sebebini çözemiyordum çünkü hissettiğim korku beni ele geçirmişti.

Etrafını sarmalayan parlıtlı, beyaz bir sis vardı. Bize doğru

yaklaşırken sisin nemi tenime yapıştığında bunun su buharı olduğunu fark ettim. Vitarus'un ayaklarının altındaki çimler hışırıyor, yeşeriyor ve soluyordu.

Bir anlığına varlığı beni felç etti.

Sonra tüm dünyayı paramparça eden o ilgisiz, zalim bakışlarını kardeşime çevirdi. Mina bir kurdun köşeye sıkıştırdığı geyik misali sinmişti, o görüntü içimdeki tüm vahşi koruma içgüdülerini uyandırdı.

Tarlaya doğru koştuğumu bile hatırlamıyordum.

"Git," diyerek kardeşimi kenara itip Vitarus'un önünde dizlerinin üstüne çöktüm. "Git, Mina."

Beni dinleyip dinlemediğini görmek için arkama bakmadım. Zaten nereye gidebilirdi ki?

İstediğim halde ben bile kaçamazdım çünkü karşımdaki tanrıyla göz göze geldiğimde donakalmıştım. Gözleri gökyüzüyle toprağın milyonlarca rengini taşıyor, parlak güneşin ve sert toprağın her tonunu yansıtıyordu.

"O yapmadı," dedim. "O masum. Sizi gücendirecek bir şey yapmadı."

Vitarus'un bakışlarının büyüleyiciliğine kapıldığım için başımı eğmem gerektiğini çok geç hatırladım. Nihayet eğdiğimde sert bir el, çenemi kavrayarak başımı kaldırdı. Vitarus'un tenime değen teni, boğazımdan boğuk bir ses kopmasına neden oldu.

Baş döndürücü bir büyü beni ele geçirdi, ateş ve zayıflık taşıyan bir dalgaydı. Ölümün nefesini tenimde hissettim, çok uzun zamandır bu kadar kuvvetli hissetmediğim fazlasıyla tanıdık bir histi. Gözlerimi tanrının ön kolundaki koyu renk tene, ardından ellerine çevirdim. Az önce anlamlandıramadığım şeyi bir anda kavramıştım. Bu eli çürümeyi yansıtıyordu, teni lekeli ve morarmıştı, böceklerle doluydu. Diğer eli ise toprağın zengin tonunu taşıyordu, kaslı bileklerinden damarları andıran kökler uzanıyordu. Parmak uçlarında yeşil filizler fişkırıyordu.

Çürüme ve bereketti. Hastalık ve sağlıktı.

Vitarus çenemi sıkıca tutarak bakışlarımı kaçırmama izin vermedi.

Uzunca bir an sonra gülümsedi.

“Seni hatırlıyorum. Zamanın sizin için bu kadar hızlı aktığını unutmak öyle kolay ki. On beş sene göz açıp kapatıncaya kadar geçiyor, oysa sizin için bir ömür sayılır. Çok hızlı büyüyüp soluyorsunuz.”

Başparmağıyla yanağını okşadığında hissettiğim ateşli titreme daha çok arttı. Kirpiklerim titrerken bir anlığına bu tarlalarda diz çöken babamı görür gibi oldum. Tıpkı şu anda benim diz çöktüğüm gibiydi.

“O zaman zavallı, hasta kuzunun tekiydin. Küçük bir kızın bedeninde yürüyen ölümdün,” dedi Vitarus tatlı bir sesle. “Şimdiki haline bir bak. Zaman insanlara çok nazik davranıyor. Bir o kadar da acımasız.”

Beni bıraktığında hissettiğim ateş tenimden akıp gitti. Güçlkle nefesimi verdim.

“Buradaki kimse sizi gücendirmedim,” dedim.

Vitarus’un gülümsemesi soldu.

“Müritlerimden biri katledildi. Sen... ikiniz de hain kuzenim Nyaxia’nın pis kokusunu taşıyorsunuz.” Bakışlarını kaldırıp Adcova’nın ufkuına baktı. “Tüm kasaba onun gibi kokuyor.”

“Onların olanlarla hiç ilgisi yoktu,” dedim boğulurcasına. “Yeterince acı çektiler. Lütfen.”

Ne yapacağımı bilemediğimden yalvarmaya karar vermiştim. Yanlış karardı.

“Yeterince mi?” Vitarus duyduklarına inanamamış gibiydi. “Yeterince mi? Yeterince acı çekmek ne demek? Bir fare, yılanın dişlerinin arasındayken acı çeker. Yılan, porsuğun pençelerinde acı çeker. Porsuk, kurdun dişleri arasında. Kurt, bir avcının mızrağının ucunda. Yeterince acı çekmek diye bir şey yoktur.”

Kullandığı kelimeler vahşiydi ama nedense ses tonu öyle değildi. Söylediklerim gerçekten onu şaşırtmış gibiydi, sanki acı çekmenin zalimce olduğu fikri ona yabancıydı.

Delice bir anlayış hissettim çünkü o da benim gibi insan doğasını anlamakta zorlanıyordu. Belki ikimiz de bu konuda çok kötü olduğumuz için bütün kasabam yok olmanın eşiğindeydi.

“Biz sizin için bundan mı ibaretiz?” diye sordum. “Hayvan mıyız? Burada öldürdüğünüz insanların canını hiçe saydığınız gibi hayvanların canını da hiçe sayar mıydınız?”

Vitarus’un yüzü buz kesti.

“Bana hiçe saymaktan bahsedene bakın,” diye tısladı. “Burada müritlerimden birinin kanı döküldü. Sen ise bana ihanet eden sürtük gibi kokuyorsun. Bin yıl boyunca halkını besledim. Sizi korudum. Size bir amaç bahsettim. Buna rağmen bana hakaret ediyorsunuz. Saygısızlık ediyorsunuz.” Etrafına bakıp dudağını tiksintiyle büktü. “Diğerlerinin neden türünüze şefkatle yaklaştığını hiç anlamıyorum. Bu acınası taş ve ağaç yığını burada olmasaydı bu topraklarda ne büyüdü? Belki de bunu görmeyi tercih ederim.” Derin bir sesle güldü. Ağaçların arasından esen rüzgârın sesi gibiydi. “Kardeşlerimin hatası bu işte. İnsanların, bu dünyadaki milyonlarca yaşam türünden çok daha ilginç olduğunu varsayıyorlar. Ama hayır, daha ilginç değilsiniz. Yalnızca daha büyük bir dertsiniz, hepsi o kadar.”

Bakışları tekrar bana döndüğünde yüzümde her ne gördüyse alaycı bir tavırla yine güldü.

“Yüzünün halini görmek lazım, küçük kız. O kadar nefret dolusun ki.” Çalılıkların birinden bir gül koparıp parmaklarının arasında çevirdi. Gül yaprakları hışırdayıp güzelce açtı, nazıkçe toprağa düşmeden önce çoğalıp durdular. Çiçek sapı, sarmaşık misali onun koluna sarıldı. “Bir çiçek nefret etmeyi bilmez. Görevini yerine getirir, sonra olay çıkarmadan toprağa döner.”

Ondan gerçekten nefret ediyordum. Yüzüne tükürüp hakaretler yağdırmak, ona vurmak istiyordum. Keşke bir tanrıyı öldürmek, müridini öldürmek kadar kolay olsaydı.

Ancak bir anda aklıma kız kardeşim geldi. Farrow’u ve benim uğruma aldığı delice riskleri hatırladım. Halkımı, hepsini ele geçirip tüketecek olan hastalığı düşündüm. Son olarak Vale’i düşünürken ona kin besleyen tanrıların pençesinden uzakta olması için dua ettim.

Vitarus’tan nefret ediyordum. Ancak onlar için hissettiklerim, nefretimden güçlüydü.

YANAN ALTI GÜL

Hayır, bir tanrıyı öldüremezdim. Boş özümlerle suyunu gide-
mezdim. Kalbini şefkatle dolduramayacağım da kesindi

Ama...

"Sizinle bir anlaşma yapalım," deyiverdim.

Vitarus duraksadı, ilgisini çekmiştim.

Tanrılar şefkatli ya da mantıklı değillerdi, sadece sıkılıyorlar-
dı. Oyunları, pazarlıkları severlerdi.

Vitarus başını yana eğmişti, dudakları yavaş bir gülümsemey-
le genişlerken umudumu görmesine izin vermedim.

"Babana çekmişsin," diye cevap verdi. "O da uzun zaman
önce benimle bir anlaşma yapmıştı."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Anlaşma mı?

Zihnim bu kelimelere takılıp bırakmayı reddetti.

Bir anlaşmaydı.

Ceza değil, bir alışverişti.

Çok ufak bir fark gibi görünse bile o gün, Vitarus ve babam arasında geçenlere dair bildiğim her şeyi baştan yazıyordu. On beş senedir kendime anlattığım hikâyede babam tanrısına lanet ediyor, tanrı da korkunç bir talihsizlik sonucu onu lanetlemeye karar veriyordu. Ancak bu öykü yanlıştı.

Babam bir karar vermişti.

İhanet hissi içimi delip geçti.

“Anlaşma.” Bu kelime boğazımın kaşınmasına neden oluyordu. “Sizinle bir anlaşma yaptı.”

Vitarus’un bakışları ilgiyle parladı. Bulutların arasında göz kırpan güneş misali can sıkıntısının ardından süzölmüştü. “Bilmiyor muydun?”

Hiçbir şey söylemedim ancak bir tanrının yanıtını bilmesi için konuşmam gerekmezdi.

Güldüğünde sesi tarlalara yağan yağmur gibiydi. “Buraya acımasızlığımdan nefret ederek geldin. Oysa halkını felakete sürükleyen kişinin kendi baban olduğunu fark edince hislerin nasıl da değişti.”

Babam bunu yapmış olamazdı. Yapmamıştı. O...

Ancak parmaklarımla gül çalısının dallarına sardığımda dikenleri parmak uçlarımla kanattı.

Tuhaf güllerim tam olarak Vitarus'un yıllar önce bulunduğu o noktada büyüyordu. Burada yetişmelerinin tek sebebinin, bir zamanlar bir tanrının bu toprağa ayak basması olduğunu düşünmüştüm.

Oysa...

Babam kurtaramadığı ekinler, dolduramadığı tarlalar için çok üzülmüştü.

Vitarus olanları anladığımı fark etmişti. Şu anda babamdan daha çok nefret ettiğim tek varlık oydu çünkü yüzünde saf bir neşe vardı.

"Biraz verimli toprak için veremeyeceği şey yoktu," dedi tatlılıkla. "Ona yaşam için ölümün gerektiğini söyledim ama umursamadı."

Gülü parmak uçlarının arasında çevirdi. Sarmaşık şimdi tüm kolunu sarmıştı, gonca ve çiçek yaprakları avucunu kaplayacak kadar irileşmişti.

"Çok güzeller, değil mi? Yenilebilir olmamaları çok yazık. Söyle bakalım, küçük kız. Baban hayal kırıklığına uğramış mıydı?"

Gözlerim yanıyordu. Babam aptallık etmiş, bencil davranmıştı. Aslında gülleri görecektik kadar bile yaşamamıştı. Hastalık yüzünden ilk ölenlerden biriydi, çalılıkların ilk filizleri de o öldükten sonra topraktan çıkmıştı. Cenazesinin ardından eve yürürken filizlere baktığımı çok net hatırlıyordum. Mantıklı olmayan bir denklem gibi büyüyen yeşil tomurcuklardı.

Zaten mantıklı değillerdi. Hiçbir zaman olmamışlardı.

Elimdeki gülü avucumun içinde ezdim. Tenimde siyah kırmızı lekeler bıraktı.

Hepsi bir hiç içindi.

Savaş vermiş ve çalışmıştım. Kalan ömrümü feda etmiştim. Bir ilaç üretmeyi *başarmıştım* ve hepsi boşunaydı.

Vitarus çenemi tutup kaldırdı, gülü sakladığı eliyle *yanacağım*dan süzülen yaşı sildi. Gülün dikenini tenimi çizirken *yüzüm tuzdan* yanıyordu.

“Neden bu kadar şaşırdın?” diye mırıldandı. Samimi bir soruydu. “İnsanların doğasını hâlâ çözemedin mi?”

Bir sevgiliymiş gibi yüzümü avuçlarının içine aldı. Bir eli ölümün, diğer eli yaşamın dokunuşuydu. Dokunuşuyla birlikte hastalık ve sağlığın, çürümeyle büyümenin aynı anda içimi doldurduğunu hissettim. Vitarus’un meraklı bakışlarında kendi yansımamı görebiliyordum. Gözleri, arzusunun altın parıltısıyla örülüydü.

Solan ekinleri tükettiği gibi beni de tüketmek istiyordu. Üstelik pes edip ona izin vermek istiyordum.

Bir an sonra omzunun üstünde bir hareket fark ettim, yoğun sisin içinde neredeyse görünmezdi. Gümüş beyaz bir parıltıydı.

Kanatlar.

Vale.

Midem burkuldu.

Vale burada olamazdı, Vitarus bir vampirin varlığına anlayış göstermezdi. Ak Panteon tanrılarının en nefret ettiği şey, Nyaxia’nın ihanetinin hatırlatıcılarıydı.

Belki de Vale bunu biliyordu.

Vitarus dikkatimin dağıldığını fark ederek kaşlarını çattı. Arkasını dönmeye yeltendiğinde çaresizlikte atılıp yüzünü tuttum ve kendime doğru çevirdim. Teni korkunç ölçüde sıcaktı, elimi geri çekme isteğine direnmek için sert bir nefes aldım.

“Anlaşma yapmak istediğimi söyledim,” dedim. “Babamın anlaşmasını sona erdirmenizi istiyorum.”

Vitarus’a mal ya da servet sunamazdım. Ancak ölümsüz bir hayat için her şeyden kıymetli olan tek bir şey vardı. Vale’in aylar önce bana söylediklerini duyuyordum.

Merak, fare. Merak.

“Oyun gibi olacak,” dedim. “Eğer size, babama verdiğiniz her şeyi verebilirim vebaya son vereceksiniz. Kasabamıza eskiden olduğu gibi davranacaksınız.”

Bir an için yanlış hesapladığımı, Vitarus’un adi öfkesinin üstün geleceğini düşündüm. Ancak...

İşte İşte oradaydı. Gözleri merakla ve zalimce bir eğlenceyle

parlıyordu. Eklemleriyle yanağımlı okşadığında tenimdeki çürümeyi hissettim.

“Ne teklif ettiğinin farkında değilsin, çocuk.”

“Anlaştık mı?” dedim.

Vale daha hızlı uçmaya başlamıştı. Artık biçimini seçebiliyordum, havada imkânsız bir hızla buraya süzülüyordu.

Vitarus buna direnemedi. Gülümseyerek kulağıma eğildi. “Anlaştık,” diye fısıldadıktan sonra doğruldu. Tekrar ayağa kalktığım anda boyunun uzunluğu karşısında neredeyse korkudan felç olmuştum. Fakat o beklentiyle ellerini uzatıyordu.

Babam çaresizlikten bir anlaşma yapmıştı.

Yerden bir avuç toprak aldım, Vitarus’un beni bekleyen avuçlarına bıraktım. “Toprak,” dedim.

Vitarus avuçlarını kapatmadı, beklentiyle açık tutmaya devam etti.

Babam solan bir dünyayla çevrelendiği için bir anlaşma yapmıştı. Toprak yaşam vermiyor, ekinler büyümüyordu.

Gül çalılıklarından bir çiçek koparıp Vitarus’un avuçlarındaki toprağın üstüne koydum. “Çiçek.”

Dudaklarına yavaşça korkunç bir gülümseme yayıldı.

Vale buraya varmak üzereydi. Çaresizlikle dolu yüzünü, uzakta olmasına rağmen bana uzanan elini görebiliyordum. Avucunda tek bir çiçek vardı, aramızdaki mesafe yüzünden kırmızı ve siyah bir noktadan ibaretti.

“Başka?” diye sıkıştırdı Vitarus.

Babam solan bir dünyayla çevrili olduğundan bir anlaşma yapmıştı.

Toprak yaşam vermiyordu.

Ekinler büyümüyordu.

Ayrıca kızı ölmek üzereydi.

Babam geçim kaynağını elinden aldıkları için tanrılardan nefret etmişti. Ailesini de onları terk edemeyecek kadar çok sevmişti. İşte o gün, tarlada diz çöküp bana ölü bitkilere baktığı gibi bakmıştı. Sanki paramparça edilmiş bir ümittim.

Şimdi her şey çok açıktı.

On yedi, yirmi ya da yirmi beş yaşımı göremeyeceğimi düşünmüştüm ama buradaydım. Otuz yaşındaydım ve kalbim hâlâ atıyordu, ölüm bana ayak uyduruyordu. Babamın ardında bıraktığı o lanetli, kutsanmış çiçekler gibi hâlâ hayattaydım.

Bunu daha önce fark etmediğim için budala gibi hissediyordum. Beklenenden uzun süren ömrüm, şanstan fazlasıydı. Tüm kasaba ölürken ben yaşıyordum. Bunu sorgulamak neden hiç aklıma gelmemişti?

Elimi tanrının avucuna, çiçekle toprağın üstüne koydum.

Vale yere doğru süzüldü, Vitarus'un hemen arkasında tökezleyerek sert bir iniş yaptı.

Ancak tanrının dikkati benim üstümdeydi.

Vitarus nefes alır gibi "Başka?" diye üsteledi.

"Size kendimi veriyorum," dedim.

Vitarus öne eğildi, dudakları dudaklarıma değecek kadar yaklaştı.

"İnsanlar," diye mırladı. "Bunca kusurunuzla rağmen, belki o kadar da sıkıcı değilsinizdir."

Öpücüğü şiddetli ve derindi. Diliyle dudaklarımı aralayıp beni ele geçirerek içimi arıyordu. Nefes alamıyordum. Dünya dağıldı, ölümle yaşam çarpıştı. Vitarus nefesini içime üfledi. Soluğu büyümeydi; güneş, su ve ışıktı. Sonra derin bir nefes alıp tüm o şeyleri çekti, doğduğumdan beri beni takip eden hastalığı ateş misali harladı. Gücüm tükenirken ciğerlerim kurudu. Tenim ateşle yanarak titremelerle dondu. Kalbim durmaksızın atıyordu. Damarlarımda yalnızca ince, yetersiz kan vardı.

Babamın anlaşmasının savuşturduğu on beş yıllık hastalık, şimdi bir anda zayıf bedenime çökmüştü. On beş yıllık zayıflık damarlarıma dolarak hiç adil olmayan bir şekilde uzatılmış ömrümü de çalıp götürdü.

Uzaktan tanıdık bir sesin adımı söylediğini duydum.

Ancak o umutsuzluk dolu haykırış, Vitarus bir ömürlük öpücüğümüzü bozduktan sonra solup gitmişti.

"Anlaşmayı kabul ediyorum, hasta kuzucuk," diye fısıldadı dudağına bulaşan sağlığını yalarken.

Sonra ortadan kayboldu. Çorak toprağa sırtüstü devrilirken ölümün kucağına düşüverdim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ölümle ilk karşılaştığımda ebemin, annem ya da babamın yüzünü görmeden önce ecelimin yüzünü görmüştüm. Ölümüm, tüm hayatımı biçimlendiren şeydi. Başlangıcım ve tek sonumdu. On beş yıl boyunca, ölüm her an boğazımı sıkmaya hazırды. Hem çok yakındı hem de bana asla dokunamamıştı.

Şimdiyse beni ele geçirmiş, sıkıca kavramıştı. Tek bir acımasız hareketle canımı almıştı.

Ölümün evi, kararmış çiçeklerle dolu bir tarlaydı.

Buraya gelen yola çıkalı çok, çok uzun zaman oldu, diye fısıldadı.

“Lilith. Lilith.”

Birisi adımı söylüyordu. Tanıdık bir ses, dönüp bakmak istediğim bir yüzdü. Gözlerimi kıptım. Her şey çok zordu. Bertaklaşan gökyüzünü gördüm.

Tekrar gözlerimi kıptım.

Birinin yüzü.

İki kişinin yüzü.

Mina, kız kardeşim. Gözleri uzun zamandır olmadığı kadar parlaktı. Yanağıma düşen gözyaşları sıcacıktı.

Dudaklarımı araladım, kelimeler ani bir dalgayla boğazımdan yükseldi. Ona nasıl söyleyeceğimi asla bilmediğim kelimeler,

nasıl göstereceğimi çözemediğim bir ömür dolusu sevgi vardı. Ancak konuşamıyordum, nefesim ıslak ve alev alevdi. Dudaklarımda yalnızca demir kadar tatlı baloncuklar oluşturunuyordu.

Gözlerimi kıptım.

Ölümün evi, bir çiçek tarlasıydı. Varacağım yeri kabullenmiştim, buraya gelmek için on beş sene gecikmiştim. Ölüm benimle birlikte yürüyordu.

Gidecek olmak seni üzüyor gibi, dedi.

Aniden durdum.

Haklı olduğunu fark etmiştim. Gittiğim için *gerçekten* üzgündüm.

Başka bir dünyada nazik bir dokunuş yüzümü hafifçe çevirdi.

Gözlerimi inanılmaz bir çabayla açtım.

Vale üstüme eğilmişti. Elimi diğer dünyada bile hissedebileceğim kadar sıkı tutuyordu. Bu mantıklı olabilirdi, Vale de benim gibi yaşamla ölüm arasındaydı.

Ellerimizin arasındaki yanan gül tıpkı benim gibi solup gidiyordu.

Kal, diyordu Vale'in bakışları. Hayatımda ilk kez kalmak istiyordum. Bunun için canımı verecek kadar çok istiyordum.

Konuşmaya, ona anlatmaya çalışsam da...

"Yaşamak istiyor musun, Lilith?" diye mırıldandı.

Gözlerimi kıptım, neredeyse gözlerimi tekrar açamayacaktım.

Ölümün evi, bir çiçek tarlasıydı. Biri beni elimden çektiirse bile gitmeyecektim...

Vale'in sesini tekrar duydum, çılgına dönmüştü. "Lilith, bunu istiyor musun?"

Bana ne sunduğunu biliyordum. Ona vereceğim her türlü cevabı kabul edeceğini de biliyordum.

Ölüm durdu. Dönüp bana baktı.

Bir anlığına, Vale ve ölüm arasında kaldım.

Bunu istiyor musun?

Gözlerimi zorlayarak açtım.

"Çabuk, Lilith." Vale'in sesi panik dolu, ağlamak üzereymiş gibi boğuk çıkıyordu. "İstiyor musun?"

YANAN ALTI GÜL

Yaşamı istiyordum.

Zaman istiyordum.

Ölüm elimi yakalarken, “Evet,” dedim boğulurcasına.

Ölü güllerin kokusu üstüme çökerken boğazımda keskin bir sızı hissettim.

Uzaktaki bir dünyada bedenim kıvrandı, ciğerlerim tekrar nefes almak için savaştı.

Direndim. Ölüm beni daha sıkı kavradı.

Bunun için çok uzun süre bekledin, dedi hayal kırıklığıyla.

Sıcak bir şey ağzıma dolup boğazıma aktı. Tatlıydı, biraz da keskindi.

Sıvı beni boğduğunda öksürdüm.

Tanıdık bir ses, “İç,” diye emretti, yakardı.

Güçlülle kontrol edebildiğim kaslarımla yutkundum. Ölümün tadı gül yaprakları gibiydi. Çenemden akıp tozlu toprakta birikmişti.

Ölümün boş gözleri bana bakarken eliyle hâlâ elimi tutuyordu.

Kalmak istiyorum, dedim.

Kalamazsın.

Kalmalıyım.

Elimi ondan kurtardım. Çiçek tarlasına sırtımı döndüm.

Ardından derin bir nefes aldım.

Vale beni kucaklayıp göğsüne bastırdı, alnını alnıma yasladı. Gözlerinde yaşlar, dudaklarında kan vardı.

“Kalmak istiyorum,” dedim.

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve kollarının arasında, solan güllerin ortasında kaybolup gittim.

ALTINCI KISIM

ALTINCI GÜL

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Milyonlarca rüya beni ele geçirdi. Rüyalarımnda annemi, babamı ve Mina'yı gördüm. Gıcırdayan parkelerin üstündeki deri tozlarını gördüm. Kehribar gözleri ve gümüş kanatları gördüm.

Sıradan günleri, ihtiras dolu geceleri düşledim. Beni ipek çarşafı örtülü yatağa bastıran vücudu düşledim. İğnelerle şişeleri, duvara yansıyan çiçek yapraklarını düşledim.

Rüyalarımnda nefes alamıyordum. Defalarca uğraşıp çabaladıktan sonra başımı dizlerimin arasına koyduğumda kan ve gül öksürüyordum.

Zaman geçiyordu. Çok zaman olmuştu. Geçmişle geleceğin, bu dünyanın ve diğerinin, yaşamla ölümün anılarını görüyordum. Acıyla ateş, bilinçle bilinçsizlik arasındaydım.

Öldüm, diye düşündüm. Öldüm. Bu, ölüm.

Yoksa yaşam mı?

Belki, dedi bir ses. Bu ikisi arasında bir şeydir, fark.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Aniden uyandım ve tükürüğümde boğularak öksürmeye başladım.

Kendime gelemiyordum. Tüm bedenim yabancıydı, tuhaf hissettiriyordu. Kalp atışlarım fazla gürültülüydü, kokular çok kuvvetliydi ve ışık fazla parlaktı. Başım zonkluyordu. Duyularım beni boğuyor, diğer her şeyi bastırıyordu.

En sonunda elimi sıkıca tutarak beni dünyaya geri döndüren eli fark ettim.

“Dikkatli ol.” Vale’in sesi sakın ve güvenilirdi. *Gerçekte.* “Dikkatli ol, fare.”

Kelimeler kendime engel olamadan dudaklarımdan dökülmüştü. “Ben ölüyüm,” dedim nefes nefese. “Öldüm. Öldüm. Vitarus ve babam... O...”

“Yavaşla.” Vale ellerini omuzlarıma koyup beni yatağa itmeye başladığında kenara eğildiğimi fark ettim, kendimi yere atmak üzereydim.

Beni yatak başlığına ve kesinlikle aşırı sayıda yastığa yaslamasına izin verdim, ellerimi kucagımda sıkıca birleşmiş halde tutmaya devam ediyordum. Vale analiz eden bakışlarıyla beni inceliyordu.

Berbat hissediyordum. Başım dönüyordu, midem bulanıyor-du ve ateşim varmış gibi hissediyordum.

Ağzım çöl kadar kuruydu, boğazım sızlıyordu. Bedenimse her zamanki gibi değildi. Sanki çocukken yaşadığım evin içindeydim ancak her ölçü birkaç santim değiştirilmişti.

Buna rağmen hayatta olduğum kesindi.

Vale sessizce, "Bu sefer yaşananları hatırlıyor musun?" diye sordu. Alnımdaki teri silmekle meşguldü.

İlk kez mi uyanmıştım?

"Ben..."

Başım çok ağrıyordu. Gözlerimi kapatıp olanlara dair parçaları birleştirmeye çalıştım. Vitarus'u, gül çalılıklarını ve anlaşılmayı hatırladım.

Bir de...

Yaşamak istiyor musun?

Tercih. Vale'in bana sunduğu tercihin ardından verdiğim karar da vardı.

"Hatırlıyorum."

Ağzım kelimelerin pürüzlü çıkacağı kadar kurumuştı. Vale bunu biliyormuş gibi ellerime bir kadeh tutuşturdu. Ne olduğuna bakmadan içtim.

Beklediğim gibi su değildi. Hayır, daha yoğun. Tatlıydı, acıydı ve zengin bir tadı vardı. Ayrıca...

Tanrılar aşkına, muhteşemdi.

Başımı arkaya atıp sıvıyı kana kana içtim, Vale en sonunda kadehi nazikçe aldı.

"Şimdilik yeter. Çok hızlı içme."

Tekrar içmeme engel olmak istiyormuş gibi elini bileğimde tutmaya devam etti. Gözlerimi kırıp kadehe bakarak ağzımı sil-dim. Her yere dökmüştüm.

Kırmızıydı. Hem de çok koyu kırmızıydı. Siyah sayılırdı.

Hemen tanıdım. Görüntüsünden ve... tabii ki tadından.

"İnsan kanı değil," dedi Vale ifademi yanlış anlayarak.

"Senin kanın."

Vale'in kanını takıntı yaparak aylar geçirmiştim. Her yerde tanırdım.

"Evet," dedi.

Kadehi tekrar kaldırmaya yeltendim. "Yavaşça," dedikten

YANAN ALTI GÜL

sonra bir yudum daha almama izin verdi.

Hâlâ korkunç hissetsem bile kanın faydası dokunmuştu. İlk kez etrafımdaki odaya bakıyordum. Tanıdık değildi, ortama bakılırsa evden çok uzaktaydım. Sade, küçük bir odaydı ve çok az eşya vardı, yalnızca birkaç parça mobilyayla döşenmişti. Kalın, işlemeli kumaştan perdeler kapalıydı. Altlarından ışık sızmıyordu, yani gece olmalıydı.

“Neredeyiz?”

“Pikov kıyısı.”

Kaşlarımı kaldırdım. *Evden* çok uzaktaydık. Adcova’dan, hatta Dhera kıtasından bile çok uzaktık.

Belirli bir sürenin geçtiğini bildiğim halde nasıl bildiğimden emin olamıyordum. Sanki havada kokusunu alabiliyordum. Yaz mevsiminin, dışarıdaki gökyüzünün taşıdığı nemin ve bu binanın dışındaki insanların tenindeki tuzun kokusu burnuma geliyordu. Şimdi çok daha fazla şeyi... hissedebiliyor, *sezebiliyordum*.

“Ne zamandır...”

“Haftalar oldu.”

Vale’in sesi bitkindi, çok yorgun görünüyordu. Saçları dağınıktı, gözlerinin altı morarmıştı. Çok az beslenmiş, çok az dinlenmiş gibiydi.

“Sağ çıkıp çıkamayacağını bilemedim,” dedi sessizce. “Çok hastaydın.”

Büyük çoğunluk o süreçte ölür, demişti.

Süreç.

Bana olanları, yaptıklarımı ancak şimdi idrak etmeye başlamışım. Tıpkı hep kaderimde olduğu gibi insanlığım solup gitmişti.

Şimdi ben...

Parmaklarımı ovuşturdum. Tenim bile farklıydı. Daha pürüzsüzdü, yara izleri yoktu.

Tanrılar aşkına. Yaşadığım şok beni hastalıktan bile daha çok sersemletmişti. Kelimeleri yüksek sesle söylemek bile garipti.

“Beni dönüştürdün.”

Vale hafifçe başını salladı. Tereddütlüydü.

“Sana sordum...”

“Evet dedim.”

Kalmak istiyorum.

Vale de kalmama yardım etmişti.

“Evet,” diye fısıldadı.

Gözlerine baktım. Göz kırpmadan beni dikkatle izliyordu. Buna vereceğim her tepkiyi detaylarıyla gördüğünden emin olmaya çalışıyordu.

“Sana yalan söylemeyeceğim, fare. Kolay bir geçiş süreci olmayacak. O gün bir yanın öldü, yeni bir Lilith doğdu. Yasını tutacağı şeyler olacak. Kabullenmeyi öğrenmen gereken şeyler olacak. Belki... rahatsızlık verecek şeyler yaşanacak ama...”

Sesi solup giderken elini benimkinin üzerine kapattı. Boğazını hafifçe temizledi. “Ama sana yardım edeceğim.”

Uzunca bir süre bunu sindirmeye çalıştım.

Alçak sesle, “Pişman mısın?” diye sordu.

Pişman olmak mı?

Ben... farklı hissediyordum. Yalnızca faniliğimi değil, zamanın her daim kendini hissettiren tehdidini de üstümden attığım için her açıdan çok farklı hissediyordum.

Hastalığım sırasında bile onu ele geçirmemi bekleyen kuvveti hissetmiştim. Bu beden solup gitmeyecekti. Refah içinde varlığını sürdürcekti.

Ancak bu hiç umurumda değildi.

Beni şaşkına çeviren *zamanı* düşünmekti.

Zaman. Çok fazla zamanım vardı. Bilgi toplamak, dünyayı görmek için zamanım vardı. Bu kadar çok vakitle ne yapacağımı bilemeyebilirdim.

Evet, tuhaf hissediyordum. Bu yeni var oluşa ayak uydurmanın uzun zaman alacağı konusunda Vale’in haklı olduğunu şimdiden anlamıştım.

Peki pişman mıydım?

“Hayır,” dedim. “Pişman değilim.”

Vale’in omuzları rahatlamış gibi hafifçe çöktü. Bakışlarını kaçırarak parmaklarımızı birleştirdi. Duyularım artık çok kuvvetliydi, tenindeki her kınışıklığı ve dokuyu hissedebiliyordum.

"Sen... geri döndün," dedim.

"Dönmemi istemediğini biliyorum ama emirlere uymaktansa emir vermekte daha iyi olduğum için komutan oldum."

Bu doğru değildi. Dönmesini her şeyden çok istemiştim. Sadece bunu o sırada bilmiyordum.

"Neden?" diye sordum.

"Haklıydın. Güller özeldi."

Hafifçe gülümsedim. "Nihayet fark etmişsin."

"Asla ölmüyorlardı."

Her zamankiyle aynı görünüyorlar, demişti onu kandırmışım gibi sinirlenerek. O zaman bunu komik bulmuştum. Vampirler çürümenin ve zamanın yokluğunu elbette fark etmezlerdi, yaşamları bunu aşıyordu.

"Gitmeye hazırlanırken gülleri topluyordum," dedi Vale. "Elime aldığımda birinin azıcık olsun solmaya başladığını fark ettim. Daha önce de tanrıların dokunduğu nesneler görmüştüm. Onlara dokunurken... bunu hissetmiştim. Ak Panteon'dan birinin dokunduğu bir şeye değdiğimizde tuhaf hissederiz."

Biz.

O ve ben, birer vampirdik.

Ancak beni bundan daha çok sersemleten, tasvir ettiği görüntü oldu. Vale eşyalarını toplarken gülleri yanına almakla kalmamış, elindeki çiçeklerle orada oturmuştu. Bir an için onu kucığında güllerle o kadar net hayal ettim ki, göğsümde bir sıkışma oldu.

Vale başparmağıyla elimin üstünü okşadı.

"Bir tanrının sana dokunduğunu fark etmemiş olmam tam bir aptallıktı. Seni tuhaf yaratık." Dudakları kuru bir tebessümle kıvrıldı. "Tanıştığım insan ya da vampirlerden farklısın."

Tanrılar aşkına, bana bakışları... kalbimi tuhaf bir hisle ürpertiyordu.

Ancak sonra kaşlarımı çattım.

"İyi de nereden *bildin*?"

Vale'in elinde gerçeğin parçaları vardı. Kanıtları tam değildi. Nihai bir sonuca varmaya yetmezdi.

Omuz silkercesine kıpırdandı. "Bilmiyordum, Lilith. Sadece hissettim."

Bu kadar az kelimeyle son anlarda isimlendirmekte zorlandığım o şeyi bir anda anlatabilmişti. Bütün mantığa ve muhakemeye rağmen anladığım bir şeydi.

"Seni terk etmenin bir hata olacağını biliyordum," dedi yumuşak sesiyle. "Nedenini tam anlayamasam bile biliyordum. Bu yüzden seni bulmaya geldim."

Gelip beni kurtarmıştı.

Boğazım düğümlendi. Ağzımın kuruluşu yüzünden zorlansam da yutkundum.

"Peki ya Adcova'ya ne oldu?"

"En iyi yanı geliyor." Saçlarını yüzümden çekti. Konuştuğumuz süre boyunca böyle sıradan ama ilgili şekillerde bana sürekli dokunmuştu. Saçlarını okşayıp gömleğimin kolunu düzeltiyor, bazen de siliyordu. "Anlaşılan Adcova nihayet tanrısının kininden kurtuldu."

Boğuk bir nefes verdim. Neredeyse inanmak istemiyordum, gerçek olabileceğini umut etmek çok zordu.

"Ayak işlerimi yapan oğlandan haber getirmesini istedim," diye devam etti. "Kasabada ya da o bölgede başka hastalanan olmamış. Ne tuhaf ki, yeni bir ilaç zaten hasta olanları iyileştirmiş."

Sesi gururla doluydu. Göğsüm sızlayıp tuhaf bir hisle yanarken konuşamamıştım. Vale elimi sıkıca tuttu.

"Her şey sona erdi, Lilith," diye açıkladı. "Onları kurtardın."

Yıllar. Yaşamımdan yıllar harcamıştım. Çalışma odamda sayısız saat geçirmiş, uykumdan feragat ederek çalışmıştım. Binlerce kitap okuyup not tutmuştum. Seneler boyunca sıkıca kavradığım kalemler parmaklarımda nasırlar bırakmıştı.

Hepsi bunun içindi.

Hepsi...

"Mina," dedim boğulurcasına.

Gerçek bir soru olmasını istemiştım ama ağlamaya başlamadan konuşamamıştım.

Vale fazla uzun süre sessiz kalınca midem endişeyle buruldu. İsteksizce elimi bırakıp kapıya ilerledi.

YANAN ALTI GÜL

Mina eşikte belirdiğinde kalbim ortadan ikiye bölünmüş gibi hissettim.

Onu yıllardır böyle ışık saçarken, hayat dolu ve canlıyken görmemiştim. Sanki evimizin zeminine saçılan o tozlu deri bıcımindeki ölüm katmanlarının altından yepyeni biri çıkmıştı. Yeniydi ancak hep tanıdığım haliydi.

Gözyaşlarının arasından bana kocaman, güneş gibi parlak bir gülümsemeyle baktı. Konuşmak için ağzımı açtığımda sadece boğuk bir hıçkırık duyuldu.

Aceleci ve sakar adımlarla odanın diğer ucundan gelip bana sımsıkı sarıldı.

Konuşmayı başaramadım. "Biliyorum," dedikten sonra ikimiz de sustuk.

Çok uzun bir süre kız kardeşimle bağ kurmakta zorlanmıştım. Soğuk tavrımın altındaki sıcaklığımı gösterememiştim. Yüzümün ve kelimelerimin yansıtamadığı sevgiyi hissettirememiştim.

Öldüğümde onu sevmediğimi düşüneneğini sanıyordum.

Sonunda ölmüştüm, o korku da benimle birlikte ölmüştü.

Çünkü burada, ben ölümün kıyısındaiken ve Mina da yaşamın yanındaydı. Gözyaşlarıyla dolu bir veda yerine selam vermek için sarılırken aynı zeminde buluşmuştuk.

Birbirimizi kelimelere ihtiyaç olmaksızın derinden anlıyorduk.

Nihayet birbirimizi bırakıp toparlandık. Ben de sonunda tekrar konuşmayı başardım.

Birkaç dakikalık tuhaf duracak kadar yapmacık bir sohbetin ardından kendime engel olamadım ve asıl merak ettiğim soru yüzeze ulaştı.

"Benden nefret ediyor musun?" diye sordum. "Ya da... dönüştüğüm şeyden?"

Mina'nın gözleri kocaman açılırken hızla cevap verdi. "Asla. Senden asla nefret edemem, Lilith."

"Farklı görünüyor muyum?"

İtiraf etmeliydim ki, vücudumu çok merak ediyordum. Bu

odada ayna yoktu, ben de kalkıp bir ayna arayabilecek kadar güçlü değildim.

Mina yanıt vermeden önce düşündü.

"Farklı görünüyorsun," diye açıkladı. "Ama her zamankinden daha çok kendin gibisin. Bence bu mantıklı çünkü sen hiç bizim gibi değildin. Bizden hep çok farklıydın."

Etrafımdakilerin farklı yönlerimden hep nefret ettiğini düşünürdüm ama Mina bunu sıcacık bir hisle söylemişti.

"Onunla gideceksin, değil mi?" diye sordu. "Obitraes'e."

Henüz o kadar ileriye düşünememiştim. Zonklayan şakağıma dokundum.

"Öyle bir şey sormadı."

Teknik olarak doğru değildi. Onunla gitmemi istemişti ama o teklifin üstünden bir ömür geçmişti, Vitarus'u görmeye gitmeden de önceydi.

Mina doğruca yüzüme baktı. "Soracaktır."

"Gitmek zorunda değilim. Kasabanın dışında yaşayabilirim." Tehlikeliydi. Üstelik istediğim son şey, Adcova'ya daha fazla dikkat çekmekti. Üstelik bu hiç iyi yönde bir dikkat olmazdı. Fakat Vale bunu yapmayı asırlarca başarmıştı, ben de deneyebilirdim.

Mina bana delirmişim gibi baktı.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü..."

Evimden otuz kilometreden fazla uzaklaşmamıştım. Hep bana ihtiyacı olan bir kız kardeşim, tüm dikkatimi ve enerjimi vermem gereken bir hedefim olmuştu.

"Yapacağın en aptalca şey olur." Düz bir ses tonuyla söylemesi beni neredeyse güldürecekti. "Senin kadar zeki olmayabilirim ama salak değilim. Ne istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Hep seyahate çıkmak, yeni şeyler görüp öğrenmek istediğini biliyorum. Git işte!"

Gözleri yine yaşlarla dolmuş olsa da gülümsedi. Elimi tutup

YANAN ALTI GÜL

sıktı. “Ömrünü ölererek geçirdin, Lilith. Şimdi o kısmı aradan çıkardığına göre doyasıya yaşayabilirsin.”

Şaşkınlıktan konuşamıyordum.

“Seni terk etmeyi hiç istemediğimi biliyorsun,” derken sesim boğuktu.

Burayı ve bu anı kastetmiyordum.

Mina’nın kalmamı istediği, benim ise çalışma odama geçtiğim günleri kastediyordum.

Onun, ebeveynlerimin, arkadaşlarımin, hatta çevremdeki herkesin kalmam için yalvardığı yılları kastediyordum. Ölüm beni onlardan çalmıştı.

Mina’nın yüzü yumuşadı.

“Biliyorum,” dedi. “Elbette, biliyorum.”

Bunu çok açık ve basit bir gerçekmiş, netliğe kavuşturulması bile gerekmeyen saçma bir şeymiş gibi söylemişti.

Hep kız kardeşimin beni anlamadığını düşünmüştüm. Gerçek niyetimi, insanlarla arama ördüğüm ve nasıl indirip kaldıracağımı bilmediğim bir duvarın ardına saklamıştım.

Belki de Mina gerçekten fark ettiğimden çok daha fazlasını görmüştü.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Yavaş yavaş gücüme kavuşuyordum. Vale iyileşme sürecinin uzun ve zorlayıcı olacağına dair beni uyarmıştı. Tam gücüme kavuşmama aylar vardı ama şimdiden ömrümün çoğunda olduğundan daha iyi hissettiğimden habersizdi.

Mina ben uyandıktan bir hafta sonra gitmişti, sonuçta dönmesi gereken bir hayatı vardı. Ondan ayrılmak hem acı hem de tatlı bir histi. İlk kavuşmamızda tüm yaşlarımı döktüğüm için bu sefer ağlamamıştım ama ay ışığında gidişini izlerken boğazım düğümlenmişti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Vale odama geldi. Mina buradayken başka bir odada uyuyor, iyi hissetmiyorsam odamdaki sandalyede oturuyordu. Şimdi kız kardeşim gitmişti ve ikimiz de bu ani mahremiyetin fazlasıyla farkındaydık.

Vale garip bir tavırla eşikte dikilip çalışma masasının üstündeki rasgele eşyalarla oynadı.

Onu izlerken dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Yüksek ateşimden kaynaklanmadığını düşündüğüm bir şekilde sıcak hissediyordum.

“Sana vereceğim bir şey var,” dedim.

Bana dönerken tek kaşı seğirdi. “Öyle mi?”

“Söz verdiğim bir şey.”

Komodine doğru eğilip çekmeceye uzandım. Vale yatağın kenarına oturdu.

“Ellerini uzat.”

Söylediğimi yaptığında ellerine son gülü bıraktım.

Mina gülü gitmeden kısa süre önce vermişti. “Evini hatırlatacak bir şey istersin diye düşündüm,” derken göz kırpmıştı. Kurtulduğumuz şeylere dair karanlık bir şakaydı.

Çiçeği Vale’in avucuna dökmek zorunda kalmıştım çünkü paramparça oluyordu. Sapı kurumuş, yaprakları parçalanmıştı. Çiçeğin taçyapraklarıysa siyah ve soluk bordo rengi toza dönüşüyordu.

Vale alçak sesle güldü.

“Ben de borcunu silmeyi düşünüyordum.”

“Sana altı gül sözü vermiştim. Bununla birlikte altıncı gülü vermiş oldum.”

“Ben de sana kanımın çoğunu verdim,” diye cevap verdi. “Anlaşmamız tamamlandı.”

Gülümsemesi muhtemelen utangaç olmalıydı ama hüzünlü ve tereddütlü görünüyordu. Vale’in çok uzun zamandır bir belirsizlikle uğraşmak zorunda kalmadığını fark ettim.

Hâlâ ateşim vardı ve başım dönüyordu ama yatağın diğer tarafına uzanıp yüzünü kendime çevirerek onu öptüm.

Kollarını bedenime sarıp beni kendine çekti. Sanki bunu bekliyormuşuz gibi öpüşmemiz hızla derinleşti, Vale öpücüğüyle beni ele geçirdi. Duyularım kuvvetlendiğinden kendimi Vale’in tadında, dokusunda ve bedenimi onunkine bastırduğım her an hızlanan soluğunda kaybettim. Kollarımı boynuna sarıp bedenimi onunkıyla tekrar tanıştırdım. Ellerimi omuzlarıyla sırtında gezdirip boynuna ve saçlarına dokundum.

O da aynısını yaptı. Bunca zaman boyunca karşısında olduğuma tam inanmamış gibi dokundu. Şimdi bedenimin her yeni açısını baştan kontrol etmesi gerekecekti.

Başımı biraz eğmek için hafifçe geri çekildim.

Ancak ben hareket edemedim, “Sana sormam gereken bir şey var,” dedi Vale.

Bir an için duraksadım, burunlarımızın birbirine dokunacağı kadar yakındı. Gözlerimi gözlerine çevirdim. Kıyafetlerimiz üstümüzde, dudaklarımız aralıktı. Şu anda aramızda hissettiğim bağ başımı döndürüyordu. Nefeslerimiz neredeyse aynı hızdaydı, hafifçe dağılmış ve birbirimizin soluğunu içimize çekerek aynı nefesi paylaşıyorduk.

“Sor,” diye fısıldadım.

“Obitraes’e dönmeliyim.” Biraz öne eğildiğinde her kelimesiyle dudaklarını okşuyordu. Kaçamak bir öpücük kondurup dilini dudağımda dolaştırdı. “Gece Hanesi’ne dönmeyi planlıyorum.”

“Ve?”

Başka bir dokunuş, minicik bir öpücük. Bu sefer bunu ben yapmıştım.

“Benimle gel,” dedi.

Yakarırken verdiği soluğu ciğerlerime çektim.

“Evet,” derken yanıtlımı sonraki nefesimle verdim.

Sonraki öpücüğümüz daha uzun, çok daha derindi. Onun varlığında eriyip gitmiştim. Yatağa uzandığımı, Vale’in yanıma yatışını hissettim.

Sonra geri çekildi.

“Neyi kabul ettiğini anlayan gerekiyor. Savaştaki bir ülkeye gidiyoruz. Döndüğümüzde ne bulacağımızdan emin değilim.”

Omzumu sıkıca kavradı. Bakışları dudaklarıma inip dursa da hep gözlerime dönüyordu. Beni dikkatle inceliyor, bu önemli denklemin cevabını anladığımdan emin olmak istiyordu.

Bu yeni ve sonsuz yaşamımla ne yapacağıma dair denklemin cevabıydı.

Dünyanın en basit sorusuydu.

“Bilinmeyenden korkan birine mi benziyorum, Lord Vale?”

Gülümsediğinde gözleri kırıştı.

“Meraklı fare,” diye mırıldanarak onu öpmeye yeltendiğinde bu defa bana izin verdi. Sarmaş dolaştık, bacaklarını ona sarmıştım. Vale’e yeni ve kuvvetli duyularımın her birini bahşettim, üstelik ömrümde ilk kez etrafımı saran dünyayla tamamen huzur içinde hissediyordum.

Vale tenime dokunmak için solmuş gülü bir kenara atmıştı.
Gül yaprakları şimdi etrafımıza saçılmış, çürüyen tozdan ibaretti.
Doğal olmayan bir hayattı.
Meşru bir ölümdü.

Vale ve ben ikisinin arasında duruyorduk. İkisine de bağlı değildik ve sahip olduğumuz en önemli şey, birbirimizdi.

YAZARIN NOTU

Yanan Altı Gül'ü okuduğun için çok teşekkür ederim! Bu ufak kitap çok tuhaf bir eserdi. Aslında *Flirting with Darkness* seçkisi için yazdığım da insanların nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Yılan ve Gecenin Kanatları'nı okuduysan bunun çok farklı bir öykü olduğunu anlamışsındır. Aksiyon dolu ve kana susamış değil, daha romantik bir hikâye. Ayrıca bu yazdığım en kısa kitap. Bu kitabı çok severek yazmama rağmen okurların karışık duygular beslemesine de hazırdım!

Ancak okurlarım, Vale ve Lilith'le -özellikle de Lilith'le beklediğimden çok daha fazla bağ kurdu. Lilith'in başkalarıyla anlamlı bağlar kurmakta zorlanmasında insanların kendilerinden bir parça görmesini izlemek çok güzeldi. İlk kez okuduysan umarım sen de sevmişsindir. Belki sen de Lilith'in öyküsünde kendinden bir şeyler bulursun.

Yanan Altı Gül, Nyaxia'nın Taçları serisi dünyasının bir parçası. Vale ve Lilith ikinci kitaptan itibaren bu dünyada çok önemli roller üstlenecekler. Onlara dair daha fazla şey okumak istiyorsan Yılan ve Gecenin Kanatları'na bakabilir, bu karanlık vampir dünyasının derinlerine dalaabilirsin!

Bu kitaptan keyif aldıysan Amazon ya da GoodReads'ten yorum yaparsan çok sevinirim.

Yeni çıkan kitaplar, yeni çizimler ve diğer eğlenceel şeylerden ilk senin haberin olsun istersen carissabroadbentbooks.com sitesinden abone olabilir, Facebook grubumda (Carissa Broadbent's Lost Hearts) takılabilir ya da Discord sunucuma katılabilirsin (daveti linktr.ee/carissanasyra adresinde bulabilirsin).

Umarım iletişiminizi hiç kesmeyiz!

TERİMCE

Acaeja: Büyü, gizem ve kayıp şeyler tanrıçası. Ak Panteon üyesi.

Adcova: Dhera kıtasında bulunan küçük bir çiftçi kasabası. Lilith'in memleketi. Yıllar önce tanrı Vitarus tarafından korkunç ve gizemli bir vebayla lanetlenmiştir. Durum gittikçe kötüleşmektedir.

Alarus: Ölüm tanrısı ve Nyaxia'nın eşi. Nyaxia'yla yasak ilişkisi yüzünden Ak Panteon tarafından sürgün edilmiştir. Öldüğü varsayılır.

Atroxus: Güneş tanrısı ve Ak Panteon'un lideri.

Kandoğan: Kan Hanesi vampirleri.

Doğmuş: Biyolojik üreme yoluyla doğan vampirleri tanımlamak için kullanılır. Vampirlerin yaratılmasının en yaygın yöntemidir.

Dhera: İnsan topraklarındaki bir kıta. Vale ve Lilith şu anda burada yaşamaktadır.

Obitraes: Nyaxia'nın ülkesi. Gece Hanesi, Gölge Hanesi ve Kan Hanesi olmak üzere üç krallığı kapsar.

Vâris İşareti: Önceki Vâris öldüğünde Hiaj ve Rishan klanlarının Vâris'inde beliren, kalıcı iz. Konumlarını ve güçlerini simgeler.

Hiaj: Gecedoğan vampirlerin iki klanından biri. Varasalarının kını andıran tüysüz kanatları vardır.

Kan Hanesi: Obitraes'teki üç vampir krallığından biri. İki bin yıl önce Nyaxia vampirleri yarattığında en sevdiği Hane, Kan Hanesi'ydi. Tanrıça, onlara bahşedeceği armağanı uzun bir süre düşünmüştür. Bu sırada Kandoğanlar, batı ve kuzeydeki kardeşlerinin güçleriyle gösteriş yapmasını izlemiştir. En sonunda

Nyaxia'nın onları terk ettiğini düşündüklerinden tanrıçaya sırt çevirmişlerdir. Nyaxia ceza olarak onları lanetlemiştir. Kan Hanesi şimdi diğer iki Hane tarafından hor görülmektedir. Kan Hanesi'nden gelenlere Kandoğan denir.

Gece Hanesi: Obitraes'teki üç vampir krallığından biri. Savaş becerileri, vahşi doğaları ve gece göğünden enerji çeken büyücülerıyla tanınırlar. Hiaj ve Rishan olmak üzere iki Gecedoğan vampir klanı vardır. Bu klanlar binlerce yıldır hükmetmek için savaş vermektedirler. Gece Hanesi'nden olanlara Gecedoğan denir.

Gölge Hanesi: Obitraes'teki üç vampir krallığından biri. Bilgiye olan sadakatlerinin yanı sıra zihin, gölge ve ölüm büyücülüğüyle tanınırlar. Gölge Hanesi'ne mensup vampirlere Gölgedoğan denir.

Ix: Seks, doğurganlık, doğum ve üreme tanrıçası. Ak Panteon üyesi.

Kajmar: Sanat, baştan çıkarma, güzellik ve aldatma tanrısı. Ak Panteon üyesi.

Neculai Vasarus: Gece Hanesi'nin eski Rishan kralı. Bu kipteki olayların iki yüzyıl öncesinde Vincent onun tahtını ele geçirerek kralı öldürmüştür.

Gecedoğan: Gece Hanesi vampirleri.

Gece Ateşi: Asteris gibi gücünü yıldızlardan alan ve Gece Hanesi vampirlerinin kullanabildiği bir büyü. Asteris karanlık ve soğukken Gece Ateşi parlak ve sıcaktır. Gece Ateşi çoğunlukla Gece Hanesi'nde kullanılsa da ustalık kazanılması çok zordur.

Nyaxia: Sürgün tanrıça, vampirlerin annesi, ölüm tanrısının dudu. Nyaxia gece, gölge ve kana hükmeder. Kocasının ölümünün ardından ölüm de onun hâkimiyetine girmiştir. Önceden küçük bir tanrıça olan Nyaxia, Alarus'a âşık olmuş ve ilişkileri yasak olmasına rağmen onunla evlenmiştir. Alarus onunla evlenmesinin cezası olarak Ak Panteon tarafından katledilince Nyaxia öfkeye kapılarak Ak Panteon'dan kopmuştur. Onu destekleyenlere vampirlik biçimindeki ölümsüzlük armağanını bahşederek Obitraes'i ve vampir krallıklarını kurmuştur. (*Anne, Tanrıça, Yırtıcı Karanlığın Annesi; Gece, Gölge ve Kanın Annesi olarak da bilinir*)

Pachnal: Obitraes'in doğusundaki bir insan ülkesi.

Rishan: İki Gecedoğan vampir klanından biri. Tüylü kanatları vardır. İki yüzyıl önce Hiajlar tarafından güçleri gasp edilmiştir.

Salinae: Gece Hanesi'ndeki büyük şehirlerden biri. Rishan bölgesinde yer alır. Rishan hâkimiyeti sırasında Salinae refah seviyesi yüksek bir kentti ve ikinci başkent görevi görüyordu. Oraya, Vincent onu bulmadan önce ömrünün ilk birkaç senesini Salinae'de geçirmiştir.

Sivrinaj: Gece Hanesi başkenti. Gecedoğan kalesi ve Ay Sarayı burada bulunur. Yüz yılda bir Kejari'ye ev sahipliği yapar.

Srana: İrfan ve bilim tanrıçası. Ak Panteon üyesi.

Dönüşüm: Bir insanı vampire dönüştürme süreci. Bir vampirin insandan kan içmesi, karşılığında insana kendi kanını sunması gerekir. Bu süreci yaşayan vampirlere dönüşmüş denir.

Vitarus: Bereket ve kıtlık tanrısı. Ak Panteon üyesi.

Ak Panteon: On iki tanrıdan oluşur. Öldüğü varsayılan Alarus'u da kapsar. Tüm insanlar Ak Panteon'a tapar, bazı bölgelerse Panteon'daki çeşitli tanrılara daha sıcak bakar. Nyaxia, Ak Panteon'un bir üyesi değildir ve onlara düşmandır. Ak Panteon, küçük tanrıça Nyaxia ile yasa dışı evliliğinden dolayı Ölüm Tanrısı Alarus'u hapsedip sonrasında idam etmiştir.

Zarux: Deniz, yağmur, hava, fırtına ve su tanrısı. Ak Panteon üyesi.

TEŞEKKÜRLER

Artık epey teşekkürler kısmı yazmış olsam da hep inanılmaz geliyor! Bu öyküyü oluşturmama yardım etmek bir yana, çok şanslı hissettiğim kariyerimi inşa etmeme de yardım ettikleri için teşekkürlerimi sunmam gereken çok kişi var.

Listenin bir numarası hep Nathan. Hayatımın aşkı, en iyi dostum, bir numaralı beyin fırtınası arkadaşım ve destekçim, bedava çizimlerimin kaynağı (ha ha, teşekkürler). Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım, daha iyi bir eş isteyemezdim.

May Sage, bu maceranın temelini atan seçkiye beni davet ettiğin için teşekkürler! Seninle çalışmaya bayıldım, bu öyküyü yazma fırsatı verdiğin için teşekkür ederim.

Clare Sager, en iyi iş arkadaşı, yazar eşi ve dost sensin. “Carissa Broadbent Fikir Kusma” seanslarını saatlerce dinlediğin için çok teşekkür ederim. Sen olmasan bu kitabı yazmak bir yana, bu sektörden sağ çıkamazdım!

K.D. Ritchie, muhteşem kapak tasarımı için çok teşekkürler. Bu sefer gerçekten kendini aştın! Seninle çalışmak harika.

Noah, hep kusursuz olan editörlük becerilerin, inanılmaz bir programla çalışıp işini çabucak teslim ettiğin için teşekkürler. Ef-sanesin!

Anthony, son okuma yapan o müthiş gözlerin için teşekkür ederim.

Rachel, son okuma yapan *diğer* bir çift göz ve... Komik yorumların için teşekkür ederim! Onlara bayılıyorum!

Tabii ki en iyisini en sona sakladım. Sevgili okur, bu maceraya benimle atıldığın için sana teşekkür ederim. Kitaplarımla ister ilk kez tanış ister bir süredir beni takip ediyor ol, umarım bu kitabı sevmişsindir. Beni desteklediğin için minnettarım. Sen olmasan bunların hiçbirisi olmazdı. Seni seviyorum!

YAZAR HAKKINDA

Carissa Broadbent, dokuz yaşından beri acımasız ve kasvetli masallarıyla hem öğretmenleri hem de annesiyle babası için bir endişe kaynağı olmuştı. O zamandan beri hikâyeleri (biraz) daha aydınlık, (muhtemelen?) daha okunabilir bir hal aldı. Bugün mükemmel kadın kahramanlar ve koca bir tutam romantizmle dolu fantastik romanlar yazıyor. Gündüzleri bir siber güvenlik pazarlama profesyoneli olarak çalışan Carissa, aynı zamanda bir görsel sanatçı. Partneri, son derece uslu tavşanı ve kuşkucu kedisiyle Rhode Island'da yaşıyor.

